

Бестселър на всички времена

ПРИЗРАКЪТ НА САНДОКАН

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ЕМИЛИО САЛГАРИ ПРИЗРАКЪТ НА САНДОКАН

Превод: Йордан Марков, Фани Лозева

chitanka.info

ПРИЗРАКЪТ НА САНДОКАН

ЧАСТ ПЪРВА

ПЛАВАНЕТО НА ПРОЗЯВКИТЕ

Много и все различни бяха последвалите събития. Докато един ден кораб, назован от Пирата на Малайзия „Соарес“, се полюшваше върху тихото и спокойно море и напредваше със скорост, съвсем неотговаряща за кила му, пригоден да пори вълните при необходимост и „мълниеносно“, както се изразяваха неговите моряци.

Този кораб, който можеше наистина да се състезава по бързина с рибите, бе нисък, много лек, с продълговати платна, поддържани от триъгълни мачти и бе в състояние да се пребори и с най-дивия ураган. Но сега сякаш изпълняваше съвършено друга мисия, не тази, за която бе предназначен.

Малайзийските пирати предпочитаха такива кораби за нападенията си срещу морските гиганти, плаващи из опасните морета на Малайзия.

Почти неподвижен сред безкрайната самотност на океана, „Соарес“ имаше вида на напуснат, изоставен на произвола на ветровете кораб. Той сякаш се отекчаваше сред пустинното спокойствие на водата и небесата. Не се виждаше и следа от облаче.

И наистина неколцината моряци се чудеха какво да правят на мостика — двама се изтягаха до наблюдателната каката, други петнадесетина дремеха по дъските.

Онези до каютата пушеха и мълчаха. Най-сетне единият процеди през зъби:

— Искаш ли да бъдеш искрен, братче?

— А кога не съм бил искрен, драги Яниш? — Другият извади от устата си мундщука на дългия чибук.

— Признай си тогава, че Тигъра на Малайзия е на път да пукне от скука — първият запали единадесетата си цигара и сподави прозявка, която бе по-красноречива от всякакви думи.

— Имаш право, Яниш. Пукам от скука, но както виждам, и ти не си по-въодушевен от мен.

— Да — каза Португалеца, — това спокойствие ме подлудява.

— Вината е твоя!

— Какво? Моя?

— Твоя, драги! Ти поиска да си отдъхнеш, да напуснеш Империята на Асам и на твоя синчага Соарес. И да си понакривиш шапката.

— Не плямпай глупости! — извика Португалеца. — Не помниш ли какво ми каза: „Бихме се много, да се оттеглим сега и да кажем сбогом на авантюрите! Да използваме богатствата си и да се поразходим из морето като миролюбци, които се наслаждават на своята лятна почивка!“...

— Не отричам, че ти казах нещо подобно — отвърна Сандокан и напълни с тютюн чибуката си, — но то беше само тълкуване на мисълта ти.

— Какво?!...

— Разбира се: когато постави на престола Асам, своя син, ти въздъхна облекчено и каза дословно: „Има да се занимавам доста сега с белия махараджа!“ Тогава ти предложих да започнем отново морския живот.

— С едно плаване, което няма никаква цел...

— За да си отдъхнем.

— Хубаво отдъхване! В гроба!... Знаеш ли как бих нарекъл това плаване?

— Кажи да чуя.

— Ами „Плаването на прозявките“.

— Прав си — каза Сандокан и се прозя. Португалеца добави:

— Ти не само ми предложи да се шляя без никаква цел из моретата, но намери начин да изчезнеш от числото на живите.

— Наистина — каза Сандокан, — за англичаните аз съм мъртъв.

— Мъртъв и погребан.

— Така е. Раджата на Каравак присъствува на погребението ми.

— И поиска да се увери със собствените си очи, че те погребват.

— Разбира се. Всичко стана, както изискваше редът.

— И как си отдъхна Джеймс Брук, когато видя, че те спускат в ямата!

— Вярно е.

— Най-после големият му неприятел се оказа мъртъв Най-после тоя Джеймс можеше да получи благодарностите от кралицата на

Англия, че Тигъра на Малайзия е изчезнал, че Тигъра на Малайзия е пукнал завинаги!

— Изиграх, види се, чудесна шега и на кралицата, и на раджата на Саравак. Благодарение на факира Барода възкръснах на следния ден и ето ме тук, до теб, лежа и се прозявам.

— Имаш рядкото удоволствие да препрочетеш във вестника на Саравак как точно е преминала погребалната ти церемония...

— Хубава церемония, Яниш! Говориха за мен като за най-страхотния кръвопиец на Ориента!

Португалеца се усмихна:

— Все пак ораторът призна твоето благородно кавалерство...

— Наистина — прозя се отново Сандокан, — мислех дори да му изпратя картичка, да му благодаря. Тоя номер най-после ми позволява да си отдъхна от неприятелите.

— Англичаните няма да те гонят вече, убедени са, че си мъртъв, но кажи ми: какво спечели от всичко това?

— Нищо. Отегчавам се. Виждаш в какво спокойствие сме затънали.

— И сега, надявам се, проумяваш какво означава да водиш такъв живот без всякакви вълнения. Ние наистина ще се пукнем от прозявки. Омръзна ми. Небето спокойно, морето спокойно, акулите спокойни, англичаните спокойни... Но моля ти се, какво значи това! Не сме ли вече годни за нещо?

— Струва ми се... не — каза Сандокан, — стари сме, но не това, разбира се, е основната причина.

Яниш хвърли угарката си нервно.

— Стари ли сме... каза?

Ами ти какво искаш? Да кажа, че сме млади? На петдесет сме. И нито година повече! И няма да ти простя, Сандокан, за тая обида! — Португалеца се наежи. — Хора като нас остаряват само когато стоят с празни ръце и се прозяват...

— Не разбра ли, че не ни остава друго?

— Не, не съм разбрал. И не желая да споделям твоите мисли с нашите тигрета. Виж ги как се излежават, да ти се скъса сърцето.

— Почиват върху лаврите си, какво искаш.

— Стига! Докога ще трае голя живот?

— Оттеглихме се, за да скучаем, ти остави твоя махараджа, аз се погребях, да направя удоволствието на Джеймс Брук. Добре, прав си. И какво сега?

— Да не продължаваме да бъдем глупаци, това! — каза ядно Португалеца, който бе ексмахараджа, и запали нова цигара.

— Казвай, каквото искаш да кажеш, само че съвсем ясно — каза Пирата на Малайзия и очите му светнаха при мисълта, че „братчето“ му може би си е наумило да прекъснат бездействието, което наистина ставаше непоносимо.

— Искам да кажа — въздъхна Яниш, че по един или друг начин трябва да се измъкнем от това затъпяване.

— По-точно, по-точно. Имаш ли план?

— План ли? Не бързай толкова! Нали не искаш да бъдеш пират, как да ти предложи тогава нападение срещу някой по-едър кораб?

— Ти знаеш — отпусна дъх Пирата на Малайзия, — че моето морско разбойничество всъщност никога не е било престъпно. Англичаните ме изпъдиха от моето царство и аз им отмъщавах, като нападах корабите им.

— Така е, братче. Твоето бе война, не пиратство.

— Неприятелите ми ме направиха жестокия тигър на Малайзия!

— Така е.

— Но душата ми не ми позволяваше да се бия несправедливо.

— Разбирам — каза Португалеца, — искаш да ти потърся тук, сред това спокойно море, благородна причина за нови битки. Струва ми се, че твоите желания са доста големички. Какво искаш да ти намеря? Наоколо не се мярва дори потъващ кораб. Нищо. Абсолютно нищо!

Португалеца се изправи.

Вдигна очи и ръце към небето и започна на шега:

— Господи на риска и на авантюрата, ти, който в миналото ни дари с толкова опасни преживявания, приключения, в които много пъти играхме на живот и смърт, нима искаш сега да умрем от прозяване? Ние не сме хора, родени да водят спокоен, бездеен живот, ние сме създадени, за да паднем на ден най-малко по десет пъти в ноктите на смъртта и да се спасим, разбира се. Спокойното съществуване ни задушаваш! Ние, Господи на авантюрата, не можем да живеем, ако не рискуваме постоянно, изпрати ни някой дявол, изпрати

ни някой пират, по-жесток от нас, и ще видиш ексмахараджата на Асам и Тигъра на Малайзия как знаят да се забавляват!

— Твоята молитва е много трогателна, Яниш — каза Сандокан, — но се страхувам, че Господа Бога на опасностите и риска е станал глух за нашите молитви.

— В такъв случай не знам какво да правя вече — разпери леко ръце Яниш, — и ще бъда принуден да ти подсказва една идея, за да се освободим най-после от скуката.

— Да я чуя!

— Много е проста, но се страхувам, че няма да те зарадва съвсем.

— Хайде де, не изчерпвай търпението ми! Искан ли се смелост за изпълнението?

— О! И още каква!

— Тогава не разбирам защо се бавиш. Говори най-после!

— Повтарям, много е просто. Ще възпламеним бъчвата с барут, която имаме на кораба си, и ще хвъркнем всички във въздуха!

Португалеца избухна в смях, за малко да се задави.

Надяваше се, че и Сандокан ще стори същото. Но Пирата на Малайзия се усмихна леко и погледът му отплава към хоризонта.

— Какво има? — запита Португалеца.

ПРЕЛИТАНЕТО НА ПАТИЦИТЕ

Сандокан не отговори. Очите му все още бяха приковани някъде много далече.

Португалеца проследи погледа му.

Сивкав облак се бе появил на хоризонта сред тъмната синева на небосклона.

— Кораб ли? — запита Португалеца,

— Не — каза Сандокан. — Мутри, дай ми далекогледа.

Млад малайзиец с маслиненотъмна кожа и бляскави очи приближи до каютата и подаде на Сандокан далекогледа.

— Ето, Тигър — каза той.

Сандокан опря далекогледа до очите си и впи поглед към облака, който приближаваше.

— Е? — запита Португалеца.

— Прелетни птици — отвърна пиратът, явно разочарован, и подаде далекогледната тръба на Португалеца.

На свой ред Португалеца загледа към беззникавия облак.

— Имаш право. Това е ято прелетни птици, които се отправят на север. Дано Богът на опасностите и риска направи така, че да се окажат диви патици.

— Защо?

— За да им отправя един въпрос и да поискам съответно отговор.

— Отговор? От птици?

— Да, скъпо братче.

— Не те разбирам.

— Че как ще ме разбереш, като не си португалец. И то от крайбрежието.

— Обясни ми, без да се занасяш.

— Ето: когато бях малък, чувах от ловците в моята родина, че ако успееш да убиеш седем патици по време на прелитането им, ще се случи нещо необикновено.

— И какво смяташ да направиш сега?

— Какво смятам ли? Сега? Ами ще убия седем от тези животинки.

— Възможно е да го направиш. Патиците ще прелетят точно над нашия „Соарес“. Но, струва ми се, не е възможно да се случи нещо необикновено след това.

— Възможно или не, ще видим, поне времето ни няма да изтече, докато стрелям, с прозяване.

— Ще имаме и вкусно печено — прибави Мутри.

— Да, разбира се, ако патиците имат любезността да паднат точно в нозете ти — забеляза Сандокан.

— Дори ѝ да паднат във водата, пак ще ги уловим — каза Мутри.

— Да си призная — каза Португалеца, — и на мен ми се яде печено патешко, но ми се струва, че с пушки ще бъде много трудно да ги убием на тази височина, на която ще прелетят.

— Ще стреляме всички заедно — каза Сандокан, — и ще видим какъв резултат ще получим. Точно седем ли трябва да бъдат?

— Разбира се.

— Хайде, тигърчета! Ставайте! — заповяда Сандокан. — Вземайте пушките и чакайте ятото да мине над кораба! Трябва да паднат седем. Ние сме двадесет души, няма да е трудно.

— Ако улучим повече — каза Мутри, — печеното ще бъде значи по-изобилно.

— Предпочитам ги само седем — каза Яниш, — това ще ми помогне да проверя легендата, за която говорих.

Ятото приближаваше бързо. Когато бе точно над кораба, Яниш даде знак за огън.

Петнадесет пушки изгърмяха наведнъж.

Няколко патици паднаха в морето, близо до кораба.

Яниш ги преброи. В това време ятото се пръсна и се събра далече от кораба.

— Шест са! Само шест! — извика Португалеца с голямо разочарование, — Само за една патица ще бъдем принудени да се прозяваме все така из тия спокойни води.

— Но затова пък ще имаме печено — каза Мутри. Той се прехвърли през перилото и скочи в морето. Други „тигърчета“ го последваха.

След две минути шестте патици бяха уловени и занесени на мостика. Тигърчетата ги оскубаха веднага.

— Защо не убихте седем? — попита ядосан Португалеца. — Излезе, че орисницата ни е предрекла наистина да се прозяваме, докато ни се разкъсат челюстите.

Сандокан не отговори. Не искаше всички да забележат, че самият той е леко разочарован.

Суеверието бе пуснало дълбоки корени във всяка ориенталска душа и Сандокан би дал и най-скъпия си диамант, патиците да се окажат седем.

— Няма какво да се прави — рече тихо Португалеца, съдба! Излезе, че наистина, ако искаме да се отървем от скуката, трябва да взривим „Соарес“.

Едва изрече тези думи и трепна. Един от моряците тигърчета се развика:

— Гледайте! Закъсняла патица!

— Вярно бе! — викна Португалеца с нескрита, детска радост.

— Ето я и седмата — каза по-тихо Сандокан. Патицата приближаваше.

— Внимавай — каза Сандокан, — ще стреляме само ние двамата и ако не сполучим, ще означава, че не заслужаваме да се измъкнем от скуката.

Те едновременно вдигнаха пушките си и стреляха. Патицата падна ранена и се заплете в корабните въжета.

— Седмата! — извика Португалеца победоносно. — Сега ще чакаме да видим какво ще се случи.

— И ако нищо не се случи, значи не трябва да вярваме на легендите на твоята родина.

— Във всеки случай една патица повече! — каза Мутри и взе птицата от моряка, който, пъргав като катерица, се бе покатерил по въжетата.

Сандокан запали чибука си. Яниш зави нова цигара и двамата се излегнаха на мостика в очакване легендата да се сбъдне.

— Ние сме същински стари деца — въздъхна Сандокан.

— Защо мислиш така?

— Защото и двамата повярвахме на една шега.

— Какво да се прави... Безделието е баща не само на всички пороци, но и на суеверията... Ех... ще хапнем поне патица!

Изведнъж възклицание на учудване се изтръгна от Мутри, който скубеше патицата.

— Какво има? — запита Пирата на Малайзия, привлечен от вика.

— Тигре, виж — отвърна Мутри и подаде патицата, — на левия и крак има нещо завързано!

Сандокан взе патицата и прегледа крака ѝ. Португалеца приближи към него.

— Казах ли ти аз! Тази седма патица крие изненада! На левия крак на птицата бе увито парче плат и завързано добре.

— Патицата, която има превързан крак и която лети над океана, не е нещо обикновено — заяви ексмахараджата.

— Това нещастно животинче се е мъчило да настигне ятото — каза Сандокан.

В същото време се мъчеше да развърже възела. Нетърпелив, той извади ножа си, преряза възела и разви парцалчето.

— Какво виждаш? — извика Яниш — Чети, братче!

По-скоро!

— Богът на авантюрите би трябвало да ни прати някакво послание — каза Тигъра на Малайзия, — но виждам само две думи, които не изразяват абсолютно нищо!

— Щом са написани, все трябва да изразяват нещо — каза Португалеца и взе „писмото“.

Върху плата бяха написани с червено мастило две думи:

Еллора... Дявола.

ПАДНАЛОТО ОТ НЕБЕТО ИЗВЕСТИЕ

— Еллора... Дявола! — прошепна Португалеца като продължаваше да гледа разкривените букви, написани с червена течност. — Дявола, . . Еллора!... Еллора и Дявола! Какво значат тези думи, поверени на крака на една птица?

— Това искам да узная и аз, подпомогнат от твоята европейска мъдрост — каза Сандокан,

— Моята европейска мъдрост може да разбере само това, че тези две думи означават нещо.

— До това откритие достигнах и аз, без да напрегам изобщо мисленето си — каза с усмивка Тигъра на Малайзия.

— Но аз ще прибавя и друго, мило братче, .

— Да го чуем.

— Тези две думи са писани преди един-два дни най-много.

— И какво от това? Отде наде ще бъдеш сигурен, че е така?

— Гледай. Цветът е още съвсем ясночервен. Ако бяха писани отдавна, щяха да са кафявочервени. Радвам се, защото мястото не е много далече.

— Какво място?

— Това, на което са били написани тези думи. Прелетните птици летят винаги в права посока. Не ни остава друго, освен да тръгнем по техния обратен път и да намерим Еллора!

— Но какво означава „Еллора“?

— Това искам да знам и аз.

— Тогава?

— Тогава ... да приемем, че Еллора е една мистерия, стига да не се отнася до прочутите пещери на Еллора. Чувал ли си за тях, братче?

— Да... струва ми се. Чувал съм да се говори за храмовете на Еллора.

— И аз. Един мой поданик имаше манията да се занимава с изучаването на прочути индийски старини, затова го направих министър. Спомням си, говореше с въодушевление за подземните храмове на Еллора. Това наистина са храмове, издълбани в глината, в

басейна на Годавери. Дълги са около три хиляди и шестстотин метра и се обитават от цял полк чакали и пантери: затова по-голямата част от посетителите се задоволява само с това — да разгледа украсения вход и не влиза, за да не послужи за закуска на пантерите... Изкопали са ги будистите.

— Възхитен съм от твоите познания, но не мога да разбера с всичко това как се обясняват тези две думи, които са пред очите ни.

— Не ми е много ясно. Еллора е име на жена. Подземните развалини, за които ми разказваше моят министър, сигурно нямат нищо общо с това послание.

— Добре, да предположим, че Еллора е име на жена, но „Дяволът“ какво означава?

— Ето задачата — каза Португалеца. Мутри се бе приближил:

— Ваше Величество, ще ми позволите ли една дума?

— Не позволявам нищо на оня, който продължава да ми вика „величество“.

— Господин Яниш, ще ми позволите ли една дума? — едва се усмихна малайзиецът,

— Така може. Говори, Имаш ли да кажеш нещо съществено по тези две думи?

— По едната — да — отговори малайзиецът. — струва ми се, че разбирам какво означава думата „Дявола“.

— Това означава „демон“, „сатана“, по европейски.

— За мен тя значи Рифовете на дявола.

— Рифове на дявола ли?

— Да, господин Яниш, като момче, когато бях на един китайски кораб, претърпях корабкрушение до един остров, който старите моряци наричаха Рифовете на дявола. Това е остров, на който никога никой не е стъпвал, заобиколен е с подводни скали!

— Наистина ли?

— Разбира се, всички кораби, които се приближават към брега, биват разрушавани от дявола!

— И откога е започнал той да руши корабите? — запита Португалеца силно заинтригуван.

— Всички, които са се опитвали — продължи малайзиецът. — да приближат дявола, са били потопявани. Онези, които са успявали да се спасят по чудо, са разправяли, че наистина сред крайбрежните рифове

имало дявол. Той хвърлял огън по корабите. Освен това островът не е на пътя на никоя държава . . .

— Сега си спомням — каза Сандокан, — слушал съм да се говори за този остров. Но там вместо дявол имало под вълните широки коралови рифове. Те опасвали целия остров. Точно по тази причина корабите избягвали острова.

— И все пак — настоя Мутри — мнозина са видели действително на брега дявола да размахва главня, просто да бълва огън,

— Бил е навярно някой корабокрушенец — правил е знаци, за да го видят — забеляза Португалеца, — всъщност може би Мутри има право — дяволът все трябва да се приюти някъде. — Значи решихме логически ребуса. Еллора. . . Дявола, Има една нещастница, която се нарича Еллора и която се намира на Рифовете на дявола.

— Да предположим, че е така — каза Сандокан замислено, — но как може да се обясни, че пленницата на този остров е уловила патицата и е написала известието?

— Това не мога да обясня сега — каза Португалеца, — но има някой, който ще го стори!

— Кой е той?

— Самата Еллора!

— Днес си доста весел, Яниш — каза Сандокан все така замислено,

— Разбира се! Сега поне знам, че легендите в моята родина не лъжат. Ето: седмата патица ще ни донесе някакво страшно интересно преживяване. Не ти ли е ясно, че ще отплаваме за Рифовете на дявола?

— За да си разбием някъде главите — каза Мутри.

— Господин дяволът ще трябва да уреди сметките си с нас, нали, Сандокан? — засмя се Португалеца.

— Не ме е страх от дявола — каза Пирата на Малайзия, — страх ме е, че няма да намерим острова.

— Това е работа на Мутри — прибави Португалеца, — къде се намира този благословен или прокълнат остров?

— Много на изток от Никобаре — отвърна Мутри.

— Месторазположението е доста неточно — забеляза Португалеца.

— Наистина — усмихна се Тигъра на Малайзия, — но не за първи път тръгваме слепешката към авантюрите. А може би на брега на Малака някой стар моряк ще ни каже нещо за този остров!

— Значи отиваме да търсим Рифовете на дявола! — каза Португалеца. — Ето най-после целта на плаването ни. Да спасим тайнствената Еллора! Но преди това бих искал да задоволя любопитството си...

— Да узнаеш коя е Еллора ли? — запита Сандокан.

— Не. Не, братче. Засега искам да знам патицата.. .

Мутри го прекъсна:

— Ваше Величество, господин Яниш... Позволете ми... вижте, патицата е била ранена от стрела преди куршума.

Малайзиецът показва оскубаната птица. На единия и крак се виждаше засъхнала рана.

След кратко разсъждение Сандокан каза:

— Ето как си обяснявам всичко: Еллора е ранила със стрела птицата, нанесла и е лека рана, но достатъчна, за да я принуди да слезе на земята. Сетне е извадила стрелата и като е видяла, че патицата може да продължи пътя си, е откъснала от дрехата си парче плат, върху което е написала двете думи, после е завързала с парцалчето крака ѝ, тя е полетяла, за да ... за да я убием ние...

— Без да знаем, че ни носи интересни новини — завърши Португалеца. — Твоето разсъждение е много правилно, Сандокан. И сигурно нещата са се развили точно както ги описа. Нещастната Еллора е доверила на случая възможността си за спасение. Ако не бяхме убили птицата, един господ знае докога тя щеше да носи известието на крака си. Но аз имам на ума си още нещо...

— Какво?

— Ами скъперничеството на Еллора. Съгласен съм, че е писала с кръв, но е могла да се обясни по-добре, а не да се задоволява с две напълно неясни думи.

— Може би е била принудена да постъпи така.

— А може и да умира вече...

— Възможно е наистина... състоянието и да е такова, че да няма сила да пише повече. Дори бих казал, че някой може да ѝ е попречил да допише мисълта си — Сандокан отново се замисли.

След кратко мълчание Португалеца въздъхна:

— Това са само предположения. Засега знаем само, че трябва да отидем колкото е възможно по-скоро на помощ.

— Но предпазливо! — каза Пирата на Малайзия. — Островът е заобиколен с грамадни подводни коралови рифове.

— Ще пуснем котва в открито море и ще се приближим с лодките. Важното засега е, че нашето плаване има цел.

— Да спасим Еллора!

— И ние себе си! От скуката!

— Точно така!

Сандокан се изправи и изпъна. Погледът му прие отново предишния си блясък. Бронзовото му необикновено мъжествено лице, набраздено от няколко бръчки, сякаш изведнъж се подмлади. Здравата му гъвкава фигура наистина напомняше тигър.

— Тигрета! — обърна се той със силен и еквив глас. — Намираме се срещу една чудесна и привлекателна тайна! Отиваме срещу една авантюра, за която не знаем абсолютно нищо. Но затова пък вие знаете, че аз вярвам в Съдбата! Щом като Съдбата ни изпрати от небето известието, показва, че тя желае да си послужи с нас за изпълнението на някакво велико дело! Готови ли сте да дойдете с мен срещу всякаква опасност?

Силен вик на съгласие се изтръгна от гърлата на тигърчетата, които отдавна бяха свикнали да бъдат наричани така от Сандокан. Те вдигнаха едновременно и високо пушките си. Бяха готови да последват този истински силен човек, който ги бе измъквал невредими от толкова опасни положения.

В това време откъм кухнята се носеше приятна миризма. Готвачът прилагаше на дело цялото си изкуство.

На борда на „Соарес“ настъпи необикновено оживление: всички чувствуваха, че най-после ще се случи нещо наистина интересно.

Сандокан удари с ръка рамото на „братчето“ си:

— Скъпи Яниш, корабът, който нарекох на името на твоя син, сегашния махараджа на Асам, пори вълните към Рифовете на дявола!

— И ако дяволът ни очаква, за да разбие кораба ни, ние ще го пленим! — отвърна Португалеца твърдо. — Дори ще ми бъде приятно да го направим наш слуга! Мутри, донеси ми английска бира, това е единственото хубаво нещо, което може да направи Англия!

Португалеца също изглеждаше подмладен поне с десет години. Той действително се изпълваше с желанието да залови дявола, който разбиваше корабите...

ЦИКЛОНЪТ

Цели две седмици „Соарес“ плава към Никобарските острови при необикновено хубаво време. Според изчисленията на Сандокан те бяха изминали сто мили.

Намерението на двамата доскоро отегчени пирати бе да се приближат до островите и да съберат някои сведения за Рифовете на дявола.

Без съмнение някой стар моряк можеше да им разкаже нещо любопитно. Морските легенди се разпространяваха бързо между крайбрежните жители; сигурно някой от тях бе слушал да се разказва за тези „страхотни рифове, пазени от самия дявол“.

Но в началото на третата седмица, Португалеца видя Тигъра на Малайзия изправен на мостика и с поглед, отправен към хоризонта. Веждите му бяха свъсени.

— Какво виждаш, Сандокан? Може би самият дявол те е видял и като добър домакин те кани приятелски да му отидеш на гости.

— Да, имаш право, виждам един дявол, един ужасен дявол. Циклон! — извика Сандокан.

— Полудя ли, братче? На това хубаво време — циклон!

— Точно на това хубаво време. Виждаш ли онези облачета?

— Съвсем невинни топки памук...

На небосклона се бяха появили много бързо облачета, които като гъста мрежа започваха да го кръстосват,

— Тези памучни топки, както благоволяваш да се изразиш — каза Сандокан, — скоро ще се превърнат в страшни облаци, Целият ти организъм не ти ли подсказва нещо?

— Чувствувам особено потискане,

— Точно така. Особено, Това са първите признаци. Драги ми Яниш, нашето желание да видим променено времето, скоро ще се сбъдне!

Наистина въздухът стана доста тежък и потискащ.

Неочаквано топъл вятър смути лъжливиото спокойствие на морето и небосвода. Облачетата станаха по-многобройни и по-гъсти.

— Господи... циклон при това спокойствие! — настояваше Яниш.

— Затишие пред буря — забеляза Сандокан, — не усещаш ли как слънцето прежурия?

— Наистина. Това означава, че времето ще се промени.

— Когато приближава циклон, времето винаги е много хубаво. Не се лъжа. Ще видиш след малко, към залезслънце, небето ще стане меденочервено..

Голямата опитност на Сандокан не го мамеше. Към залез цялото небе стана огненочервено. След това на хоризонта се появиха гъсти облаци.

— Земя! — извика Португалеца. — Дано се приближим, преди да е започнал твойт циклон!

Сандокан се засмя:

— Не е земя, Яниш, твоите очи те лъжат. Това, което взимаш за земя, е ивица гъсти облаци.

Някъде далече прокълнтя гърмеж.

— Сега се дръж, драги — каза Сандокан и слезе долу. — Скоро нашият „Соарес“ ще бъде подложен на тежко изпитание. Ще танцува може би цяла нощ.

Изведнъж морето стана страхотно. Огромни вълни връхлетяха върху кораба и започнаха да го подмятат като играчка.

Цялото небе се покри с тъмни облаци; гърмежите ставаха почести и по-застрашителни.

Платната бяха събрани, но въпреки това корабът се движеше много бързо, тласкан от вълните и от силния вятър.

Яниш, Сандокан и всички моряци се бяха уловили кой за каквото може и се държаха да не ги завлекат вълните в морето.

— Ето ни задоволени — извика силно Сандокан, за да го чуе Яниш.

— Сега не мога да отрека, че е циклон — отвърна Португалеца.

Той се загледа към някаква тъмна маса, която сякаш се приближаваше,

— Погледни там, Сандокан, не виждаш ли нещо?

— Трябва да е кораб — отговори Пиратът, — но светлините са изгасени. Мисля, че не е по-добре от нас.

— Струва ми се дори, че потъва — каза Португалеца.

— Така е — потвърди Сандокан, — адският шум на вятъра не ни позволява да чуем виковете за помощ на давеците се!

Грамадна вълна повдигна кораба и го стовари в зиналата бездна.

... .

— Виждаш ли още кораба? — попита Сандокан.

— Не... Изчезна! — отвърна Португалеца.

— Страхувам се, че нещо подобно ще се случи скоро и със „Соарес“!

— Имам доверие в моя кораб! Той е построен солидно и ако не връхлетим на някои скали, отговарям за него!

Вятърът затихна почти мигновено. Силен вик долетя до слуха на двамата приятели. Идваше от морето. Те приближиха перилата и отново чуха същия призив.

— Някой вика за помощ — каза Сандокан.

— Толкова е тъмно, че абсолютно нищо не може да се види.

Циклонът започна да затихва и вълните намалиха височината си.

Викът за помощ се потрети.

— Ето го! — извика Мутри. — Някакъв човек се е вкопчил в спасителен пояс.

— Хвърлете му въже! — заповяда Сандокан. Заповедта бе изпълнена и след малко на мостика се изкачи снажен мъж.

Тъмнината не позволяваше да се различат ясно чертите му. Той се отпусна върху куп въжета; в това време един моряк му подаде чаша с арак.

Мъжът я изпразни на един дъх.

Морето се бе успокоило. Тигърчетата запалиха фенерите.

Сандокан приближи до мъжа и го изгледа.

Спасеният, като видя Тигъра на Малайзия, подскочи изненадан, но веднага се опита да прикрие изненадата си:

— Изкъпах се добре, но и доста поизмръзнах.

— Дайте му още една чаша арак — каза Сандокан. г Когато човекът изпи индийското питие, каза:

— Струва ми се, че само аз се спасих от потъването на „Цейлон“,

— Корабът, който потъна, „Цейлон“ ли беше? — попита Португалеца.

— Да — спасеният наблюдаваше настойчиво лицето на Пирата.

— Трябва да се е натъкнал на някоя подводна скала ... В морето бяха спуснати няколко лодки, но всичките се обърнаха ... Аз успях да се заловя за един спасителен пояс и щастieto ме доведе до вашия кораб...

— Закъде плаваше „Цейлон“?

— За Сингапур... Носеше двадесетина пътници...

— Между които бяхте и вие? — запита Сандокан и вдигна фенера към лицето на спасения. — Странно впечатление ми прави вашето лице, господине. Струва ми се, че съм го виждал някъде, но не мога да си спомня къде.

— Не вярвам да съм имал честта да ви срещна... Аз съм търговец от Сингапур — мъжът потрепера от студ.

— Заведете го в каютата и му дайте дрехи за преобличане — каза Сандокан.

— Благодаря, господине — каза търговецът, — наричам се Стефан Милнер. Надявам се, някой ден ще мога да ви се отплатя.

— Аз се казвам... сър Валтер — прибави Сандокан, — пътувам за удоволствие заедно с приятеля ми

Гомиш...

— Плаваме към Рифовете на дявола — каза Португалеца, — знаете ли ги, господине?

— Не, за щастие — отвърна Стефан Милнер, — но за тях слушах да говорят, преди да потъне корабът. Спомням си, един моряк разправяше: „Близо сме до Рифовете на дявола.“ Веднага след това се натъкнахме на скалите ...

— Трябва да плаваме внимателно — каза Сандокан, — времето скоро ще се оправи. Придружете господина до каютата му. Ще се видим утре заранта и ако пожелаете, ще ви свалим в първото пристанище...

Господин Милнер отиде в каютата си. Но движенията му не бяха много сигурни, той гледаше с недоверие тигърчетата и Сандокан.

— Чудно — забеляза Сандокан и приближи до Португалеца, — струва ми се, че виждам втори път лицето на този господин.

— То никак не ми харесва — забеляза Португалеца.

— Ще го свалим на някое пристанище — каза Сандокан, — сега поне знаем, че сме близо до Рифовете на дявола.

— Можем да благодарим на провидението, че не ни сполетя съдбата на „Цейлон“.

— Имаше един момент, в който се страхувах...

— И аз... Но така е по-добре, чувствувах поне, че живееш. И то доста бурно!

— Струва ми се, че морето е вече спокойно. По небето се виждат няколко звезди. Можем да лягаме да спим...

— Преди това да сръбнем английска бира — каза Португалеца, — гърлото ми е съвсем пресъхнало.

ТАЙНСТВЕНОТО ИЗЧЕЗВАНЕ

При изгревслънце Сандокан се покачи на мостика. Денят започваше с хубаво слънце: морето бе огледално спокойно. Свеж ветрец подухваше откъм запад и изпълваше платната на „Соарес“, който продължаваше да напредва предпазливо.

Пиратът взе далекогледа.

В безкрайната самота на океана откри тъмно, едва забележимо петно.

— Малък остров! — измърмори и даде нареждане корабът да напредва още по-предпазливо.

Морето започна да става опасно: виждаха се подводни скали.

След малко на мостика се покачи и Яниш. Сандокан му показва тъмното петно. .

— Струва ми се, това са Рифовете на дявола.

— Така изглежда ... На картата ги няма. Оттук минават много малко кораби. И за това са причина може би легендите за корабокрушенията, които стават насам.

— Какво ли прави нашият пасажер, когото спасихме? — попита Португалеца.

— Голям сънливец трябва да е — забеляза Сандокан, — но ще пратя да го събудят. Мутри, иди да почукаш на вратата на господин Милнер.

Мутри слезе при каютата, след малко се върна и събщи новината, която изненада доста двете „братчета“.

— Тигре, господин Милнер не е в каютата си.

— А къде е? — запита Сандокан.

— Не знам...

— Потърси го. Мутри се отдалечи, а двамата приятели започнаха да разглеждат с далекогледа острова. Мутри се върна бързо:

— Тигре, Милнер е избягал! Сандокан и Яниш се обърнаха за миг.

— Избягал? Ти си луд, Мутри! — извика Пирата.

— Избягал е, Тигре! — повтори Мутри.

— Невъзможно! Освен ако не е самият дявол, към когото плаваме.

— Как е избягал? — попита Португалеца.

— С лодката, господин Яниш! И тя е изчезнала!

— Виждаш ли, братче? — извика Португалеца. — Започва да става интересно.

— Кой беше дежурен тази нощ? — запита Сандокан.

— Хирундо, Добро и Сабор — отвърна Мутри.

— Извикай ги.

Мутри изпълни веднага заповедта. След малко тримата малайзийци бяха на мостика срещу Сандокан.

— Човекът, когото спасихме вчера, е избягал тази нощ — каза Тигъра, — моите поздравления!

Хирундо, Добро и Сабор се спогледаха изненадани.

— Избягал? — Хирундо пребледня.

— Тигре, сега си обяснявам...

— Казвай! — заповяда Сандокан. Гласът му стана съвсем суров.

Хирундо погледна към Добро.

— Тигре... когато Добро дойде да ме смени, аз...

— Какво?

— Бях заспал — призна си Хирундо, обхванат от ужас при строгия поглед на Пирата.

— Спеше ли Хирундо? — запита Сандокан, обърнат към Добро.

— Да, Тигре. Аз го събудих — отвърна Добро.

— Сега разбирам защо съм заспал — каза Хирундо, — Милнер дойде до мен и ми каза, че страдал от безсъние. Мислеше, че свежият въздух ще му подействува добре. Заговорихме се. Той започна да ми разправя за Рифовете на дявола и за други неща... По едно време ми предложи малко бетел, който държеше в кутийка. „Чудно ми е как водата не го е намокрила“ — каза той и лапна едно парченце... Побъбрихме още малко... после не си спомням вече нищо до момента, когато Добро дойде да ме събуди. Заспах от онова проклето парченце бетел!

— Разбира се — каза Сандокан, но вече не така строго, — както се разбира, Милнер е избягал по време на твоя сън. Той е отвързал лодката и се е спуснал с нея във водата. Но къде, по дяволите, е отишъл?

— Не се ли виждаше някакъв кораб? — запита Португалеца.

— Не — отвърна Хирундо, — поне докато бях буден, не се виждаше нищо.

— Не е възможно да се е доверил само на лодката, ако в морето не се е виждал кораб ... — забеляза Сандокан, сви вежди и се помъчи да си припомни къде на друго място се бе срещал с този човек. — Намеренията му не изглеждат съвсем невинни, освен ако не е някой луд. . .

— Не е луд, мило братче — забеляза Португалеца, — и на мен не ми хареса лицето му. Трябваше да го държим като пленник.

— Мислиш, че е бил шпионин? — попита Сандокан.

— Той се изненада извънредно много, че си жив — отвърна Португалеца, — сега си спомням: снощи, щом те видя, трепна. Помислихме, че е от студ, а то е било от изненада. Изглежда, те е видял, когато си умираш, затова се изненада толкова, като те видя и жив, и здрав.

Сандокан се хвана за челото и извика радостно.

— Спомняш ли си кой е той? — попита ексмахараджата на Асам.

— Да, Яниш.

— Кой, братче?

— Секретарят на Джеймс Брук. Сега си го спомням много добре! Когато паднах „мъртъв“, той ми се притече пръв на помощ. Да, да, като ме видя снощи, първо се е изненадал, после се е уплашил от мен, като е помислил, че и аз ще го позная, и за да не му изиграя лош номер, е предпочел да избяга.

— Тази вечер си благосклонен да вярваш в добродетелите на другите — каза Португалеца.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита строго Сандокан.

— Искам да ти кажа една много логична мисъл, братче. Онзи разбойник, който се нарича Милнер, е избягал не от страх, ами за да занесе на англичаните новината за твоето възкресение.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм в това. .

— Тогава защо не го оставиш да се удави?

— Да бяхме го обесили на някоя мачта! — прибави Португалеца.
— Всичко пропадна поради твоята къса памет! Ако си беше припомнил веднага кой е фалшивият господин Милнер, сега той щеше

да се намира в корема на някоя акула. А ето че го оставихме да ни изиграе мръсен номер.

— Да предположим, че тази нощ е бил прибран на някой английски кораб. Не вярвам корабът да промени пътя си, за да гони възкръсналия Тигър. Ако все пак стори това, не може да не го видим... Нека да дойдат! Сандокан ще им покаже какво е научил от оня свят! Да не мислим повече за шпионина на Джеймс Брук!

— Имаш право — заключи Португалеца. — да помислим по-добре за нашата Еллора, от която не сме много далече.

Островът се виждаше съвсем ясно. Неочаквано силен удар разтърси кораба.

— Какво става? — извика Португалеца.

— Много просто — отвърна Пирата, — корабът ни заседна. Дяволът ни настани за по-удобно върху някоя скала. Но Сандокан не се страхува от дявола! На помпите, момчета!

Грамадна дупка се бе отворила и водата нахлуваше със страхотна сила в трюма. Но тигърчетата я запушиха скоро и започнаха да изпомпват водата.

За кратко време „Соарес“ отново бе в състояние да продължи пътя си, но Сандокан не желаше да приближава към острова с него. Дяволът бе направил приятелско предупреждение на Тигъра и по-добре бе той да бъде послушен. Сякаш казваше: „Стойте там! Не напредвайте повече с вашата дървена черупка! Защото ще я пратя при другите кораби на дъното!“

Спуснаха лодка и решиха с нея да опитат да стигнат до брега, около който подводните рифове образуваха пояс. Бе изключено да преминат с кораба.

РИФОВЕТЕ НА ДЯВОЛА

В лодката се качиха Сандокан, Яниш, Хирундо, Сабор и седем моряци, които се заловиха за веслата.

Всички бяха въоръжени с пушки и ножове.

— Приближавайте напред бавно и предпазливо, тигърчета! — каза Пирата. — Рифовете са крайно опасни!

Предупреждението на Сандокан не беше безполезно.

Леко подскачане показа на гребците, че трябва да бъдат наистина много предпазливи.

Сандокан седеше при кормилото. Лодката напредваше зигзаговидно, което отчайваше Португалеца.

— Ако караме така, ще стигнем идущата седмица на острова! — Яниш поднесе към устата си бутилка бира.

Ексмахараджата на Асам бе много предвидлив и бе спуснал в лодката няколко бутилки и малко храна.

— Ще поканя Дявола да пийнем заедно — каза той. След два часа лавиране между рифовете лодката приближи съвсем малко до острова — й приличаше все още на далечно голямо петно.

Тук-там над водата се появяваха червеникави издатини: върховете на кораловите рифове.

— Сега ми е ясно защо кораб не може да приближи брега — каза Яниш. — Мисля, че тази госпожа или госпожица Еллора би могла да избере по-достъпно място за летуване...

Португалеца взе далекогледната тръба и я насочи към острова.

— Още сме много далече! — прошепна той. — Нищо не може да се види като хората!

Кораловите рифове се множаха и по брой, и по размери. Придаваха на морето вида на малък архипелаг, осеян с безброй островчета.

— Чудно! — възкликна Сандокан.

— Какво има? — попита Португалеца.

— Всичко наоколо сякаш наподобява миниатюрна репродукция на пейзаж, изобразяващ Малайския архипелаг! — отговори Сандокан.

— Ето един малък Борнео например...

— Обитаван от дребни пирати — Яниш запали цигара.

— Как така?

— Разбира се: тези рифове са създадени от милиарди и милиарди невидими същества — каза Португалеца, — така поне казват учените глави. Коралът е животно.

— Сакароа! — извика Сандокан. Лодката се бе блъснала в скала.

— Ако наистина върви така, и с лодка няма да можем да достигнем брега — прибави той.

Островът оставаше доста далече, въпреки че започваше да се очертава все по-ясно.

Яниш вдигаше от време на време далекогледа, но го сваляше веднага.

— Не се вижда никаква следа от Еллора — каза той, — островът изглежда съвсем пуст! И наистина, кой ли би дошъл да живее тук!... Трябва да си дявол, за да си позволиш това удоволствие.

След няколко часа уморително лавиране между островърхите скали пътниците започнаха да огладняват.

В лодката имаше малко сухари и солено месо. По време на обяда се поде разговор за изчезването на Милнер.

— Колкото повече мисля, толкова повече ми се вижда необяснимо бягството му — каза Сандокан.

— На мен ми се вижда съвсем естествено — каза Португалеца, — той е по мислил, че си го познал, и се е уплашил да не би да завърши дните си, увиснал на някоя мачта на „Соарес“! Тогава му е дошла на ума идеята да даде на Хирундо бетел и да го очисти, та да пусне лодката и да хване греблата.

— Накъде?

— Може би е забелязал някой кораб?

— Страхувам се, че Милнер, който е на служба при англичаните, ще ми създаде главоболия — каза Сандокан.

— И аз се страхувам от същото — каза Португалеца, — но колко сме неблагодарни! Нали молихме за приключение! А сега се страхуваме от един английски шпионин.

— Имаш право! — извика Тигъра на Малайзия. — Нека Милнер каже на моите неприятели, че съм възкръснал и съм тръгнал отново на лов. Сега ще се срещнат с един още по-страшен Сандокан!

— Много добре! — каза Португалеца. Можеш да прибавиш още, че ще намерят и един Яниш, винаги готов да защитава своето братче и да им подготвя номера, които да ги вбесяват!

Моряците хванаха отново веслата и лодката започна да се движи бавно между островчетата.

От време на време Португалеца, за да не забрави доброто си настроение, свиваше ръце като тръба и викаше с цяло гърло:

— Еллора! Еллора! Покажи се на балкона! ... Лодката се приближаваше все повече към брега, подводните скали се множаха, все по-непроходими за нея.

— Приближаването става невъзможно — каза Сандокан.

— Сега сме сред самите корали. Не ни остава друго, освен да изядем по няколко сухара и да се върнем без госпожица Еллора.

— Да се върнем? — извика Сандокан. — Само това не!

— А как ще излезем на брега?

— Ще оставим лодката тук и ще напредваме без нея.

— Предлагаш ми да скачам от риф на риф като коза?

— Разстоянието помежду им е толкова малко, че това просто не е невъзможно. Можем да сторим и нещо по-добро.

— Да го чуя!

— Ще направим подвижен мост от веслата и ще го поставяме между островчетата.

— Идеята не е лоша. Достатъчен е мост, не по-дълъг от четири метра. Ще минаваме един по един, но и тогава е опасно. Мостът може да се счупи.

— Щом като съществува опасността да се окъпем, защо да не плуваме от островче до островче?

— Имаш право, Сандокан! Ще плуваме с по една ръка, а с другата ще държим над водата пушките си, а аз ще трябва да нося и цигарите.

Слънцето клонеше към залез; скоро щеше да се спусне синкав здрач. Моряците приеха идеята на Сандокан.

Един от тях остана да пази лодката, другите се отправиха към брега.

Скоро настъпи нощ.

В далечината заблестяха фенерите на кораба.

Ненадейно Португалеца, който се катереше по доста висока скала, извика:

— О, богове на Индия! Ето че дяволът ни дава знаци.

— Къде? — попита Сандокан.

— На острова!

— Какви знаци?

Сандокан стигна до скалата, върху която се бе изправил Яниш.

На разстояние около триста и петдесет метра доста силен огън чертаеше в тъмнината чудновати знаци.

— Дали легендата няма да излезе истина? — каза Яниш. — Дали на острова не живее самият дявол?

— На дявола или на някой друг — каза Сандокан, — трябва да отговорим.

— На това разстояние можем да се разберем и с думи — забеляза Яниш, — освен ако този дявол не е глух и нем. Почакай.

Той приближи ръце до устата си и с всичка сила извика:

— Тука сме!... Получихме писмото ти по птицата! Как е Еллора?

При тези думи светлинните сигнали прекъснаха.

Описаха полукръг надолу и изгаснаха.

Слаб, едва доловим глас достигна до слуха на моряците.

Но никой не можа да разбере нито дума.

— Говори по-силно! — извика Яниш. — Нищо не разбрахме!

Гласът се чу отново.

Този път малко по-ясен.

Сандокан, който имаше по-остър слух, долови думите.

— Какво отвърна дяволът? — запитва Яниш.

— Отвърна: „петнадесет години!“

— Петнадесет години ли? — запитва Португалеца. — Разбрах, иска да каже, че от петнадесет години дяволът ни чака... Нека почака още няколко часа и ще му направим тържествено посещение!

ТАЙНСТВЕНИЯТ СТАРЕЦ

Моряците продължиха пътя си към острова. Ту във водата, ту по скалите, след час най-сетне стигнаха брега, образуван от работата на милиардите животинки.

Яниш излезе пръв на него и другарите му чуха скоро :

— Бързо, приятели! На земята лежи човек!

В този момент луната се изплъзна изпод голям облак и освети нощта.

На брега лежеше наистина възрастен човек. Ексмахараджата се наведе над него с намерение да прослуша сърцето му.

Лежачият бе с изпокъсани моряшки дрехи; дълга, мръсна и невчесана брада скриваше половината лице и се спускаше по гърдите.

Лежеше неподвижно като умрял.

— Жив ли е? — попита Пирата и се наведе също над тайнствения жител на острова, загубен сред океана.

— Сърцето бие — отвърна Яниш, — този старец не е мъртъв, но може би скоро ще бъде.

— Затова гласът му беше толкова слаб — забеляза Сандокан, — не трябва да го оставяме да умре.

— Пулсът става все по-бавен — каза Португалеца.

Сандокан извади от пръста си грамаден златен пръстен, с който имаше навика да не се разделя никога, и го поднесе към ноздрите на стареца. Натисна невидимо копче.

Пръстенът — подарък от факира, който му бе помогнал да изиграе комедията със смъртта, съдържаеше някаква индийска течност, която притежаваше силата да влива нови струи живот в един изтощен организъм.

— Ако старецът не отвори очи под влиянието на този пръстен, няма надежда за него! — заяви Сандокан и продължи да натиска невидимото копче.

Не след дълго старецът отвори очи и въздъхна дълбоко.

— Животът му се възвръща! — извика Сандокан и постави пръстена на ръката си.

— Сърцето бие с по-голяма сила — прибави Яниш, — наистина пръстенът ти е омагьосан!

Сандокан взе ръката на стареца и каза:

— Мистър, можете ли да говорите? Както виждате, ние дойдохме, за да ви помогнем; не беше лесно да се промъкнем до острова, но няма да съжаляваме, ако можем да ви бъдем полезни!

— Благодаря! — прошепна старецът със слаб, но ясен глас на индийски.

Опита се да се повдигне.

— Какво правите, мистър! — каза Сандокан.

— Искам да стана — каза старецът, — моля ви, помогнете ми.

Сандокан и Яниш изпълниха желанието му.

Старецът се изправи.

— Сега какво? — запита Яниш, като видя, че той прави опит да проходи.

— Ще ви заведа в моя дом — отвърна тайнственият обитател на рифовете на дявола.

— Къща ли имате? Много добре, мистър! — каза Яниш. — Приемаме с радост вашето гостоприемство. Както виждате, мокри сме до костите!

— В този миг Еллора сигурно се безпокои много — прибави старецът.

— Еллора! — извика Сандокан. — Коя е тя?... Ваша дъщеря?

— Почти моя дъщеря ... — отговори старецът с глас, в който се долавяше голяма обич.

— Далечно ли е вашата къща? — запита Яниш.

— Не... половин час път от тук, може би малко повече, защото... нали виждате, не мога да ходя бързо. Днес бях решил, че ще свършат завинаги моите седемдесет години!

— Седемдесет години? — извикаха в хор моряците.

— И от петнадесет години ли сте на този остров? — попита Сандокан.

— От петнадесет! И повече! — отвърна старецът и се облегна на ръката му. — От тука, господа.

Групата навлезе в рядка гора. След стотина крачки дойде до малко възвишение.

— Моятя къщица е зад онази могила — каза старецът, — сега ще заобиколим.

— Никой ли не се е приближавал до този остров? — попита Яниш. — Никой ли не се е опитвал да ви спаси?

— Никой — прошепна старецът, — корабите, които се опитаха да сторят това, се разбиха в подводните скали и оттогава никой не се доближава до този проклет остров.

— Моряците вярват, че той е обитаван от дявола, който хвърля светкавици върху корабите и ги разрушава! — каза Яниш.

— Не ... — въздъхна старецът.

— Те казват, че са виждали дявола, когато движел светкавиците — забеляза Сандокан.

— От петнадесет години ходя на брега, за да движа запалена факла — каза старецът.

— Всяка нощ? Цели петнадесет години? — извика Сандокан.

— Нито една нощ не пропуснах да сторя това! — пошепна странният старец. — Винаги се надявах, че Всевишният ще ни изпрати някого на помощ... Имах право... Ето, вие дойдохте!

— Бяхме се насочили съвсем в друга посока — каза Сандокан, — или по-точно не се бяхме отправили за където и да било, когато стреляхме по патиците... Но как сте прибегнали до това средство? Голяма случайност беше, че вашето послание попадна в ръцете ни.

— Този начин за съобщения — отвърна старецът — опитах с всяка птица, която ми се удаде да хвана на острова: връзвал съм съобщения на краката на гълъби, на албатроси, на жерави и диви патици. Последната бях ударил със стрела.

— Защо не сте писали малко повече думи? — запита Яниш. — Разрешаването на вашия ребус умори доста умовете ни.

— Не можах да направя друго — пошепна старецът, — няха сили, страхувах се, че ще умра, така както се страхувах и преди малко, когато ви давах знак с факела.

— Как си палите огън? — запита Сандокан.

— Еллора го пали. . .

— Еллора?

— Да ... Тя ходи няколко пъти до потъналите кораби. С мачтите си построихме доста сносна къща. Нищо необходимо не ни липсва и аз

бих завършил спокойно тук дните си, ако бях съвсем сам и ако не трябваше да поправа една несправедливост...

— Несправедливост ли? — запита Сандокан.

— Да, по отношение на Еллора.

Луната осветяваше пътя на моряците, които бяха заобиколили могилата.

Вик на изненада се изтръгна от устата на Яниш.

— Жито?!

— Да, това е малка нива, която сам засях със жито ... От дълги години събираме доста добра жътва.

— Посели ли сте други растения?

— Всичко, каквото ми беше възможно. В един от корабите намерихме различни семена.

В далечината се виждаше висок конус.

— Какво е това? — запита Сандокан.

— Малък угаснал вулкан.

— Угаснал вулкан? — каза Сандокан замислен. Тигъра на Малайзия се бе спрял и наблюдаваше конуса; някаква мисъл се зараждаше в главата му. Яниш попита:

— Какво, братче?

— Мисля, че ако бяхме открили този остров преди десетина години, щяхме да причиним още по-големи главоболия на нашите неприятели!

— Наистина този остров е една непревземаема крепост — забеляза Яниш, — кой знае дали няма тепърва да ни послужи... Както виждаш, на път са да се случат много интересни събития. Този старец скоро ще ни разкаже тайната на Еллора!

Поеха през нивата.

— Ето моята къща — каза старецът.

На двадесет крачки от тях под сребрилата светлина на луната се виждаше дървена постройка, покрита с камъни, ниска, но доста широка.

Докато Сандокан, Яниш и тигърчетата се удивляваха пред делото на обитателя на пустия остров, човешко същество изскочи от житото и насочи лъка си срещу тях.

— Еллора, аз съм! ... — каза старецът. — Не се плаши. Приблужи се. Тези господа са дошли да ни помогнат. Получили са

моето послание!... Видя ли, че имах право, като упорствувах в изпращането на посланията. Свали лъка, Еллора! Това са наши приятели!...

ЕЛЛОРА

Тя се подчини. Свали лъка и приближи с плахи стъпки към моряците.

— Присъствието на толкова мъже я уплаши — каза старецът, — ще ѝ простите, господа, освен мен не е виждала хора на острова.

— Татко! — извика девойката и обгърна с изплашен и малко див поглед непознатите. — Кой са тези?

— Добри хора, които са получили нашето съобщение, дето го вързах на крака на патицата — отговори старецът.

— И които са дошли с удоволствие да помогнат на теб, Еллора, и на благородния ти баща! — прибави Яниш, който приближи и леко се поклони на девойката.

— Когато узнаем каква несправедливост има да се поправи, няма да поскъпим силите и смелостта си — Сандокан поздрави и погледна към девойката усмихнат.

Какви тайнствени събития бяха изхвърлили върху този пуст остров тези две човешки същества?

Сандокан и Яниш бързаха да чуят от стареца историята на Еллора.

Луната осветяваше лицето на девойката, която притежаваше необикновена красота. Нейните черти издаваха ясно индийския ѝ произход. Черните големи очи придаваха на лицето ѝ и изключителна прелест; буйната, къдрава коса падаше на красиви букли върху раменете ѝ; от цялото ѝ тяло се излъчваше див чар. Гласът ѝ бе ясен и мек като кадифе.

— Щом като казваш, че са наши приятели — каза Еллора, — трябва наистина да са такива. Да бъдат добре дошли в нашия дом.

— Тези господа са претърпели доста мъки, докато стигнат до острова ни — каза старецът, — те трябва да са гладни и уморени. Дай им да се нахранят и отдъхнат, дъще моя.

— Татко, те са дошли, за да ни спасят. Нашият дом е техен! — Девойката погледна по-дружелюбно към моряците.

— Господа — каза старецът, — ако обичате, последвайте ни. Нашата къща е скромна, но ще има достатъчно място за всички.

Старецът се облегна, на ръката на девойката и се отправи с нея към къщата.

Влязоха и Еллора запали свещ. Стаята бе доста широка, в средата с груба маса и два стола, на стената бяха закачени лъкове и копия, пушки, револвери и няколко домашни съдове, които сигурно бяха взети от корабите.

— Имаме само тези два стола, господа. Не направих други, защото не ни бяха нужни. Седнете! — покани ги старецът.

— Седнете вие, господине. — Сандокан помогна на стареца да седне на единия стол.

— Благодаря... наистина съм уморен, чувствавам, че приближават последните ми дни.

Еллора, която търсеше нещо за ядене из кошниците, закачени по стените, се обърна бързо:

— Не, татко, ти трябва да живееш още дълго! Много дълго!

Старецът поклати тежко глава.

Девойката постави на масата няколко хляба и солена риба. — Нямаме друго. — каза старецът, — рибата е главната ни храна.

— Ами хлябът? — попита учуден Яниш.

— Ние си го правим — отвърна старецът, — построих пещ зад къщата още преди четиринадесет години... Мелим житото, омесваме брашното и всяка седмица имаме пресен хляб. Колкото за рибата, имаме я в изобилие. Еллора е много щастлива риболовка! Господа, заповядайте!

— С удоволствие — каза Яниш, — апетитът ни е доста голям ...

Яниш, Сандокан и всичките тигърчета насядаха на пода и се заеха с унищожаването на скромната вечеря.

Еллора излезе от стаята и се върна след малко с кана и няколко чаши.

— Това е едно питие, което сам приготвям — каза старецът, — то се получава от ферментирало жито. Не знам дали ще ви хареса.

Еллора напълни чашите. Яниш изпразни набързо една.

— Божествено питие! — извика той. — Мисля, че ще трябва да променим името на този остров и да го наречем Райски рифове!

— Пийни и ти малко — Еллора подаде чаша на стареца, — знаеш, че това питие възвръща силите ти, когато се чувствуващ уморен.

— Да... имаш право, Еллора.

С треперещи ръце старецът пое чашата, която девойката му подаде, приближи я към устните си и отпи няколко глътки.

Очите му веднага заблестяха, гласът му стана по-жив.

Той обърна погледа си към гостите, сякаш искаше да ги изучи един по един.

Впечатлението, което му направиха, сигурно бе добро, защото каза:

— Щастлив съм, че ви виждам в моята къща, нещо ми подсказва, че вие ще спасите Еллора и ще ѝ върнете това, на което тя има право!

— Татко — каза девойката с лек упрек, — не искам да те чувам да говориш така! Не желая друго, освен да бъда винаги при теб.

— Знаем, дъще! — каза той и я погали по косата.

Но ти не можеш да останеш вечно затворничка на този остров! Съдбата поиска тези господа да изпълнят последната ми молба; това показва, че Съдбата желае да започнеш нов живот! За мен няма вече надежда да изляза от тук... Но няма значение: ще бъда щастлив да умра с мисълта, че тези господа ще те заведат там, където дългът те зове.

— Не, не трябва да говориш така, татко — каза девойката, — искам да живееш. Отказвам се от всичко, само да си жив!

— Господа — каза старецът, като се обърна към Яниш и към Сандокан, — чета в очите ви любопитството да узнаете защо сме тук от петнадесет години!... Утре ще ви разкажа нашата история... Сега сте уморени от тежкото плаване. Не мога да ви предложа удобни легла: както виждате, тук нашият живот е доста прост.

— Не сме уморени — каза Яниш, — вашата риба и особено вашето вино направиха чудо — унищожиха цялата ни умора.

— И после — прибави Сандокан, — любопитството ни да узнаем вашата история е толкова изострено, че съм сигурен, никой няма да заспи, докато не разбере тайната и.

— Желаете още сега да ви разкажа всичко?

— Такова е желанието ни, но не искаме да ви уморяваме.

— Уморен съм наистина, но мисля, че трябва да знаете на чий дом сте гости ...

— Както и вие трябва да знаете кои сме ние — каза Сандокан, — господине, представям ви ексмахараджата на Асам, който отстъпи трона си на своя син.

— А аз ви представям моя верен приятел Сандокан, когото англичаните изпъдиха несправедливо от султанството му. А тези са преданите ни тигърчета ...

— Един махараджа и един султан! — каза старецът. — Скоро ще се съгласите, че Еллора е достойна за вашата Защита. Дъще моя, по-добре е веднага да разкажа на господата нашата история. Дай ми още няколко глътки вино, които ще ме подкрепят.

Девојката му поднесе нова чаша.

— Благодаря, Еллора.

И старецът започна да говори бавно, докато Сандокан, Яниш и останалите моряци насядаха наоколо му.

МАГЪОСНИЦАТА

— В двореца на принц Амравати, владетеля на Гондвана, или страната на Гонд — започна старецът, — аз бях една доста влиятелна личност на име Нандар. Господарят на Гондвана не вземаше никакво решение, без да се посъветва с мен, затова хората ме наричаха „Вторият раджа“. При всяко по-важно събитие принцът ми казваше:

— Нандар, посъветвай ме какво да сторя. И аз му давах съвет.

Принц Амравати бе добър и не измъчваше своите поданици: стареше се да създаде справедливи закони в това му дело помагах и аз, като използвах познанията си. Той се бе оженил за принцеса Аджанта, много красива жена, с ангелска доброта.

В страната се очакваше щастливо събитие: принцеса Аджанта щеше наскоро да даде живот на наследника на трона. Принцът очакваше с трепет деня, който приближаваше. Тогава за първи път не послуша моя съвет.

И ето как стана това.

В двореца беше дошла една чудна жена, която идваше от Бунделканд. Тя каза, че притежавала някаква магическа сила, която я била дарила със способността да прави щастливо всяко дете, родено в нейно присъствие.

Очите, лицето, движенията на тази жена не ми харесаха. Нещо ме отблъсваше от нея: чувствавах, че лъже.

Тя дойде в двореца две седмици преди щастливото събитие. Както винаги, принцът ми каза:

— Нандар, какво да направя.

— Ваше зисочество — отговорих аз, — съветвам Ви да не вярвате на тази жена.

— Защо?

— Защото мисля, че не притежава магическа сила.

— Не вярваш ли, че ще направи щастливо новороденото?

— Не вярвам, ваше височество.

— При все това думите на тази жена ме убедиха — каза принцът.

— Ваше височество, поискахте съвета ми и аз ви го дадох; но не искам да влияе върху намеренията ви.

— Моето намерение е тази жена да присъствува на раждането на детето ми — каза принцът.

И заповяда жената да бъде заведена в покоите на принцесата.

— За първи път Амравати не послуша моя съвет.

— Защо?

— Това си обясних с магическата сила, която очите на тази жена притежаваха: сигурно бе омагьосала принца. Реших да наблюдавам постъпките и. Не вярвах, че ще се безпокои от някаква любов към новороденото. Бях сигурен, че има тайни намерения. По-късно се убедих, че подозрението ми бе напълно основателно. Магьосницата искаше да остане сама до леглото на принцесата, щом като детето се роди. Това обстоятелство ме накара да удвоя вниманието си.

Прозорците на стаята на принцеса Аджанта гледаха към градината; точно срещу тях се извишаваше грамадно свещено дърво, клоните на което надвишаваха колоните на двореца.

Дойде нощта, в която трябваше да стане дългоочакваното събитие. Принцът издаде заповед — щом младият наследник види белия свят, магьосницата да остане сама с принцесата.

Моят верен слуга Бизла донесе стълба, по която се изкачих на дървото, а него изпратих да бди кой излиза и кой влиза при принцесата.

Свит върху дървото, можах да наблюдавам прозорците й-

Градината беше пуста: всички придворни слуги се бяха събрали в голямата зала в очакване на щастливото събитие.

И аз чаках с нетърпение. Сякаш някой ми казваше, че магьосницата е решила да стори нещо лошо.

И не сгреших.

След два часа чакане чух леки стъпки по пясъка.

Обърнах се и погледнах към пътеката, откъдето идваше шумът. Някакъв мъж се приближаваше към двореца. Беше наметнат с широк шал и носеше пакет в ръцете си. Спря се под прозорците на принцесата.

Изведнъж чух леко съскане. Изтръпнах, защото така съскат змиите кобри. Помислих, че носи кобра, за да я остави в леглото на

принцесата. Но скоро разбрах, че той самият бе изсъскал така: сигурно това бе условен знак.

И ето че магьосницата се появи на прозореца.

Спусна кошница с въже, мъжът я взе, извади нещо. изпод наметалото си и го постави вътре. След това се върна по същия път, като продължаваше да крепи предмет под наметалото си.

Какво се беше случило?

Докато се мъчех да проумея, магьосницата се отдръпна от прозореца, а след малко придворните нахлуха в стаята.

Истината изпъкна ясно в ума ми.

Магьосницата бе разменила децата. Човекът, който се бе появил в градината, бе донесъл друго дете.

Какво да сторя? Да извикам, за да предупредя принца за престъплението? Но в това време мъжът щеше да избяга! Трябваше да му попреча да отнесе детето!

Слязох и се затичах след него. Той бе достигнал стената, която заобикаляше двореца, и се мъчеше да се прехвърли през нея.

Наблизо имаше врата, за която носех в себе си ключ. Изтичах към нея. В това време при мен дойде верният ми Бизла:

— Господарю, роди се принц! Но какво ще правиш, господарю?

— Извършиха престъпление — отговорих аз, — трябва да настигнем човека, който отнася истинския принц!

Излязохме на пътя, който заобикаляше царските градини.

За щастие нощта бе ясна: луната осветяваше пътя и ние виждахме грабителя.

— Ето го! — казах. — Трябва да го настигнем!

Затичахме. Бизла, много по-млад и гъвкав от мен, ме изпревари скоро.

Когато видях, че го преследваме, човекът спря. Бизла бе на няколко крачки от него.

Чух силен гърмеж. Човекът бе стрелял в моя слуга. Бизла падна. Аз продължих да тичам. Човекът тръгна по странична пътека. Последвах го.

Пътеката водеше към близкото оризище. Когато излязох пред него, видях слон и няколко мъже, които чакаха напрегнато.

Този, когото преследвах, приближи към тях и им каза нещо.

Веднага след това те се хвърлиха срещу мен.

Бяха петима, доста по-млади.

Скоро ме повалиха, вързаха ме и ме хвърлиха в къщичката на гърба на слона.

Наблизо бе кошницата, която бе спусната от прозореца, вътре лежеше бебе, завито в бял шал.

Оризицето бе пусто. Никой не бе видял какво бе станало. Дори и часовете, които пазеха северната страна на двореца. Горичката закриваше оризицето.

Слонът потегли.

— Какво ти дойде на ума да се месиш в нашите работи? — каза човекът, когото бях проследил. — Ще платиш скъпо за любопитството си!

Събитията се развиха толкова бързо, че бях като замаян. Кои бяха тези хора с жестоки лица, облечени като разбойници? Къде ме водеха? На кого носеха новороденото, заменено с друго бебе?

Седем топовни гърмежа отекнаха в спокойната нощ

— Родило се е момче! — каза един от шайката. — Пожелаваме щастие на новороденото! Но да излезем по-скоро от града, докато не са забелязали това, което стана!

Излязохме от оризицето и продължихме по един приток на реката Вайн.

„КАПАЛИКА“, ИЛИ „МЪЖЕТЕ НА ЧЕРЕПА“

Моряците слушаха замаяни. Старецът си пое с мъка дъх и продължи:

— Една от онези лодки, които наричаме бангле, чакаше на безлюдния бряг на Вайн. Грабителите ме принудиха да сляза от слона, след това слязоха и те. Горе остана само оня, който караше слона.

Човекът, когото бях преследвал и който, изглежда, бе водачът на шайката, се обърна към слоноводача:

— Ще се върнеш в оризището и ще чакаш Дола да излезе от двореца. Ще я качиш и ще я заведеш в храма на Рамтек.

Слонът се обърна към оризището. Разбойниците ме накараха да се кача в банглето и взеха веслата.

Лодката пое бързо срещу течението.

Мъжете бяха мълчаливи. Поглеждаха ме от време на време, като че ли пресмятаха каква смърт би ми подхождала най-добре.

Новороденото проплакваше, сякаш разбираше страшната участ, която го чакаше.

Неговият плач се забиваше като нож в сърцето ми.

Но не можех нито да говоря, нито да се помръдна.

На няколко пъти се опитах да скъсам въжетата, с които бях вързан, но не успях и разбойниците ми се подиграха:

— Напрасно се трудиш — каза главатарят, — вързахме те доста добре, защото не си млад, но си доста силен. Що за глупава мисъл ти е дошла в главата да проследиш нашия приятел! Можеше да си останеш съвсем спокоен в двореца и да празнуваш щастливото събитие. Ние извършихме добро дело! — продължи със злъчен смях разбойникът. — Принцът чакаше момче, цялата Гондвана чакаше момче! И ето, задоволихме това справедливо желание... Ти видя всичко. Затова е много вероятно утре да бъдат принесени две жертви на ненаситния бог Сива за доброто щастие на новородения господар на Гондвана.

Изтръпнах. Разбрах, че за мен и за малкото същество, което плачеше в кошницата, бе ударил сетният час!

Къде отивахме?

Чух, че произнесоха името на храма на Рамтек. Знаех за съществуването на този древен, сега изоставен храм. Той се намираще близо до столицата, но сред съвсем диви джунгли. Никога не бях предполагал, че това мрачно място ще се окаже свърталище на разбойници.

След три часа плаване лодката спря до брега. Навлязохме в гъста гора. Детето бе престанало да плаче. Първите слънчеви лъчи позлатиха върховете на огромните дървета, когато се озовахме пред развалините на древния храм. На входа бдяха двама пазачи. Заповядаха ми:

— Влез!

Не можех да сторя друго, освен да се подчиня. Всеки опит за бягство би бил лудост. А дори и да знаех, че ще успея да се спася, нямаше да избягам, защото не можех да оставя бедното малко същество на произвола на съдбата.

Влязохме в широка полутъмна зала с изпочупени стари и повалени колони. Когато вратата се затвори зад гърба ни, иззад развалините излязоха четиридесет-петдесет души — мъже и жени.

От всякъде се чу въпросът:

— Успя ли Дола?

— Ето — отвърна Главатаря и повдигна кошницата високо.

Радостно възклицание отекна в залата, примесено с пляска от крилете на грамадни прилепи, които прелитаха над главите ни.

— Дола изпълни точно своя план! Скоро и тя ще бъде тук!

Очите на непознатите се обърнаха към мен.

— Кой е този? — запитаха неколцина в един глас,

— Един неблагоприятник, който си напъха носа там, където не му е работата! — отвърна Главатаря. — Той видя всичко, което стори Дола, и сега трябва да умре

— Той ще умре!

— Тя ще се върне скоро, защото принцът и бе обещал веднага да си отиде!

— Дано никой не е забелязал смяната — каза една жена. — Никой друг освен този човек — каза Главатаря и ме посочи.

— И неговият слуга — каза човекът, който бе убил Бизла, — но той си получи заслуженото: последва ме и се срещна с един куршум от револвера ми!

Гласове на одобрение се разнесоха в залата.

Кои бяха тези хора? Каква цел преследваха? Защо бяха разменили децата?

Тези въпроси се въртяха в главата ми, но не можех да им намеря отговор.

Изведнъж си спомних някои неща. Знаех, че в Гондвана все още съществува старата секта на Тугусите, удушвачите, сектата „Капалика“, или „Мъжете на черепа“, поклонници на ненаситния бог Сива.

Носеха огърлици от човешки кости. Отначало не ги бях забелязал, но сега дори чувах грозното им потракване.

Капаликанците бяха прочути със своята жестокост. В каменни жертвеници горяха непрекъснато човешко месо. Тяхната богиня обичаше топла кръв, която блика от прерязалото гърло на жертвата.

Тази смърт очакваше и мен, и малкото нещастно същество в кошницата.

Главатаря приближи и свали въжетата, които стягаха ръцете ми.

— Какво ще правите с това невинно дете? — извиках, щом се почувствувах малко по-свободен. — Светотатство е да убивате рожбата на принца!

Подигравателна усмивка разтвори устата на Главатаря. Той погали костната си огърлица и каза:

— Грещиш! Това не е рожба на принца, защото е момиче. А колкото за съдбата му друг ще ти отговори каква ще бъде. И този друг е нашата царица, тази, която всички трябва да слушаме, защото е надарена с божествени дарове. В нейното тяло се е поселила душата на Сива. Тя успя да спечели доверието на принца и успя да изпълни добре обмисления план, който ти бе неблагоприятен да поискаш да узнаеш.

Приближих до кошницата с детето, но към мен се насочиха няколко ножа.

— Какво ще правиш?

— Искам да погледна това невинно същество.

— Може, но да не го докосваш! Повдигнах покривката.

Детето размаха ръчички, като че ли бе разбрало. Отправих гореща молитва към моя Бог да избави това дете от страшна смърт.

Докато се молах, в залата се разнесе силен вик.

Бронзовата врата се разтвори.

Обърнах се.

В храма влизаше Дола Магъосницата, която с погледа си бе
оплела принца и бе успяла да размени децата.

Тя приближи и отправи ледения си поглед към мен.

КИЛИЯТА НА ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

— Ти постъпи много зле, като се усъмни в моите намерения! — каза ми тя. — Разбрах веднага, че си ми неприятел! Опита се да ме изхвърлиш от двореца, но не успя. Твоят опит никога не може да успее срещу царицата на „Капалика“. С пламенния си поглед, наследен от Сива, успях да подчиня на волята си принца... Искях да разменя принцесата. И успях. В княжеската люлка трябваше да поставя син на „Капалика“ и го сторих. Така той, синът на „Капалика“, ще стане господар на Гондвана; така „Мъжете на черепа“ ще управляват Гондвана чрез свой син! Никой няма да знае, че кръвта на „Капалика“ е била разменена с княжеската кръв. Нашата секта ще управлява цялата Централна Индия! ... Ти не можа да подозреш плана ми! Не можа да разбереш, че в мен живее душата на ненаситния бог. Един принцдеспот ще цари над Гондвана! Така иска Сива!... Вчера една от нашите жени роди момче: то беше предопределено да управлява Гондвана! Аз изпълних волята на Сива! Но Сива е жаден за кръвта на новородената. Трябва да му я принесем в жертва.

Гърлото и ще бъде прерязано. Така заповядва Сива! Дола вдигна високо детето и всички капаликанци закрещяха:

— Да й се пререже гърлото!

— Да — извика Дола, — но кой ще го направи? Желанието на Сива е жертвоприношението да бъде извършено от човек, който най-силно обича детето. От нас никой не обича това дете. Сива не ще приеме жертва, принесена от нас. Сега ще го питам кой да принесе жертвата.

Гробно мълчание последва тези думи: последователите на кръвожадния бог се страхуваха от своята водачка. Те бяха убедени, че в нея живее духът на Сива. Всяка нейна дума бе закон.

Дола стоя известно време неподвижна. После издигна високо ръце и извика:

— Сива проговори!

— Какво ти каза? — запитаха в хор „Мъжете на черепа“.

Сива каза:

— Човекът, който обича новородената дъщеря на принца на Гондвана, ще пререже гърлото ѝ. Нейната кръв ще успокои гнева на бога и ще донесе щастието на новия господар на Гондвана.

Изтръгнах.

Думите на Дола бяха свещени за тези фанатизирани кръвопийци, които вършеха престъпление, като че ли то бе дълг.

— Човекът, който ще пререже гърлото ѝ, е тук, пред нас!

При един знак на Дола Главатаря на „Капалика“ извади своя нож и ми го подаде. Отблъснах го ужасен.

— Не искаш да убиеш невинното дете, защото го обичаш? — каза Дола. — Точно тази любов прави ценна жертвата. Не е ценно, когато убиваш човек, когото мразиш. Истинска жертва е да убиеш човек, когото обичаш. Вземи ножа и изпълни това, което ти заповядвам!

Стоя примрял. Исках да избягам, но петдесет ръце щяха незабавно да ме задържат.

Къде щях да избягам! Изходът на храма бе затворен, а други врати нямаше.

Положението ми бе безизходно.

— Ако не я убиеш, ще я убия аз! — каза Дола. — И ще я убия пред теб, като набода цялото и тяло с върха на ножа.

— Не! Не! — извикаха капаликанците. — Той трябва да я убие!

— Добре, нека бъде така! — извика Дола. — Ще му заповядам и той ще го направи! Затворете го заедно с малката в килията на жертвоприношението.

Изведоха ме от залата. По дълъг коридор отидохме в килия, осветена с факел, забит в стената. Дола влезе след мен, остави ножа на земята и каза:

— Трябва да извършиш тази жертва. Моята воля ти заповядва: ще вземеш ножа и ще и прережеш гърлото.

В това време ми дойде на ума една идея: престорих се, че съм хипнотизиран, застанах неподвижно и отговорих:

— Добре, Дола ... Ще убия това дете, което обичам, и после със същия нож ще прережа и своето гърло.

Дола ме погледна победоносно, излезе и заключи вратата.

Така спечелих време. Но дали щеше да ми послужи. След малко капаликанците щяха да влязат, за да проверят дали жертвата е

принесена, и тогава щяха да ме убият.

Ето че детето се разплака.

Погледнах ножа: да, по-добре бе да свърша мъките на тази рожба, колкото бе възможно по-скоро.

Посегнах да взема ножа, но забелязах на пода отвор, покрит с капак. Наведох се и се ослушах. Далечен шум от течаща вода достигна до слуха ми. Повдигнах с ножа внимателно капака, — погледнах — нищо друго освен пълна тъмнина; нямах много време, за да избирам. Завих добре детето, поставих го в кошницата, която хванах здраво и със смелостта, която се ражда от отчаянието, скочих в тъмнината...

Падането ми се стори неимоверно дълго и страшно: най-последно усетих, че съм паднал в някакъв подземен канал. Държах високо кошницата, за да не я достигне водата. Отпуснах се по волята на течението.

Беше съвсем тъмно и не можех никак да предположа накъде ще ме отнесе това течение.

Малката плачеше и нейният плач отекваше под високия свод на канала. Сърцето ми се късаше от мъка, но тя бе примесена с радост, защото, където и да излезнех, все щях да съм далече от онези жестоки същества.

Неочаквано в далечината зърнах светлинка, която започна да се увеличава. Беше изходът на канала. Скоро дойдох до него и навлязох в някаква река. С едната ръка заплувах към брега... Бяхме спасени!

Къде ли се намирахме?

Край брега се разстиляше гъста гора. Зората позлатяваше върховете на дърветата. Влязох в гората, за да избегна всякаква изненада. Може би капаликанците бяха открили вече бягството ми и щяха да дойдат да ме търсят при изхода на канала.

Отдъхнах си малко и тръгнах по една пътека през гората.

Вървах четири-пет часа, като хранех детето със сок от млечно дърво. Бях слушал, че този сок може да замести за известно време майчиното мляко.

Стигнах до малко село, близо до Рамтек.

Влязох в първата къща и имах щастието да намеря семейството на добри земеделци.

Козе мляко имаше достатъчно и скоро малката Еллора започна да закрепва. Разказах им измислена история, за да извиня присъствието

си по тези места. Добрите селяни се грижиха много добре за детето. След месец реших да се върна в столицата, за да разкажа всичко на принца. Намерих човек, който да ни занесе със слона си до столицата. По пътя обмислях начина, по който щях да открия на принца, че първородният му син е дете на капаликанка. Представях си колко щеше да се ядоса и да започне да преследва жестоко тази секта. Но съдбата бе решила друго. Старият Нандар се умори.

Еллора му поднесе чаша арак. Моряците, Сандокан и Яниш слушаха онемели. Нандар изпи няколко глътки и продължи своя разказ...

СТРАНСТВУВАНИЯТА НА МАЛКАТА ЕЛЛОРА

Тръгнахме на път към Нагпур, столицата на Гондвана. Собственикът на слона беше и водач. От селото взех добра жена, която да се грижи за Еллора по пътя. Бях и обещах да и заплащам добре, щом стигнем в града. Знаех, че принцът ще плати богато на тази, която се е грижила за неговото дете. Водачът също щеше да получи парите си в града...

Но всичко излезе само сън.

Бяхме изминали малка част от пътя, когато изведнъж ни нападна шайка разбойници. Скоро познах, че това бяха капаликанците.

С револвер до гърдите накараха слоноводача да ни води по друг път през джунглата. След дълго уморително пътуване пристигнахме до брега на Тапти.

Не можех да си представя какво ще правят с нас разбойниците, но скоро проумях.

Построиха набързо сал и вързаха четирима ни върху него.

— Ето вечерята за крокодилите на Тапти! — каза един от шайката.

Спуснаха сала в реката.

Течението ни повлече надолу.

Бяхме вързани здраво и не можехме да се помръднем; устата ни бяха натъпкани с парцали; само устата на Еллора беше свободна и нейният плач разкъсваше сърцата ни.

Какво щеше да стане с нас?

Реката беше пуста. Не се виждаше никаква лодка, никакъв кораб.

Течението ни носеше бързо към сигурна смърт.

Крокодилите не се бяха появили още, но нямаше да закъснеят много, а тогава всичко щеше да бъде свършено.

Такава награда ли трябваше да получат слоноводачът и добрата жена? И те щяха да завършат живота си в корема на някое кръвожадно чудовище ...

Ами Еллора?

Плачът и ме подлудяваше. Исках да викам, но кърпата ми пречеше.

Никой никога няма да изпита мъката, която ме разяждаше през тези часове!

Нощта беше тъмна и бреговете почти не се виждаха. Дори и да минеше някоя лодка, надали щяха да ни забележат.

Моите мъки ставаха почти непоносими... Като че ли сърцето ми бе престанало да бие. Ушите ми бучаха.

Изведнъж почувствувах, че загубвам съзнание.

Когато се свестих, ме очакваше голяма изненада.

Лежах на легло в параходна кабина; висок мъж стоеше до мен и ме наблюдаваше.

— Треската е вече преминала — каза той, — но пулсът е още бърз.

Не познавах този човек и го гледах безкрайно учуден.

Неочаквано си спомних за сала и извиках:

— Еллора! Еллора!...

— Бъдете спокоен, господине. Еллора е жива.

— Жива? Къде е? — запитах аз.

— На мостика!

— Къде се намирам?

— На търговски кораб, който ви прибра от реката Тапти — отвърна непознатият, — аз съм капитанът.

— Всички ли сме спасени?

— Всички. Крайно време беше, защото кайманите скоро щяха да ви разкъсат.

— Кога ни спасихте?

— Преди два месеца.

— Два месеца?

— Да ... през цялото време бяхте в безсъзнание.

— Два месеца откъснат от света?! Искам да видя Еллора! — казах и се опитах да стана.

— Почакайте, жената, която се грижи за нея, ще я донесе. — О, добрата жена! — възкликнах, като си спомних за преданата Котри.

Капитанът излезе и подир малко целувах пухкавото прекрасно лице на Еллора!

Детето беше много добре и се усмихваше. И жената изглеждаше добре, но на лицето и се прокрадваше тъжна сянка.

При нас дойде и слоноводачът.

— Къде се намираме? — запитах ги.

— Не много близо до индийския бряг — отвърна момчето.

— Капитанът не искаше да ни свали на суша, преди да чуе вашите нареждания... Изглежда, когато сте били в безсъзнание, сте казали неща, които са го забъркали какво решение да вземе. Тъй като носеше стока за Австралия, тръгнахме за там — каза Котри.

След няколко дни силите ми се възстановиха напълно. Капитанът бил чул да говоря за принцове, за размяна на деца, за някаква важна държавна тайна, затова ни задържал на кораба.

Одобрих това, което беше сторил, но сега трябваше да ни свали на някой остров, откъдето бихме отплавали за индийския бряг.

Капитанът се съгласи.

Но и този път човешката воля не можа да победи съдбата, която ставаше все по-жестока към нас.

Една нощ ни изненада страховита буря. Гръм удари кораба и той се подпали.

Успях да се хвърля в една лодка с Еллора... След малко корабът потъна. Какво стана с добрата жена, с верния ни слоноводач, с капитана и моряците?

Бяхме съвсем сами сред океана.

Притиснах към гърдите си Еллора и се мъчех да я постопя.

Морето беше спокойно; небето се разясни, но наоколо беше пусто.

Не се виждаше нито корабно платно, нито земя. Нямахме никаква надежда да се спасим.

Малката щеше да умре от студ, какво щеше да стане и с мен?...

Зазори се. Лодката плаваше, неуправлявана от никого. Успокоявах плача на детето само с целувки.

След седем часа мъки радостен вик се изтръгна от гърдите ми. Видях платно!

Скоро ни забелязаха и спасиха. Беше китоловен кораб. Намери се и храна за малката: мляко от женски кит.

Но съдбата продължаваше да бъде жестока. След три месеца плаване при много добър улов, през който бяха уловени няколко

женски кита, така че имаше прясно мляко за Еллора, корабът се натъкна на подводни скали и се разби. Всички се издавиха... Още веднъж успех по чудо да се спася заедно с малката. С мъка достигнах до този пуст остров.

Оттогава до днес не бях видял друго човешко лице освен това на Еллора. От този ден за мен започна животът на корабокрушенец, попаднал на необитаем остров с дете на няколко месеца.

Можете да си представите какви мъки съм претърпял, докато порасне, докато я науча да говори, да ходи, да чете, да пише...

Бях нейният баща, нейната майка, целият нейн свят. От петнадесет години чаках този ден. И ето, най-сетне той дойде!...

Но дойде и денят, в който трябва да склопя очи, преди да видя осъществен плана си: да поставя на трона на Гондвана истинската принцеса!

Старецът млъкна. Р

Беше свършил своя разказ.

Чу се плач. Еллора плачеше. Тя се хвърли в краката на стареца:

— Татко, искам да живееш! Нищо друго не ме интересува! Само ти си моят живот!...

Тигъра на Малайзия изтри сълза, а Яниш каза:

— Цигарата... колко е неприятно, когато пушекът влиза в очите... като че ли плачеш.

СБОГОМ НА ДЯВОЛСКИТЕ РИФОВЕ

Разказът на Нандар бе развълнувал суровите мореплаватели. Те изслушаха с внимание и с краен интерес неговите странствувания. Сандокан, Яниш и тигърчетата наблюдаваха с удивление храбрия старец, който бе спасил от толкова опасности малката Еллора.

За тях Нандар бе герой, достоен за възхищение. Смелостта и презрението към смъртта за тях бяха качества, които навсякъде печелят симпатии.

Старият съветник на принца на Гондвана отдели внимателно от себе си своята дъщеря.

— Господата са уморени и имат нужда от почивка. Ще трябва да се задоволят с нашите скромни сламени легла. А утре? Какво ще правим утре? — Старецът се обърна към Яниш и Сандокан.

— Утре ще напуснете този остров и ще дойдете с нас на борда на „Соарес“! — каза Сандокан.

— Ще отплаваме към индийския бряг и ще се подготвим да отидем в Гондвана — добави Яниш, — ние знаем как се свалят узурпатори от трона... Нали, братче!

— Това ще бъде най-интересното приключение в моя живот! — извика Сандокан,

— По лицата ви чета вашето благородно намерение — каза Нандар, — надеждата, че сънят ми ще се осъществи, ми дава нови сили да живея! Господа, заповядайте!

Нандар се изправи.

Закрачи по-бодро. Сякаш се бе подмладил.

Заведе гостите си в широка стая, която служеше за хамбар.

Сандокан, Яниш и тигърчетата легнаха на земята. Нандар им пожела лека нощ и се прибра с Еллора в друга стая.

Скоро всички потънаха в дълбок, ободрителен сън.

Когато се събудиха, слънцето бе високо над хоризонта.

Сандокан и Яниш отидоха в другата стая.

Еллора, която бе станала отдавна, готвеше тифина — първата закуска, съставена от риба, варена с различни миризливи треви.

— Как прекара нощта старият Нандар? — запита Яниш.

— Спа непрекъснато — отвърна девицата. — Вашето присъствие на острова извърши същинско чудо. Той каза, че се усеща достатъчно силен, за да издържи плаването.

— Няма ли да ти е мъчно за острова, Еллора? — попита Сандокан.

— Да, ще ми бъде мъчно — отвърна девицата с горчивина.

Но веднага след това в очите и светна див блясък и тя прибави:

— Искам да отмъстя за всички мъки, които узурпаторите са причинили на татко Нандар!

— Много добре. Ти имаш благородна душа и си заслужава човек да пожертвува за теб спокойствието си!

— Татко Нандар ме отгледа с единствената мисъл — да възстанови правата ми — отвърна момичето, — обичам този остров, който е целият свят за мен. Но той ме научи, че зад тези рифове, зад безкрайното море има други острови, други морета, други земи, че това е една нищожна частица от огромния свят и че там, край океана, има една земя, която е моя, едно царство, което ме очаква! Искам да го имам, за да направя щастлив благородния старец, който е понесъл заради мен нечувани страдания.

— Да, Еллора, ти ще имаш своето царство! — каза Сандокан. — Нали, братче? — обърна се към Португалеца.

— Ние ще опитаме невъзможното, за да успеем — отвърна ексмахараджата, — а сега съм страшно гладен! Да опитаме тази тифина, която сигурно е много вкусна.

Всички закусиха лакомо.

В това време Нандар стана от постелята си и си вчеса брадата и косата. Изглеждаше доста подмладен.

— Нандар — каза Сандокан, — готов ли си да ни последваш до кораба?

— Да! Небето ще ми даде сила да ви заведа до царството на Еллора! — каза твърдо старецът.

— Да не губим време тогава! — каза Яниш. — Да вървим. колкото е възможно по-бързо до кораба!

— За да стигнем по-лесно, Хирундо и другите тигърчета ще направят подвижен мост от гредите на тази къща. Принудени сме да разрушим отчасти твоя дом, който трябва да ти е струвал много труд,

но е необходимо, за да можем да стигнем до „Соарес“, без да се принуждаваме да влизаме във водата — каза Сандокан.

Тигърчетата започнаха трескаво работа. В това време Яниш, Сандокан и Нандар започнаха да обмислят как да постъпят най-правилно.

— Не знам какво е станало с детето, с което смениха Еллора и кой царува сега в Гондвана — каза Нандар.

— Яниш би трябвало да знае това — каза Сандокан, — като ексмахараджа той сигурно познава политическата карта на Индия.

Португалеца се почеса по врата и направи гримаса:

— Ще ме подложиш да доста труден изпит. Да си призная, когато бях махараджа на Асам, твърде малко се занимавах с моите колеги от Централна Индия. Оставях тази работа на министрите ми: техен дълг бе да познават поне малко историята на Индия. Аз се занимавах само с раджите, чиито царства граничеха с моето, защото ме отегчаваха понякога ... а онези от Централна Индия бяха доста далече. Освен това ги качвах и свалях от тронове толкова често, че беше уморителна работа да ги следи човек.

— Не знаеш ли кой царува в Гондвана? — попита Сандокан нетърпеливо.

— Преди да ме скъсаш на изпит по съвременна история, почакай да понапрегна малко ума си. Кой знае, може и да излезе нещо. Почакай!... Струва ми се, че моят министър на външните работи се оплакваше от раджата на Гондвана... Да, да, сега си спомням много добре. Моят министър казваше, че в Гондвана царувал млад принц, който вършел страхотни лудории и кръвопролития... Почакай. Да, ето че изпитът ще мине добре... Принцът, едно момче, бил съветван от някаква ужасна жена, която всъщност управлявала Гондвана.

Да, точно така! Може би тя е същата магьосница, която е разменила Еллора!...

— Възможно е — забеляза Сандокан.

— Дори си спомням, получих съобщение, че детето е затворило баща си в тъмница.

— В тъмница ли?

— Добрият принц Амравати затворен във вечна тъмнина? — извика Нандар. — Дола, кръвожадната царица на „Капалика“, е

авторка на това гнусно дело! Тя е посъветвала сина на „Мъжете на черепа“, за да се отърве от принц Амравати!

— И поданиците му са понесли това? — възкликна Сандокан.

— О, не ми говорете за поданиците на тези чудновати страни — каза Яниш, — аз лично трябваше да се убедя, че един благороден и добър раджа не е много по вкуса им! ^{ТМ}

В това време тигърчетата бяха построили мост, дълъг пет метра и достатъчен, за да може да се премине по него от скала на скала.

— Занесете моста до брега — заповяда Сандокан, — и елате да вземем завивки. По пътя ще ни трябват

Нандар и Еллора се сбогуваха с къщата, която ги бе подслонявала толкова пъти от бурите. Тя бе свидетелка на един изключително труден, но всъщност щастлив живот.

— Дано послужиш за подслон на някои други нещастници като нас — каза Нандар.

Всички отидоха на брега.

В далечината се виждаше леко полюляващия се кораб, а на стотина метра от него чакаше лодката, в която едно тигърче чакаше завръщането на другарите си.

Подвижният мост бе поставен между брега и първия риф. Нандар и Еллора преминаха първи. Това се повтори още много пъти, докато цялата група се настани в лодката. Не след много тя потегли към кораба.

Морето беше съвсем спокойно и времето — чудесно.

Лодката се измъкна от рифовете и скоро достигна „Соарес“. Тигърчетата, които бяха на борда, спуснаха стълбата. Нандар, подпомогнат от Сандокан, се изкачи с мъка.

Когато се събраха всички на мостика, Сандокан посочи стареца, който се облягаше на ръката на девойката, и каза:

— Тигърчета, погледнете този благороден мъж! Той е проявил истински героизъм, за да запази прекрасната девойка, която е до него и която е законната наследница на престола на Гондвана! Ние ще отплаваме за техния бряг! Готови ли сте да рискувате живота си за една справедливост?

— Да! — извикаха тигърчетата. — Да живее Тигъра на Малайзия. Господаря на океана!

От известно време тези здрави и силни мъже бяха започнали да се отегчават и сега мисълта за новото приключение ги бе съживила напълно.

— Не викайте „да живее Господаря на океана“, ами заедно с мен: „Да живее господарката на Гондвана!“

Тигърчетата вдигнаха високо пиратските си ножове и пушки и ги размахаха:

— Да живее господарката на Гондвана!

В очите на стареца и на девойката се четеше безкрайна признателност.

Сандокан се оживи. Яниш приближи до него и го удари по рамото:

— Братче, тая авантюра ще ни подмлади с двайсет години!

— Да, разбира се! — каза Тигъра на Малайзия! — Ще докажем отново, че сме смели мъже!

Тъжна сянка премина бързо по лицето на Сандокан.

— Какво ти е? — запита Яниш.

— Нищо ... — отвърна Пирата. — Спомних си кръвта, която проляхме, за да се запазим до днес. Но знаеш ли — добави той радостно, — това, което ще извършим, ще измие греха от миналите ни престъпления.

— Не са били престъпления — каза Португалеца. — Отнеха ти трона, започнаха да те гонят, ти се защитавахте, а аз ти помагах: ето всичко! Но да не мислим за миналото! Бъдещето е пред нас!

— Имаш право! — каза Сандокан. — Да мислим за утрешния ден ако не за нас, то поне за това мило и храбро момиче, което трябва да получи своя трон!

— благодаря, добри господине!

В БОРБА С КРЪСТОСВАЧА

Като определи точното географско разположение на острова, Сандокан заповяда да се приготвят за път.

Свеж вятър се появи откъм запад, наду платната на „Соарес“ и той пое бързо.

Скоро Дяволските рифове изчезнаха от погледите на моряците. Еллора поздрави с ръка острова.

За миг пред очите и се изниза целият и живот: лов, риболов, работа на полето, уроци с Нандар! Тя поздрави за сетен път тази незначителна точка от Земята, която за нея бе представлявала целия свят.

Когато върхът на вулкана, който бе най-високата част на острова, изчезна на хоризонта, Еллора не можа да задържи сълзите си.

— Не плачи — каза старият Нандар, — ти оставяш купчина скали, за да отидеш в приказно красиво царство!

— Как ще го заемем? — попита девойката. — Принцът, който е заграбил моето царство, няма ли войници, приятели, които да го защитават?

— Да, има наемни войници, които се бият за него, но когато узнаят коя си ти, ще изоставят узурпатора! Моряците ми обясниха кои са Сандокан и Яниш: двама храбри мъже, които заедно със своите тигърчета са извършили подвизи, достойни за най-големите герои на Индия! — Те ми вдъхват голямо доверие, въпреки че са били пирати. Сандокан и Яниш се хвърлят с такава жар в борбата, че силата на техните тигърчета ще се удвои. Те ще се бият храбро за своята победа.

— И аз ще се бия заедно с тях! — извика Еллора. Корабът напредваше все по-бързо. Сандокан и

Яниш изучаваха своята карта на Индия, за да видят по коя река да се изкачат и да стигнат до Гондвана.

— Струва ми се, най-удобната плавателна река е Го-давери — каза Яниш.

— Ще навлезем по нея колкото можем — каза Сандокан, — после ще се постареем да си намерим слонове, за да преминем

джунглите и планините до границата на царството.

— Това е добре, но какъв план ще имаме, за да успеем в делото си? — попита Яниш.

— Не мога да ти отговоря сега — каза Тигърът на Малайзия, — знаеш как работя. Отивам на самото полесражение и там оставям да ме води моята звезда! За да влезем в двореца, можем да прибегнем до някоя хитрост. После ще заловим или узурпатора, или Дола, а може и двамата. Понякога си много остроумен и измисляш разни работи.

— Ами ако не успеем с хитрост? — запита ексмахараджата на Асам.

— Тогава ще прибегнем до сила.

— Но ние сме само шестдесет души.

— В Индия не е трудно да събереш цяла войска от смели крадци, които ще се бият, ако им заплатим.

Докато двамата приятели се разговаряха така, от мостика се разнесе силен глас:

— Виждам някакъв кораб!

Сандокан взе далекогледа и го насочи към тънката ивица дим, която лъкатушеше на хоризонта.

След продължително внимателно наблюдение Тигъра на Малайзия се намръщи.

— Някоя лоша изненада ли? — попита Яниш.

— Така изглежда.

— Дай да видя и аз — Португалеца взе далекогледа. — Малък кръстосвач идва към нас.

— И като че ли ни наблюдава.

— Да почакаме малко, за да разберем намеренията му.

Корабът приближаваше бързо.

— Не трябва да чакаме да наближи съвсем — каза Пирата, — да бягаме. Ако започне да ни преследва, ще му дадем добър урок. Нашето оръдие работи както трябва! Един снаряд ще бъде достатъчен!

Яниш даде заповед на тигърчетата да бързат колкото се може повече. Кръстосвачът направи същото.

— Няма съмнение — каза Сандокан, — този малък, английски кръстосвач ни преследва!

— О, индийски богове! — извика Яниш. — Страхувам се, че скоро ще ни настигне! Тоя дявол напредва страшно бързо!

— Дава ни знаци и ни пита кои сме — забеляза Сандокан.
Тигъра на Малайзия наблюдаваше все така с далекогледа си.
— Да вдигнем ли холандско знаме? — попита Хирундо.
— Не ... На тези знаци ще отговорим с изстрел! каза Сандокан.
— Още е много далече, за да му отговорим така.
— Ако се забавим, ще ни нападне!
— Заповядва ни да спрем — каза Яниш. Кръстосвачът бе само на неколкостотин метра. Сандокан извика ядосано:
— Какво виждаш? — попита Яниш.
— Подозрението ми се оправда! На мостика е Милнер!
— Човекът, когото спасихме и който изчезна така тайнствено?
— Същият!
— Значи е бил шпионин — Яниш насочи далекогледа към кръстосвача, който приближаваше все повече и повече.
— Този подлец е доплувал до някой английски кораб и е открил присъствието ми по тези места!
— Да, англичаните искат сега да си отмъстят за шегата, която им изигра!
— О, ако ми падне в ръцете, ще му извия така врата, че дълго ще ме помни — закани се Сандокан, — Огън! — ревна на тигърчетата, които чакаха готови до оръдието.
— Пушки в ръце! — извика Яниш.
— Една и за мен! — каза енергично Еллора. В очите ѝ се четеше крайна решителност и желание за борба.
— Заведи Нандар в каютата, не го оставяй на мостика — каза Сандокан.
— Ще остана тук! — прошепна старецът.
— Не, татко, ела! — каза Еллора.
Тя заведе стареца в каютата и го помоли да не излиза, сетне се върна на мостика.
Свирепата битка бе започнала. Малкият кръстосвач и пиратският кораб бълваха огън. Тигърчетата пълнеха трескаво пушките.
Топовен изстрел пречупи главната мачта на кораба, но кръстосвачът заплати скъпо тази повреда: едната му страна бе веднага пробита.
Битката се разгаряше: куршумите свиреха като оси непрестанно. Неочаквано кръстосвачът бе принуден да намали бързината си. Още

една мачта на „Соарес“ се пречупи, но благодетелствуван от вятъра, той можа да задържи същата скорост.

Еллора бе обзета от чудно възмущение. Миризмата на барута, свиренето на куршумите и ехтенето на топовете я бяха преобразили.

Радостен вик се изтръгна от гърдите на Сандокан. Той бе видял шпионина да пада, пронизан от куршум.

В това време малкият кръстосвач започна да потъва, объркани, моряците започнаха да спускат спасителните лодки.

— Спрете огъня! — заповяда Сандокан. — Кръстосвачът ще потъне. Не е опасен вече.

— Защо не потопим онези лодки? — Самбор насочи пушката си към моряците, които търсеха спасение.

— Пиратите на Малайзия са благородни към неприятелите си — отговори Сандокан.

— Корабът на англичаните потъва и можем да се задоволим с тази победа, да продължим пътя си — добави Еллора и отиде да повика стария Нандар.

В това кратко време девойката бе показала, че притежава силен войнствен инстинкт.

Сандокан я погледна с възхищение:

— Еллора, ти си достойна да имаш царство! И ще го имаш! Защото ще знаеш как да си го върнеш!

Тя бе видяла няколко тигърчета, които пъшкаха ранени, и веднага се зае да им превързва раните.

— Нашето плаване започна добре — каза Яниш, — корабът ни не е много повреден, а имахме щастието да ударим навреме кръстосвача.

— Ако не беше оня страничен удар, той щеше да ни настигне — забеляза Сандокан, — той можеше да развие много по-голяма скорост от нас.

Еллора превързва раните на тигърчетата, които и благодариха сърдечно.

Между ранените беше и Хирундо, смелото тигърче, към което Сандокан хранеше голяма слабост. Ударен в ръката, той се усмихна, когато девойката приближи до него.

— Няма нищо ... — каза той. — Не ме боли...

Еллора прегледа раната:

— Защо по време на битката заставахте винаги пред гърдите ми? Хирундо не отвърна. Неговите големи черни очи, влажни от силната болка, гледаха страстно девойката.

— И може би са те ранили, когато ме пазеше? — прошепна тя.

С голямо старание започна да превързва ръката на младежа.

Сандокан и Яниш ги гледаха усмихнати.

— За какво мислиш? — запита ексмахараджата с глас, в който проличаваше лека завист.

— За същото, за което и ти — отвърна Пирата.

— Да чуя.

— Онези, двамата младежи, са и хубави, и смели.

— И се гледат така, като че ли...

— Като че ли какво?

— Да не предричаме бъдещето, скъпо братче — забеляза Яниш, — нека оставим Еллора да превърже Хирундо, а ние да се занимаем с нашите работи. Дадохме добър урок на англичаните, които сега знаят, че Сандокан е жив и че ще им достави доста главоболия!

— Да се надяваме — каза Сандокан, — но не бива да почиваме върху лаврите на тази малка победа. Англичаните няма да се откажат от намерението си да ме гонят. Ще трябва да си отваряме очите да не би да ни пресекат пътя към Индия!

— Няма да имат време — забеляза Португалеца, — преди корабкрушенците да срещнат някой кораб или да достигнат до някой пристан и да известят твоето „възкресение“, ние ще сме изминали доста път.

— Не трябва да забравяме, че корабът ни има нужда от поправка, а това ще ни принуди да загубим доста време . . .

— Няма значение. Вярвам в добрия край на плаването! Нашата щастлива звезда ни е закриляла винаги, а първото условие за успех е да имаме вяра в нея! Тази вяра ще ни вдъхне смелост да се впуснем в най-опасните набези! Ще достигнем Индия!

— А после?

— После ще отидем в царството Гондвана. Нашата щастлива звезда не е залязла още, скъпо братче. Ще видиш, че тя ще заблести много по-ярко, отколкото в миналото!

— Ти си добър пророк, Яниш — каза Сандокан и натъпка лулата си с тютюн.

Корабът продължаваше своя път при благоприятен вятър и никаква случка не го забави. През хубавите ясни нощи Португалеца вдигаше очи към небето и казваше:

— Виждаш ли онази звезда на изток? Тя е нашата звезда! Блясъкът и става все по-силен! Тя ще ни закриля!

ВТОРА ЧАСТ

ГОНДВАНА

— Убеждавам се все повече, че Индия е една изключително тайнствена страна! — каза Яниш. — Колкото повече я опознавам, толкова по-малко я разбирам!

— Защо така? — попита Сандокан.

— Ами защо например населението на Гондвана е толкова глупаво? — каза ексмахараджата. — Онзи народ, когото управлявах аз, ми се виждаше по-разумен.

— Какво ти дава право да мислиш така?

— Не виждаш ли, че тези глупаци се разтреперват само като им се спомене името на принц Ситасива? — запита Яниш.

— Разбира се. Ситасива е страшен тиранин, готов да убие всеки, който би произнесъл името му, без да се разтревожи — отговори Сандокан. — В Гондвана всеки ден се принасят в жертва на бог Сива десет предани поданици, за да се омилостиви жестокостта му и да даде той успех на царството.

— И това става под носа на англичаните! Англия няма да успее никога да превъзпита кръвожадните племена в Централна Индия. Гондвана се управлява от „Капалика“, а Ситасива е неин син.

— Кръвожадната Дола го е сменила с Еллора и сега е истинската господарка на Гондвана. Тя е най-близката съветница на принца. Управлява царството, подбужда Ситасива към кръвопролития.

— Трябва най-напред да унищожим нея — продължи Яниш, — когато се отървем от Дола, ще бъде по-лесно да довършим започнатото дело.

— А как ще се отървем от нея? — попита Сандокан. — Мисля да я дадем на тигрите да я разкъсат!

— Добре — съгласи се Яниш, — но все още нямаме изготвен план за действие. Не е никак лесно да се залови Дола. Единствената представителка на Сива е заобиколена от капаликанци и е доста добре пазена от тях. Да влезем в двореца и да я убием, ще бъде невъзможно.

— Ще трябва да го нападнем! — каза Сандокан.

— С двадесет души? — засмя се Яниш. — Скъпо братче, без да се самозалъгвам, знам, че сме много храбри, но за да свалиш принц Ситасива от трона му и да поставиш на негово място нашата Еллора, се иска и друго освен храброст!

— Но кой ти каза, че ще нападнем само с двадесет души! В планините на Виндхия ще намерим доста храбри мъже, готови да се бият за нас, особено като им заплатим добре.

— Прав си. Тези планини са пълни с разбойници! Но внимавай, защото и те се страхуват от Дола. Тази магьосница кара всички да треперят!

— Но не и Тигъра на Малайзия! — каза Сандокан. — Като освободим Гондвана от магьосницата, ще сторим голямо добро на хората. Планът на действие е вече начертан: ще заплатим на хиляда разбойници от планините на Виндхия и ще нападнем двореца! Когато хванем Дола и принца, останалото ще стане бързо и лесно! Не трябва да предприемаме нищо, преди да се завърне Хирундо, когото изпратих до Кампти, да събере сведения за принца Ситасива. Той ще се върне скоро!

— Дано ни донесе добри новини. А сега можем да си отдъхнем. Нахранихме се и се напихме добре, остава да последваме примера на стария Нандар и на Еллора, които спят спокойно в съседната пещера. Нашите тигърчета ще ги пазят.

Двете „братчета“ се изтегнаха върху меката мъхеста настилка в една от безкрайните пещери на Патхмари във Виндхия.

Групата бе пристигнала на север от Гондвана с влака, който свързваше Бомбай с Алахабад и се отклоняваше към Нагпур — най-важния град на тази област.

Бяха пристигнали на индийския бряг преди месец, когато на сто мили от Бомбай оставиха кораба в един малко посещаван залив и Яниш се препоръча за водач на научна експедиция, която уж щеше да изучава флората на Централна Индия.

Като следваха указанията на стария Нандар, който си спомняше много точно своята Гондвана, „експедицията“ се приюти в пещерите на Патхмари. В това време Яниш и Сандокан обмисляха започнатата борба.

Еллора трябваше да заеме своя трон.

Това бе целта на групата, но колкото тази цел бе ясна, толкова средствата за постигането и оставаха мъгляви.

Сандокан бе изпратил верния Хирундо до Кампти, където бе целият двор на Ситасива.

Сандокан и Яниш узнаха, че принцът, придружен от своята съветница, обикаляше царството си, като се спираше ту в един, ту в друг град. Придружаваха го верните до смърт капаликанци. Народът очакваше с ужас пристигането на владетеля, защото, щом влезеше в някой град, принцът заповядваше да бъдат принесени в жертва десет души.

Двадесет капаликанци — предвождани от кръвожадника, който свиреше на странен музикален инструмент, изработен от човешки череп, — влизаха по къщите, залавяха по пет жени и по пет мъже, връзваха ги и ги завеждаха при Дола и принца.

Десет нещастници биваха приковани около статуята на Сива и след фанатичен танц Дола заповядваше на капаликанците да прережат гърлата им.

Това жертвоприношение осигуряваше благоденствието на Гондвана.

Приближаването на Ситасива караше народа да трепери, но никой не помисляше да се спаси с бягство. Суеверието бе пуснало дълбоки корени в душата на индусите, щото мнозина вярваха, че благоденствието на страната се дължи наистина на тези жертви.

Сандокан и Яниш бяха решили да сложат край на тези кръвопролития. Дали щяха да успеят? Не знаеха. Но и двамата вярваха в добрата си звезда.

— Невъзможно е да не успеем! — каза Сандокан.

— Имаш право — каза Яниш, — щом съдбата пожела да убия и седмата патица, показва, че всичко ще завърши добре. Успяхме да спасим Еллора и стареца от Дяволските рифове, да ги доведем до тук, ще успеем и да ги поставим на трона на Гондвана!

Яниш се изтегна и се приготви за сън.

Сандокан направи същото, когато неочаквано в пещерата прокънтя силен вик.

Беше установеният знак на часовете при забелязване на опасност.

— Някой приближава към пещерата! — каза Яниш и инстинктивно сложи ръка на револвера си.

Сандокан скочи към вратата.

В същия миг на противоположната страна се повдигна завеса: появиха се Еллора и Нандар.

— Нападение ли? — запита тя и очите и светнаха.

— Може би — отвърна Сандокан.

— Да не би някой да е издал скривалището ни? — обади се Яниш.

Но ненадейно лицата на всички се проясниха и силна руменина заля страните на Еллора.

Хирундо, любимецът на Сандокан, влезе в пещерата:

— Аз съм, Тигре!

Поздрави и пълният му с любов и нескрит копнеж поглед се спря за по-дълго върху прекрасното момиче.

Тръпка на жажда за близост премина между двамата и всички почувствуваха едно наистина зародило се вече, дълбоко приятелство между тях.

— Не те очаквахме тази нощ — обърна се към Хирундо Сандокан. — Какво е положението в Кампти? Какви новини носиш?

— Казвай по-бързо — рече Португалеца. — Чакахме само теб, за да започнем да действуваме!

— Истинско чудо е как успях да се върна — каза момъкът.

— Какво се е случило? — трепна Сандокан.

— Нещо, което никога не бях очаквал — отвърна Хирундо, — след като два дена обикалях из Кампти и събирах сведения, „Капалика“ се бе раздвижила като настъпан мравуняк. Хванаха ме, за да ме принесат в жертва на Сива!

Силна бледнина замени руменината по страните на Еллора.

— Разправяй, Хирундо! — гласът на девицата леко потрепера.

Вързаха ме за статуята на Сива заедно с девет нещастници. Цялата свита на принца бе около нас, чакаха пристигането на Ситасива и на Дола. Бях казал вече сбогом на живота, бях се простил и с вас! Оставах ми още няколко мига да живея...

Еллора започна да диша тежко.

— Палачите — продължи задъхан Хирундо, като не откъсваше дълбокия си тъмен поглед от нея, — приближиха ножовете си към

гърлата ни. Дола и принцът току-що бяха пристигнали. Магьосницата ме погледна с горящи очи и захвана своята молитва:

Приеми, о Сива, топлата кръв, която ще зашурти от прерязаните гърла; направи тази кръв да подхрани земята на Гондвана, за да се роди изобилен плод; тогава сектата „Капалика“, твоите скъпи синове, верните „мъже на черепа“ ще помогнат на гондванците да станат голям и могъщ народ, най-могъщия в цяла Индия!

Дола размахваше ръце и цялата свита повтаряше тази молитва.

Магьосницата стигна до мен. Страшните ѝ очи се насочиха към моите все по-близо. Изведнъж ми хрумна една мисъл и аз извиках: „Дола, ако накараш да прережат гърлото ми тези хора, кръвта ми ще направи безплодна земята на Гондвана!“ Тези думи, които произнесох на индуски, с ясен и тържествен глас, направиха страхотно впечатление на кръвожадната магьосница. Тя престана да се моли. Дълбоко мълчание се възцари сред свитата. Дола остана за известно време неподвижна, изгледа ме и каза:

— Кой си ти, та говориш така?

— Аз съм един, който трябва да живее, ако не искаш да бъдеш прокълната от Сива!

— Откъде идваш? Какво правиш в нашата страна?

— Развържи ме и ще ти кажа. Магьосницата се замисли отново.

Взе мигновено решение и ме развърза.

Заповяда на хората си да намерят друга жертва.

Всичко, каквото правеше тя, за капаликанците бе повече от закон, те не биваше дори да се замислят трябва или не трябва да го изпълнят на часа.

Разбира се, Дола не ме освободи, заведе ме в една стая в двореца и отново ме попита:

— Какво правиш в Гондвана?

Нямаше начин да забавям отговора. В момента не знаех какво да отвърна и скроих набързо една история:

— Царице на капаликанците, дойдох в Гондвана заради златната мина!

— Каква златна мина? — запита Дола учудена.

— Златната мина, която е близо до Кампти — възкликнах.

— До Кампти? Че къде има насам златна мина?

— Никой не знае освен мен, защото сам я открих!

— И как стана това?

— С една тръстикова пръчка! Притежавам този дар да откривам златни мини!

— Ще ме заведеш на самото място — каза жадно Дола и от очите и заискриха светкавици, — но ако няма златна мина, ще ти прережа гърлото там, на самото място. Няма да казваш нищо на никого. И още тази нощ ще дойдеш с мен и с моя верен пазител!

Същата нощ излязохме тайно от двореца.

Заведох ги в джунглите и се спрях на едно място, което ми се виждаше удобно за бягство.

— Тука е — казах, — царице, отрежи едно тръстиково клонче и го дръж хоризонтално. Ще усетиш как невидима сила ще те притегли към земята.

Видях как ръцете на Дола започнаха да треперят. Никога през живота си не бях виждал по-жестока алчност.

— Златото ще подействува на кръвта ти! — добавих. Като чу думата кръв, Дола се хвърли да изпълни това, което вече аз нареждах.

Отрязва тръстика и я хвана така, както и казах.

Слугата и наблюдаваше внимателно дали пръчката ще се наведе.

Нощта беше много хубава. Новата луна току-що изгряваше на хоризонта. Зад мен се простираше грамадна гора от калани.

С бърз скок — знаете добре как мога да скачам — аз се мушнах между дърветата и започнах да тичам бясно.

Два револверни изстрела отекнаха зад гърба ми.

Тичах до задавяне цели два часа, дъх не можех да си поема, сърцето ми удряше като чук между каланите.

След това навлязох в джунглите. Вървах цяла нощ и на сутринта стигнах до едни тръстикови, съвсем бедни жилища. Отпочинах си, нахраних се при добри хора и тръгнах обратно.

Старият Нандар, Сандокан, Еллора и Яниш слушаха с непресекващ интерес разказа на Хирундо. Радваха му се, тупаха го по рамото, хвалеха го за ловкостта. Тигъра на Малайзия попита:

— А сега... казвай какви новини носиш?

— Господарю — каза Хирундо, — принц Амравати, бащата на Еллора, е жив!

— Жив? — възкликна девицата.

— Да! — каза Хирундо. — Но той е затворен в храма на Теханда!

— В храма на Теханда!... — повтори като насън Еллора.

— Да ... — продължи Хирундо, — и лошото е, че пазачите на Ситасива го пазят ден и нощ. Един старец от Кампти ми обясни как принцът е узнал от Дола, че Амравати не му е баща. Тогава той го затворил в храма, за да царува спокойно и блажено, като има за съветница кръвожадницата Дола!

— Моят татко затворник! — извика Еллора. — Да бързаме да го спасим!

— Ето, това е първото нещо, което трябва да направим! — заключи Сандокан. — Утре ще тръгнем за Теханда! А сега трябва да спим...

ТАЙНСТВЕНИТЕ ПЛАНОВЕ НА ПОРТУГАЛЕЦА

На другия ден групата напусна пещерите на Деогарт и потегли на юг. Четири грамадни слона служеха за превозно средство. На първия бе авангардът начело с Хирундо. На втория — Еллора, Нандар, Яниш, Сандокан и две тигърчета. На другите два — останалите съзаклятници.

Групата прекоси джунглите, които заобикаляха плътно Гондвана, като се спираше за почивка под набързо приготвени палатки.

Яниш, Сандокан и Еллора снабдяваха приятелите си с дивеч, биеха го дръзко и умело, а тези места бяха препълнени с него.

След шест дни път, незаплашван от никаква сериозна опасност, малкият отряд навлезе в земята на гондите, могъщо старо племе, което англичаните не бяха успели да покорят напълно.

Нито една от многобройните разбойнически шайки не посмя да нападне пътниците.

Като се върна в родината си, старият Нандар сякаш се подмлади с десет години. Въпреки напредналата си възраст и умората, той понасяше търпеливо несгодите на пътуването.

Новината, донесена от Хирундо, че добрият принц Амравати е още жив, вля сякаш нов живот у него. Да, трябваше на всяка цена да освободят Амравати и да хвърлят в прегръдките му неговата дъщеря!

Само тази мисъл бе успяла да направи от доскоро умирация старец енергичен човек, готов за решителна борба.

Всички заобикаляха Нандар с най-дълбоко уважение, надпреварваха се да изразяват своето уважение.

Благородната фигура на стареца с дългата сребристо, бяла брада вдъхваше почит дори и у диваците.

Съзаклятниците дойдоха до бреговете на Варда и тръгнаха по течението и. Теханда не беше далече.

В спомените на Нандар бе запазена представата за храма, където господарите на Гондвана затваряха, онези, които им пречеха да потискат себеподобните си, но които не искаха по една или друга причина да убият.

Дойдоха до края на гората, сред която се издигаше мрачният храм на Теханда.

Гората бе почти непроходима, но през средата ѝ преминаваше път, който водеше за храма.

Отрядът спря на полянка, на около сто метра от пътя, и тигърчетата започнаха веднага да разпъват палатките.

Готвачите, двама пъргави малайци, бързо приготвиха печени фазани и сочни плодове от рода на бананите.

— Спомняш ли си за храма на Теханда? — Сандокан се обърна към Нандар.

— Ходил съм един път с принц Амравати — отвърна Нандар, — ходихме на лов из тези места. Изненада ни силна буря и се приютихме в храма.

— Има ли много пазачи? — запита Яниш.

— Тогава имаше двадесетина — отвърна Нандар, — но имаше и малко затворници. Принц Амравати бе добър и затваряше само убийците. Сега, при царуването на Дола и Ситасива, не знам...

— Може би Хирундо ще може да ни обясни — каза Сандокан, — научи ли нещо за пазачите на храма? — обърна се към момъка.

— В Кампти разправяха, че в храма на Теханда е само нещастният Амравати — отвърна Хирундо, — но никой не можа да ми каже как се чувства бащата на Еллора. Жителите на Гондвана се страхуват до смърт да говорят не само по този въпрос... Ако ги чуят, завеждат ги веднага при палача, който им отрязва езика и ги пуска на свобода...

— Ето една сигурна мярка да се забрани роптанието срещу правителството — каза Яниш, — ако аз бях приложил тази мярка в Асам, всички асамийци щяха да бъдат без езици и във владенията ми нямаше да има каквито и да било смутове... Значи има само един затворник? Ами колко пазачи го охраняват?

— Не успях да узная, но сигурно не са много. Те се сменят всяка седмица и техният началник носи на принца новини от Амравати, от този, който поданиците смятат за негов баща ... Но както вече ви казах, Дола е разкрила всичко на Ситасива...

— По този начин тя се е отървала от Амравати и сега управлява сама — каза Яниш, — само че няма да управлява дълго!

— Тя принуждава принца да върши кръвопролития — каза Хирундо, — в Кампти се говори, че за големия празник на Сива на статуята му ще бъдат вързани двеста жертви.

— Двеста жертви за един ден?! По дяволите! — извика Сандокан.

— И всички около една статуя? — учуди се и Яниш.

— Да, това е истината.

— Тогава ще бъде необходима страхотно голяма статуя!

— Сто работника я строят вече — каза Хирундо, — това ще бъде най-голямата статуя на Сива, построявана досега. Ще има петдесет метра колела. Ще я влачат двадесет чифта зебу.

— Искат да имитират грамадната „ходеща“ статуя на Буда, която се движи из Източна Индия — забеляза Яниш, — този колосален Буда го разнасят от страна в страна. Най-чудното е, че мнозина индуси лягат под колелата му, за да ги прегазят и по този начин да издъхнат съвършено щастливи. Тези фанатици измислят хиляди начини, за да навлязат в нирвана. Сега строят в Кампти колосална статуя на Сива, за да предложат на своя ненаситен кръвожаден бог двеста прерязани гърла. Отлично! — Яниш си потърка ръцете, сякаш тази новина го забавляваше много.

— Как така отлично? — попита Сандокан.

— Отлично, защото съм много доволен, че се строи такава статуя! — каза многозначително усмихнат Яниш.

— Защо?

— Можеш ли да си представиш каква величествена гледка ще бъде един Сива, висок петдесет метра? — попита Яниш и се обърна към Хирундо: — От какво ще бъде построена тази статуя?

— От камък — каза момъкът, — но вътре ще бъде празна.

— Много добре! — възкликна Яниш. — Ние ще напълним тая празнина!

— Какво искаш да кажеш? — запита Сандокан.

— Искам да кажа, че празнината трябва да се запълни. Не си ли на същото мнение, Сандокан? Не усещаш ли празнината в корема си, която трябва да се запълни? Миризмата на печеното е много апетитна. Хайде да накараме зъбите ни да поработят, убеден съм, че докато работят, всички ще се досетите какво съм намислил.

Яниш се усмихна още по-тайнствено.

Насядаха на земята около вкусното печено.

Яниш продължаваше от време на време да се усмихва все така. Правеше му удоволствие да ядосва Сандокан, който се досещаше какво си е наумил Португалеца, но не съвсем.

— Хайде кажи сега — рече Тигъра на Малайзия — какво точно възнамеряваш да направим.

— Мисля, че всички индуси обичат извънредно много забавленията — каза Яниш, леко придавайки си важност, — и сега обмислям по какъв начин ще можем да забавляваме по-добре придворните на принц Ситасива, но като използваме статуята... Хирундо, знаеш ли кога ще бъде празникът на Сива?

— След три седмици — отговори младежът.

— Много добре! След три седмици нашето съзаклатие от Дяволските рифове ще изкачи стъпалата към трона! Царице на Гондвана! Наздраве! Яденето е отлично!...

— Господин Яниш — каза Нандар, — вие говорите за някаква изненада спрямо принц Ситасива, но ние не бива да забравяме, че преди всичко сме длъжни да освободим Амравати!

— Не съм го забравил, драги Нандар! — каза Португалеца. — И той ще вземе участие в празненството, само дано го намерим в добро здраве.

Тъжна сянка забули погледа на Еллора. Може би скоро щеше да прегърне оня, който и бе дал живота и когото тя не познаваше. Но в какво състояние наистина щяха да го намерят? Може би полудял от дългия, жесток затвор?

Слънцето бе вече залязло: тънка мъгла се стелеше по дърветата.

Малкият отряд се отдръпна в палатките, а тигърчетата запалиха големи огньовете, за да плашат зверовете, които изобилствуваха в горите на Гондвана. .

ФАКИРЪТ

На следния ден всички бодро поеха пътя през гъстите огромни дървета.

Сандокан и Яниш за развлечение убиха тигър. Еллора и Хирундо застреляха две нилго, за да доставят на компанията прясно месо.

Подир обяд Яниш и Сандокан обмислиха начина, по който щяха да се промъкнат в храма. Към залез ще се скрият в хрусталаците около него, а през нощта ще се опитат да отворят вратата. Най-трудно ще бъде да се узнае в коя част на храма е затворен принц Амравати. — Ще хванем в плен войниците — каза Яниш — и те ще ни кажат. Това е най-лесно.

Португалеца, свикнал с победите, вярваше, че при добро желание всичко е постижимо за упорития, дръзкия, безстрашния борец за справедливост. Този оптимизъм му даваше сили и при най-опасните предприятия. Като се нахраниха добре, потеглиха отново. След продължително придвижване, според пресмятанията на Нандар, спряха на около стотина метра от храма. Потърсиха закрито място, за да разпънат палатките си.

Сега трябваше да се подготви внимателно и крайно предвидливо нападението,

— Нандар ще остане тук с Еллора и с четири тигърчета — каза Сандокан, — всички останали ще дойдат с нас в храма.

— Със слоновете ли? — попита Яниш.

— Мисля, че ще бъде по-добре да отидем без тях — каза Сандокан, — слоновете ще привлекат вниманието на охраната.

— Моля ви, искам да дойда с вас — каза живо тя, — не намирате ли, че е най-справедливо аз първа да видя моя баща?

— Така е — каза Яниш, — това твое желание показва каква благородна душа имаш, въпреки че си отраснала на пуст остров.

— Нандар, моят втори татко ми вдъхна само благородни чувства! — гордо отвърна Еллора.

— Точно защото дължиш всичко на Нандар, трябва да разбереш, че това, което ще предприемем, въпреки думите на Яниш, не е много

лесно. Може да се завърже опасно сражение, през което не бива да се рискува ценният живот на владетелката на Гондвана. Ти ще останеш при твоя втори баща!

— Не, нека дойде с вас! — извика тихо и крайно развълнувано старецът. — Познавам добре Еллора и знам, че ако не тръгне, ще и бъде много мъчно! Иди, Еллора! Тези момци ще съумеят да те опазят!

— Благодаря, татко! — възкликна Еллора. — Отивам да спася моя баща, когото не познавам, но го нося в душата си... както и теб!

В дълбоките и черни очи заблестя решителен пламък. Тя взе пушка и боен нож. Яниш я погледна, усмихна се, сетне обърна погледа си към Хирундо.

Момъкът каза задъхан:

— Искам и аз да тръгна!

— Не искаш да оставиш Еллора сама, разбирам те! — каза Сандокан. — Ето че нощта падна! Дано трите милиона индуски богове бъдат над нас!

Сандокан, Яниш, Еллора, Хирундо и дванадесет тигърчета тръгнаха през тъмната гора.

Над земята се издигаше лека мъгла. Гробното мълчание се нарушаваше само от рева на някой звяр или от шума, който грамадните прилепи произвеждат скрилата си.

Бойната група тръгна по утъпкан от слоновете път.

Измина в пълна тишина около стотина крачки и неочаквано спря.

Пред нея се издигаше огромна сянка: храмът!

Всички тръгнаха по-бавно и още по-тихо.

Храмът бе широка, здрава постройка с голяма бронзова врата. Вековни дървета тара го заобикаляха от три страни.

Сандокан пошепна на приятелите си да го чакат, промъкна се до вратата като дива котка и забеляза, че едно от дърветата се издигаше съвсем близо до храма, че клоните му стигаха до прозорец.

Ако се покатереше по дървото, нямаше да бъде трудно да достигне до прозореца, а през него — вътрешността на храма.

Върна се при приятелите и им изложи своя план за действие. Яниш го прие възторжено, Еллора също.

Тигърчетата носеха здраво въже, което щеше да им послужи добре. Решиха Сандокан, Яниш и Хирундо да се прехвърлят през прозореца в храма, а тигърчетата да пазят отвън. t

Португалеца се изкачи пръв.

Еллора го последва.

Свободният живот на острова я бе направил извънредно гъвкава. Скоро тя достигна Яниш, последвана от Сандокан и Хирундо.

Четиримата тръгнаха крайно внимателно по дебелия клон, който се простираше до прозореца.

Хирундо завърза единия край на въжето за клона, а другия му край прехвърли през прозореца.

От храма не се чуваше никакъв шум. В тъмнината не можеше да се различи каквото и да било. По всяка вероятност войниците, натоварени с пазенето на принц Амравати, спяха дълбоко.

— Да се прехвърлим! — прошепна Сандокан. — Само това ни остава!

— Слизайте! Въжето е достатъчно дълго и достига пода! — каза Яниш, след като разтърси въжето, за да разбере докъде стига.

Но неговото учудване бе много голямо, когато усети, че въжето е опънато и оказва известна съпротива.

Без да проговори, хвана ръката на Сандокан и я поднесе към въжето.

Сандокан усети същото.

— Какво е това?

— Като че ли на другия край на въжето има някаква тежест. Сигурно е някой от войниците, който го е забелязал и иска да мине за много хитър.

— Да опитаме да дръпнем. Той ще пусне въжето! —, пошепна Сандокан.

— Та да вдигне тревога?!

— Ако ни е забелязал, и без това ще я вдигне. По-добре е да узнаем навреме какво е това!

— Да, имаш право... Да теглим! Сандокан, Хирундо и Яниш хванаха въжето и го издърпаха.

След пет минути ръката на Яниш докосна човешка глава.

— Някакъв мъж е хванал въжето със зъби — каза той.

Сандокан и Хирундо протегнаха ръце и след малко на прозореца бе издърпан странният човек. Като седна на прозореца, той пусна въжето. Ръцете му бяха завързани на гърба.

— Благодаря — каза той, — развържете ме и да слизаме! Войниците може да се събудят!

Кой беше този човек? В тъмнината не можеше да се различи нищо.

Хирундо развърза въжето, с което бяха стегнати ръцете му.

Голяма надежда затрептя в сърцето на Еллора:

— Кой си ти?

— Принц Амравати ли си? — попита Хирундо.

— Не.

— Тогава кой си?

— Аз съм факир! Войниците на принц Ситасива ме хвърлиха в храма, защото им поисках милостиня. Обезоръжиха ме, вързаха ме, за да ме убият утре сутринта. Чух преди малко, че нещо става в храма. Всички войници са заспали. Видях, че от прозореца се спуска въже, и заставах под него. Можех да се заловя само със зъби и така вие ме издърпахте.

Всички гледаха с безкрайно учудване необикновения странник.

— Но още сега ще те хвърлим в храма, ако не ни кажеш всичко, което знаеш — каза Яниш.

— Всичко, каквото знам, ще ви го кажа — пошепна факирът.

— Знаеш ли къде е принц Амравати? — попита Сандокан.

— В подземията на храма.

— Откъде знаеш това?

— Слушах войниците, като си говореха, преди да заспят.

— Колко войници има тук?

— Дванадесет.

— Въоръжени ли са?

— С ножове и револвери.

— Как се отнасят с принц Амравати?

— Никой не трябва да го вижда и той не трябва да вижда никого.

Спускат му храната през една дупка откъм тавана.

— Значи теб щяха да те убият? — попита Сандокан.

— Да, защото войниците ми казаха: „Който не е на служба при принца и влезе в храма на Теханда, бива убит.“

— Ти излезе жив благодарение на чудо — прошепна Яниш — и затова можеш да благодариш само на нас! Уважавам много малко факирите. Мисля, че всички са лъжци и мързеливци. Но...

— Има доста измежду тях, които са честни хора.

— Например ти!? Какво знаеш да правиш? Факирът остана няколко минути в мълчание. После каза:

— Знам да чета мислите на хората.

— Тогава знаеш ли защо сме тук? — попита Сандокан.

— Да, за да освободите затворника — отвърна факирът, — това няма да бъде много трудно, ако войниците продължат да спят ... И това ще стане, ако постъпите така, както ви кажа аз!

— Добре, докажи, че има още факири, които правят чудеса — каза Яниш — Хайде, побързай!

От някакъв скрит джоб на плата, който обвиваше бедрата му, факирът измъкна нещо, което в тъмното не можеше да се различи добре.

— Това вещество, като се запали, разпръсква дим, който действа приспивателно — каза факирът, — запалете го и го хвърлете в храма.

— Какво ще направи този дим, когато прозорците са отворени? — забеляза Яниш.

— Той е тежък и ще падне ниско. Войниците са заспали на пода.

Яниш извади клечка кибрит, запали я и я приближи към черното вещество. Сетне го хвърли в храма.

— След няколко мига войниците ще изпитат въздействието на дима — каза факирът. — Ако не ми бяха вързали ръцете, отдавна да ги бях приспал. Сега можете да работите спокойно: те ще спят дванадесет часа.

— Ами ако се подиграваш с нас? — попита Сандокан..

— В такъв случай ще ми дадете урока, който ще заслужа, защото ще сляза с вас в храма!

— Има ли наистина в Индия честен факир? — попита Яниш.

— Сега нямаме време за подобен разговор — забеляза Сандокан, — слизай напред, ти познаваш по-добре мястото! — заповяда той на факира.

Факирът се подчини. Хвана въжето, прехвърли го към пода и изчезна в тъмнината на храма.

ПРИНЦ АМРАВАТИ

Другите го последваха.

Когато всички стъпиха на пода, факирът поиска от Яниш кибрит, запали клечка и приближи до стената, където бе прикрепена свещ.

Когато тя пламна и освети в жълто вътрешността на залата, всички видяха в средата, върху сухи листа от калико, дванадесетте заспали войници.

Сандокан откачи свещта от стената и приближи до тях.

Яниш побутна с крак един войник, който не се помръдна — факирът бе казал истината.

— Да не би случайно твоето сънотворно средство да приспи и нас? — запита ексмахараджата на Асам.

— Не, сахиб — отвърна факирът, — този дим се издига на височина до половин метър и за нас няма никаква опасност, освен ако легнем на земята.

— Ще се постареем да не правим това — каза Яниш.

— Къде е отворът, който води за подземиеето? — попита Еллора, силно развъълнувана.

— Тук — отвърна факирът, — на няколко крачки, вървете след мен.

Той приближи до нещо четвъртито.

— Този камък затваря входа.

— Повдигни го, Хирундо; — заповяда Сандокан. Младежът изпълни незабавно нареждането, отмести камъка и пред очите им се показа тъмен отвор. В единия му край имаше малка макара, чрез която войниците навярно спускаха храна на затворника.

— Какво да правим сега? — запита Яниш.

— Ще спуснем въжето, ще кажем на затворника да се завърже около кръста и ще го издърпаме горе — предложи Сандокан.

Хирундо разви въжето и го хвърли в отвора. Шум от стъпки се вдигна откъм дъното на подземиеето.

Сърцето на Еллора биеше до пръсване.

Сандокан протегна глава към отвора и извика:

— Принц Амравати! Приблѝжи се към отвора! Едно въже виси през него, вържи се през кръста и ние ще те изтеглим!

Никой не отговори.

— Дойдохме да те спасим! — извика Еллора с треперещ глас. — Вържи се и ще узнаеш коя съм!

Шумът от стъпките бе спрял. Никой не отвърна на зова на Еллора.

— Принц Амравати! — извика Яниш. — Ние сме твои приятели! Не се плаши от нас! Твоите пазачи са приспани и ако се събудят случайно... сме готови да ги убием, за да те спасим! Принц Амравати, дойдохме тук, за да те възкачим на трона на Гондвана, да изгоним Ситасива, който не е твой син! Излъгаха те, Амравати!

В подземиято се разнесоха стъпки, затворникът приближаваше към отвора.

— Вържи се с въжето, принце! — извика Сандокан. А Остър смях отвърна на тези думи. След него подигравателен мътен глас долетя откъм тъмнината:

— Нямам желание да умирам!

— Ние искаме да те спасим, а не да те убиваме! — каза Сандокан. — Искане да ти върнем трона!

Нов смях се разнесе в подземиято.

— Затворете отвора! — викна заключеникът. — Може да влязат прилепи, а аз не ги искам! Моят син е прилеп. Не... вампир е и иска да дойде тук, да ми изсмуче кръвта! Издърпайте въжето и затворете отвора! Тронът на Гондвана не съществува вече! Зверовете го отнесоха...

— Бедният ми баща! — прошепна Еллора, едва сподавяйки плача си. — Той е полудял!

Тримата мъже се спогледаха. След кратко мълчание

Сандокан каза:

— Този човек не разбира това, което му говорим. Трябва да слезем и да го издигнем. Аз ще слеза, а вие се помъчете да ми донесете светлина.

Без да дочака отговор, Сандокан улови въжето и се спусна в подземиято.

Докато Тигъра влизаше, някакъв необикновен шум достигна до слуха на Яниш.

Около храма ставаше нещо. Отекна и пушечен изстрел.

— Какво е пък това? — попита Португалеца.

— Отивам да видя — каза Хирундо, — като че ли в гората се води сражение!

Момъкът изтича до тежката бронзова врата, която бе затворена отвътре. Отвори я и се ослуша. В тоя миг Сандокан викаше от подземиято:

— Завързах принца, изтеглете го! После спуснете въжето, за да се измъкна и аз!

Яниш и Еллора, подпомогнати от факира започнаха да въртят макарата.

— Да побързаме — извика Еллора, — в гората наистина става нещо!

В това време Хирундо се върна в храма:

— Бързо! Чувам слонове, които приближават към нас!

Яниш завъртя по-бързо макарата и в залата се появи човек със страшно изражение на обраслото с голяма рошава брада лице. Очите му бяха затулени от мръсни кичури коса, спуснатата ниско над челото му.

Докато Еллора и факирът го положиха на земята и го развързаха, десетина въоръжени войници нахлуха в храма със силни викове и гърмежи.

Яниш и Хирундо измъкнаха револверите си и отговориха на яростната стрелба.

— Спаси баща си! — извика Португалеца.

— Спусни въжето на Сандокан, за да излезе! — извика Хирундо.

Факирът взе въжето, за да го спусне в тъмното, но коварен куршум се заби в гърба му.

Нещастникът грохна на пода, без да успее да произнесе и дума.

В това време Еллора повлече принц Амравати, за да го прикрие от куршумите зад колоните, с които бе осеян храмът.

Яниш и Хирундо бяха вече заобиколени от войниците — фанатици, които тази нощ идваха, за да сменят караула. Двамата приятели се биеха като лъвове, стреляха с десните си ръце, а с левите въртяха остриите си и дълги пиратски ножове.

Те се мъчеха да си отворят път към изхода на храма и чакаха Сандокан да им се притече на помощ, но не знаеха, че факирът е

мъртъв и че Тигъра на Малайзия няма да успее да се изкачи горе.

В тези мигове Еллора бе успяла да стигне до изхода с баща си, а Яниш и Хирундо, след като можаха да се измъкнат между колоните, се озоваха на открито.

Осемте войника, останали живи, се спуснаха към отвора на подземието.

— Хвърлете ми въжето, за да се изкача! — извика Сандокан, който не можеше да разбере какво се бе случило горе.

Войниците проумяха, че принц Амравати е вече беглец, и бяха обзети от ужас, тъй като знаеха каква участ ги очаква.

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА САНДОКАН

На площада пред храма стояха двата слона, с които бяха дошли войниците за смяната на караула.

— Най-напред трябва да спасим принц Амравати — каза Яниш, — бързо на слона!

Луната, изскочила иззад облаците, освети площада.

Подкрепян от Еллора и Хирундо, Амравати се покачи на единия слон. Гората ечеше от дрезгавия му кошмарен смях. Продължителният и мъчителен затвор бе лишил принца от съзнанието му.

— Настигнете приятелите! — заповяда Португалеца. — Надявам се, че Сандокан се е измъкнал, а ако не е успял, ще намеря начин да проникна в храма, за да не го оставя да попадне в ръцете на диваците!

Но Яниш не успя да изпълни своето намерение.

Бронзовата врата се разтвори и четирима войници, започнаха да стрелят към бегълците.

Яниш се изкачи бързо по малката стълба, която висеше от гърба на втория слон, докато първият, подтикван от Хирундо, вече се отправяше към пътя през гората. Португалеца отговори на изстрелите на войниците с два револверни гърмежа, после се прилепи към врата на слона.

За кратко време дойдоха до лагера, но го намериха празен,

— Какво ли се е случило с нашите приятели? — по пита Яниш силно обезпокоен.

— Сигурно са се били срещу войниците, които идваха към храма — отвърна Хирундо, — ние чухме гърмежите.

— Сигурно не са много далече — забеляза Еллора и с неописуема мъка разгледа лицето на баща си.

В това лице нямаше нищо човешко.

Откъм дълбочината на гората се разнесе шум, веднага след това някой извика:

— Еллора!... Сандокан!... Яниш!...

— Те са! — каза Португалеца. — Да идем при тях! Хирундо нададе бойния зов на тигърчетата и слоновете тръгнаха през гъстата

гора.

— Принц Амравати е спасен! — извика Хирундо, когато съзря слоновете на другарите си.

Радостен вик се изтръгна от гърлата на тигърчетата, които заобиколиха слона, върху който беше принцът.

— Но нещастникът е полудял! — каза Яниш.

— Луд?! — прошепна отчаян глас.

Беше Нандар, приближил се към новодошлите.

— Нека слезе, за да го видя — добави старецът силно развълнувано.

— Да, свалете го — нареди Яниш. — Тук сме на сигурно място! Онези кучета няма да могат да се отдалечат от храма, тъй като им взехме слоновете.

— Ами Сандокан? — запитаха тигърчетата в един глас.

Тъжна сянка премина през лицето на Португалеца.

— Дано е успял да се измъкне! — прошепна той.

Докато Еллора, Хирундо и двама малайци помагаха на Амравати да слезе, Яниш разказа накратко всичко онова, което се бе случило в храма, Но той не знаеше, че факирът не бе успял да хвърли навреме въжето и че револверен изстрел го бе проснал на пода.

Отсъствието на Сандокан разтревожи извънредно силно тигърчетата.

— Трябва веднага да се върнем в храма! Да го спасим! — извикаха едновременно няколко от тях.

Тигъра на Малайзия бе обожаван от своите хора, които бяха готови на всичко, за да го спасят.

— Може би се е спасил! — каза Яниш. — Във всеки случай е по-добре да се върнем в храма и да нападнем! Ние сме двадесет, колкото тях!

Принц Амравати бе слязъл от слона и Нандар стоеше срещу него.

Старецът гледаше мълчаливо своя господар. Сълзи стигаха гърлото му.

— В какво състояние те намирам, господарю! — изхълца старецът. — Ти не приличаш вече на човек! А като си помисля какъв снажен, красив мъж беше!... Ето докъде те доведе нежеланието ти да изпълниш съвета на твоя верен Нандар!

Силен смях отговори на тези думи, след това принцът каза:

— Кога ще дойде при мен милият ми син?

— Твоят мил син? — каза Нандар. — Ти нямаш син! Имаш дъщеря и тя е тази, която стои до теб!

Принцът дори не се обърна към девойката, а тя, сломена от непосилната мъка, не можеше да намери и дума, за да проговори на татко си.

— Няма ли надежда да оздравее? — обърна се най-сетне към Яниш.

— Не трябва да се отчайваме никога, Еллора! — отвърна Яниш. — Току виж някакво силно преживяване успее да му върне разума! Слушал съм, че са ставали такива неща! Ще трябва засега да се грижим много за него!

— Да го облечем и да му изрежем тази ужасна брада — каза Еллора.

— Не, това няма да сторим — отвърна Яниш.

— Защо?

— Защото ще бъде по-добре, ако поданиците на Гондвана видят какво са превърнали техния господар онези зверове! Но сега да помислим за Сандокан! Притежаваме шест слона и всички сме въоръжени: всяко тигърче струва колкото десет тукашни мъже. Мисля, че ще успеем да нападнем храма и освободим Сандокан в случай, че са го заловили в плен.

— Да спасим Сандокан! — извикаха в хор тигърчетата и вдигнаха високо ножовете си, които блеснаха на лунната светлина.

— Не трябва да излагаме Нандар и принца на нови опасности. Хирундо, Еллора и две тигърчета ще останат при двамата старци, за да ги защитават било от неприятели, било от зверове. Ние ще влезем в храма и този път няма да се задоволим само да приспим онези кучета!

Яниш заповяда да раздадат на тигърчетата достатъчно банг. Каза да дадат и на принца. Силното индуско питие възбуди нещастника, който започна да вика:

— Хайде, мои момчета, да се защитим от индийските узурпатори!

— В неговия мозък се събуждат спомени от битката с враговете — каза Нандар. — И аз бях там. Цял английски батальон беше победен!

Португалеца тръгна начело на групата, като се качи на своя слон с осем тигърчета.

Еллора, Хирундо и двамата бащи се качиха на втория слон. При тях седнаха и двамата им пазачи.

Групата тръгна към храма на Теханда. Когато стигнаха там, нощта вече преваляше и първите слънчеви лъчи позлатяваха далечните планински върхове.

Тогава храмът изпъкна в истинския си характерен вид. Представляваше грамадна пресечена пирамида, украсена богато със статуи, изобразяващи прераждането на Висну, на когото бе посветен този дърен храм. Съзаклятниците се спряха зад гъста преграда от дървета, за да могат да закрийт слоновете. Тук Еллора и двамата старци трябваше да останат, за да изчакат изхода от нападението. Двете тигърчета трябваше веднага да нададат бойния зов, ако ги заплашеше някаква опасност.

Яниш и шестнадесетте тигърчета се запътиха към храма. Грамадната бронзова врата беше затворена. Отвътре не се чуваше никакъв шум.

— Да опитаме — прошепна Яниш — да се прикрием ... до стената! Един от вас ще вдигне чукчето и ще почука .. Щом вратата се отвори, ще се спуснем към нея и ще я задържим отворена.

Едно от тигърчетата се приближи към бронзовото чукче. В това време Яниш и останалите се снишиха до стената, за да останат незабелязани. Пет удара отекнаха глухо, но вратата не се отвори.

Тигърчето вдигна чукчето, повтори ударите, но напразно.

— Дали не са напуснали храма? — каза Яниш. — Това ще бъде лош знак! Ще значи, че Сандокан не е вече тука! Да се прехвърлим през прозореца, както направихме първия път!

Заобиколиха храма. Последван от тигърчетата, Яниш се покатери на дървото.

Въжето висеше все още до стената.

Яниш погледна в залата. Слънцето я осветяваше доста добре.

Трупове на убитите войници стояха на местата си.

— Напуснали са храма — каза Яниш обезпокоен, — да слезем долу.

Яниш и четири тигърчета се спуснаха по въжето. Португалеца отиде веднага към отвора на подземието.

Камъкът беше отместен, въжето на макарата висеше вътре. Яниш се приведе и викна:

— Сандокан!

Не се чу отговор. Гласът на Португалеца замря в мрачното подземие.

— Сандокан! — повтори Яниш с глас, в който се усещаше все по-силна тревога.

Гробно мълчание.

Яниш вдигна глава и забеляза зад камъка, който бе определен за отвора, труп. Позна веднага факира.

— Убили са го! — прошепна той. — Не е имал време да спусне въжето и Сандокан е останал в клопка!...

— Може би е убит долу или пък е загубил само съзнание! ... — каза едно от тигърчетата.

Яниш се огледа.

— Вземи онази факла и ела да слезем в подземиято! Тигърчето се подчини.

Щом слязоха на земята, запалиха факлата. Подземиято се освети слабо.

Вътре бе влажно и студено, нямаше жива душа.

На няколко крачки от тях видяха натрупани сухи листа: това беше постелята на принца.

Прегледаха цялото подземие, но не откриха никаква следа от Сандокан.

Изведнъж краката на Яниш удариха в нещо металическо. Той се наведе и вдигна предмета.

— Ножът на Тигъра! — каза той. — Бил е принуден да се бие с онези кучета! Войниците на кръвожадния узурпатор са го изнесли от подземиято. За да се спасят от гнева на Дола и на Ситасива, нещастниците са им занесли нашия скъп Сандокан! Да се качваме! Нямаме вече работа в храма! Сега ще трябва да се опитаме да изтръгнем Сандокан от ноктите на онези кръвопийци!

В ДВОРЕЦА НА СИТАСИВА

Предположението на ексмахараджата на Асам се потвърди. Бягството на принца, затворен от седем години в тъмницата на храма, бе хвърлило в ужас войниците. Върху техните глави щеше да се излее гневът на Ситасива и на Дола.

Трябваше веднага да се узнае от новия затворник къде е бил заведен принц Амравати и с каква цел е бил отвлечен.

Двама офицери и четирима войници слязоха в подземието.

Сандокан бе разбрал вече в какво неизгодно положение се намира.

Когато видя войниците, които слизаха по въжето, Сандокан се скри в тъмнината. В едната си ръка държеше револвера, в другата — ножа.

Един войник запали факла и тъмницата се освети.

Жесток бой се разгърна между Тигъра на Малайзия и шестимата мъже. В полукръг те започнаха да заобикалят Сандокан, който се защищаваше отчаяно. Когато изпразни револвера и нарани двама войници смъртоносно, се опита да продължи боя с ножа; но ако Тигъра беше страшен, неприятелите му бяха многобройни.

Раниха Сандокан с куршум в лявата ръка и той се видя принуден да изпусне ножа.

Войниците това и чакаха: хвърлиха се бясно върху него, обезоръжиха го с големи усилия и го завързаха с въжето, което висеше откъм отвора.

— Изтеглете горе пленника! — заповяда единият от двамата офицери.

Войниците изпълниха заповедта.

— Кой си ти? — запита единият офицер, като повдигна факлата към лицето на Пирата.

Сандокан изгледа всички с гневен поглед:

— Кой съм аз ли? Този, от когото трябва да се страхувате много повече, отколкото от вашата магьосница!

— Да се страхуваме? От теб? — каза офицерът. — Каквито и мълнии да хвърлят очите ти, не можем да се страхуваме от теб! Вързан си, в ръцете си ни и трябва да ни кажеш къде си отвел нашия затворник!

Сандокан размисли малко и отвърна:

— Вие можете да ме измъчвате колкото си искате, можете и да ме убиете, но Тигъра на Малайзия никога няма да издаде каквото и да било!

— Ние сме войници на Ситасива — извика другият офицер, обиден от начина, по който му говореше Сандокан, — ами ти, дете се наричаш Тигър на Малайзия, всъщност кой си?

— Аз съм ужасът за чакали като вас! — отвърна Сандокан. — И така, както съм вързан, предпочитам да ме убиете.

— Няма да те убием, но ще те бодем с ножовете си, докато ни кажеш къде е нашият затворник!

— На вас няма да кажа нищо! — отвърна Сандокан. — Заведете ме при вашия раджа.

— Ще му кажеш ли?

— Ще му кажа, ако намеря, че е достоен за това Офицерите се отдръпнаха и размениха шепнешком няколко думи. После приближиха до Сандокан:

— Ще бъдеш заведен при раджата — каза единият.

— И той ще намери начин да те накара да проговориш! — добави другият.

В това време няколко войници бяха излезли от храма и се върнаха да кажат, че слоновете са изчезнали.

— Ще отидем до най-близкото село, откъдето ще вземем слонове — каза единият офицер, — сега оставането ни тук е безполезно. Единият затворник избяга, другият умря. Да заведем този при принца. Върху него той ще излее гнева си!

Тръгването бе ускорено.

Сред войниците, готови да се хвърлят отгоре му при първия опит за бягство, Сандокан излезе натъжен от храма.

Какъв ли план да обмисли?

Все още не можеше нищо да реши. Надяваше се, че щом излезе от храма, неговите приятели ще се опитат да го спасят. Но в гората не

се долавяше никакъв шум от слоновете, нито пък имаше никакъв признак, че приятелите са наблизо. Вероятно сега те бяха далече.

Сандокан и пазачите му вървяха няколко часа до първото село, войниците взеха два слона.

Призори пристигнаха в Кампти, в двореца на Ситасива.

Младият принц току-що привършваше една от своите луди оргии. В грамадната зала факлите догаряха под първите слънчеви лъчи, които нахлуваха през прозорците.

Ситасива, излегнал се на широк ориенталски диван, бе заобиколен от двадесет пленителни танцовачки; придворните и министрите бяха насядали покорно наоколо. Върху купчина меки възглавници се беше свила Дола и пиеше непрекъснато силни алкохолни питиета.

Остри смехове, викове и прозявки се носеха из залата през вълните на силни ароматични изпарения.

Царицата на „Капалика“ бе изпаднала в жестока екзалтация: главата ѝ бе замаяна от алкохола, а очите ѝ разпръсваха светкавици.

От време на време тя шепнеше неразбираеми заклинания, след това се смееше остро.

На една от възглавниците до дясната ѝ ръка бяха подредени дълги, бляскави и много остри ножове с кокал ени дръжки.

Дола хващаше по някой от тях, мереше се в някой придворен или в някой паж и го хвърляше към него. Ако придворният или пажът не се окажеха достатъчно ловки, за да се отместят, ножът се забиваше в месата им и те ревяха от болка.

Твърде често царицата на „Капалика“ улучваше добре и тогава жертвата падаше мъртва на пода.

За фанатичната последователка на Сива това бе знак, че богът я покровителства.

Но Дола беше вече уморена; ръката ѝ не успяваше да се прицелва.

Останалите живи придворни избягваха ударите и

— Не можеш да удариш вече Дола! — каза Ситасива и се прозя.
— А това е много лошо предзнаменование! Сигурно Сива е недоволен!

— Може би! ... Навярно очаква голямото жертвоприношение! — извика Дола и очите ѝ заблестяха още по-диво.

— Огромната статуя на Сива е довършена — каза единият от най-лицемерните министри, който стоеше до Дола, — да се надяваме, че англичаните няма да нападнат Гондвана, за да ни забранят тази своя жертва, от която зависи благоденствието на нашата земя!

— Англичаните не са господари на Гондвана — каза Дола — и никога няма да бъдат.

Като взе отново нож, тя го хвърли към един паж, който пресичаше залата, загледан към движенията ѝ. Пажът се наведе и ножът се заби в отсрещната стена.

На лицето на Дола се изписа силно безпокойство.

— Какво ли нещастие ще се случи... ръката ми не може да улучи вече.

В този момент влезе управителят на двореца, и Лицето му бе мрачно. Той приближи и се поклони:

— Господарке, неприятна новина... Амравати е избягал от храма на Теханда.

Дола силно пребледня.

Погледна бързо към Ситасива, който бе прегърнал една от красавиците, и нищо не чу.

— Говори по-тихо — каза Дола, Амравати избягал? Не е възможно!

— Офицерите дойдоха сами да ни известят и да доведат човека, който е улеснил бягството на Амравати.

— Иди и кажи да ме чакат! В „залата на черепите“! — заповяда Дола.

Управителят се подчини.

Никой не чу това, което каза той,

Дола се изправи и излезе за най-голямо удоволствие на пажовете, които нямаше да ѝ бъдат вече прицелна точка.

ГОСПОДАРИТЕ НА ДЖУНГЛИТЕ

Дола напусна двореца и тръгна към пирамидална постройка, върху която се издигаше кубе. Това бе храмът, който магьосницата бе посветила на Сива.

Вратата беше отворена.

Влезе и се озова в мрачно преддверие, прекоси го и се отправи към „залата на черепите“, където двамата офицери я очакваха с пленника.

Дола изгледа Сандокан с нескрито любопитство, После погледът ѝ стана зъл и страшен,

Сандокан издържа този поглед. Дори се усмихна подигравателно.

Той се намираше пред царицата на най-кръвожадната секта в Индия, защото в сравнение с „Капалика“ другите и даяките можеха да се оприличат на агнета и зайци.

Но погледът на Дола не можеше да сплаши Сандокан. Той знаеше, че го очаква смърт, и не се смущаваше.

От четирите стени висяха черепите на жертвите на най-кръвожадния от всички индийски богове. В средата на залата се виждаше кресло, на него седна Дола.

Двамата офицери, примрели от страх, очакваха разпита.

Но нейното внимание бе привлечено единствено от Сандокан, Тя се учудваше, че този мъж не трепери пред нея и запазва необикновено спокойствие,

— Кой си ти? — запита тя.

— Сандокан! — отвърна Тигъра на Малайзия. — ти, ако не се лъжа, си владетелката на „Капалика“,

— Сандокан! Какво означава това име? — попита тя.

— Твоето нещастие, кръвожадна господарке на Гондвана! гласът на Тигъра прозвуча заплашително.

При тези думи Дола скочи и каза на двамата офицери:

— Излезте и нито дума за това, което става тук и което е станало вече!

Офицерите се подчиниха.

Владетелката на „Капалика“ и Тигара останаха сами един срещу друг.

— Ти искаш моя провал? — попита тя. — И затова ли помогна на Амравати да избяга от храма? Какво се надяваш да извлечеш от оня луд?

— Надявам се да изгони теб и недостойния син на „Капалика“, когото ти смени с дъщерята на Амравати! — каза Сандокан.

Дола изръмжа като ранено животно.

Нима и този човек знаеше истината? Значи ревниво пазената тайна на „Капалика“ беше узната?

Дола остана известно време в мрачно мълчание, сетне извика с треперещ от ярост глас:

— Ти знаеш тайната на „хората на черепа“! А никой освен тях не трябва да знае, че на трона на Гондвана седи човек, в чиито вени не тече царска кръв. Ти трябва да умреш! И знаеш ли как ще умреш?

— Не ме интересува. Защото това изобщо няма да стане?

— Не! няма да умреш от моите ръце. Ще бъдеш изяден от „господарите на джунглите!“ — отвърна Дола с остър смях,

— От тигрите?

— Тигрите не са господари на джунглите на Гондвана. Господари са червените кучета! Те са много по-страшни от тигрите, когато са гладни! Аз имам шестнадесет такива кучета, които от петнадесет дни не са яли нищо! Те ще се забавляват отлично с теб!

Сандокан познаваше свирепостта на червените кучета, които бродеха из индийските джунгли и които не се страхуваха да нападат дори и тигри. Движеха се на групи и винаги оставаха под заповедите на най-дивото и властно куче, затова не се страхуваха да нападат всички други животни.

— Тези червени кучета — продължи магьосницата — ни служат, за да изядат всички изменници на „Капалика“! Не се страхувам от Амравати! Амравати е луд и не знае кое е неговото дете! Не ме интересува къде е той сега. Дори да му се възвърне разумът, никой няма да му повярва! Но ти, признавам си, ме плашиш! За нищо на света няма да пощадя живота ти! Кожения човек ще дойде тази нощ да те вземе и ще те заведе при червените кучета. Ще присъствувам на твоята смърт.

Дола излезе бързо от „залата на черепите“ и затвори вратата. Неочаквано я налегна силна умора подир снощната оргия, при все това има сила да се довлече до стаята на Кожения човек.

В съседство с неговото жилище бе и залата, където пазеха кучетата. А тя се състоеше от четири стени, едната от които представляваше желязна решетка: зад нея се мятаха в див лай шестнадесет кучета.

Полукучета, полувълци, те имаха извънредно заплашителен вид.

Когато Дола влезе, те започнаха да се хвърлят към решетката още по-бясно, защото знаеха от опит, че появата на тази жена означава изобилно ядене.

Кучкарят бе облечен в кожа от глава до пети, затова и носеше прякора Кожения,

Ядеше лакомо. Бе свалил половината от кожената шапка, която закриваше главата му. Лицето му имаше жестоко изражение, много сходно с това на кучетата, които бяха толкова опасни, че той трябваше винаги да носи тази дреха, изработена от специална твърда кожа. Така можеше да се движи сред тях и да ги насъсква към неща, които доставяха удоволствие на Дола. От време на време на кучетата хвърляха трупове на убити или живи хора, заподозрени в измяна на „Капалика“.

— Тази нощ за вас ще има прясно месо — каза господарката на Гондвана, — тази нощ ще отидеш в „залата на черепа“, там ще намериш един мъж, който ще им доведеш за закуска! Ще го доведеш тук и ще го развържеш, за да си помисли, че може да се защитава от кучетата. Не се страхувай, не е въоръжен,

— Да се страхувам от човек? — усмихна се зло Кожения. — Ще изпълня заповедта ти, господарке!

— Ще дойда в полунощ, да присъствувам на зрелището! — каза Дола.

— Ще те чакам! — склони глава палачът.

Дола отиде в покоите си, легна и заспа като мъртва.

След полунощ, когато в голямата зала започваше оргията, царицата на „Капалика“ влезе в клетката на червените кучета.

Посрещна я силен лай.

Палачът, готов изцяло с кожения си костюм, я чакаше, като държеше револвера си насочен към гърдите на изменника на

„Капалика“.

Въпреки заповедта на Дола, пленникът бе вързан толкова много, че лицето му не можеше да се види добре.

— Както виждам, уплашил си се от него! — каза подигравателно Дола, след като хвърли поглед към пленника. — Той наистина е опасен човек! Заведи го в клетката. Искам да погледам как ще послужи за храна на тези добри Животни! О, Сива! Изпрати в ада душата на изменника на „Капалика“, човека, който знае нейната тайна!

Кожения се опита да блъсне пленника при кучетата. Започна борба и скоро и двамата се озоваха в клетката.

Като че ли раздвижени с пружина, червените кучета с бесен скок се намериха върху затворника и забиха зъби в месата му. За миг дрехите му бяха разкъсани. Човекът падна, а кучетата продължиха да го разкъсват с диво ръмжене. Жестоката царица на „Капалика“ се смееше високо и ехидно, а Кожения стоеше неподвижен пред страховитото зрелище.

Когато от пленника остана само окървавен скелет, Дола излезе спокойна, че този, който знаеше тайната, вече го нямаше!

Тя влезе в храма, посветен на Сива, обърна се към статуята на жестокия бог и каза:

— Неразумникът, който знаеше тайната ни, бе изяден от господарите на джунглите! Постъпих, както ти ме вдъхнови!

Дола се върна в своите покои, а в това време кучкарят с коженото облекло, което закриваше и тялото, и лицето му, напусна клетката и избяга от двореца.

БИТКА В ГОРАТА

Господарката на Гондвана заповяда да повикат незабавно двамата офицери, които бяха довели в двореца Тигъра на Малайзия.

— Бягството на Амравати от храма на Теханда е вина, която се наказва със смърт! — каза Дола. — Един от вас е виновен! Този, който пазеше храма! Но аз държа отговорен и другия... Трябваше да отидете веднага да търсите беглеца. Ще ви помилвам, ако успеете да го заловите! Вземете слонове и войници и прегледайте гората! Нашите неприятели не са много далече. За щастие, оня, който им е бил главатар, бе току-що изяден от червените кучета. Вървете и Сива да ви помага да заловите беглеца!

Двамата офицери тръгнаха с двадесет войници върху три слона и за няколко часа стигнаха гората. Спряха да се посъветват.

— Трябва на всяка цена да усмирим гнева на Дола!

— За това има само едно средство — да заловим Амравати!

— Когато ти изостави толкова лекомислено да се измъкне от подземията на храма...

— Какво съм виновен аз, че ме упоиха заедно с хората ми! Сигурно оня проклет факир ми бе изиграл тая лоша шега. Но и той си получи заслуженото!

— Как ще можем да открием следите на Амравати?

— Това не мога да ти кажа, но трябва да го уловим, иначе и ние ще свършим между зъбите на червените кучета.

— Наистина ужасна смърт ни чака, изпотявам се само като си я представя.

— Знам едно, Амравати ще бъде защитаван добре от своите освободители.

— Нашите хора са достатъчно, за да им го отнемем!

— Ще направим всичко, за да успеем!

Дола имаше право: неприятелите не бяха далеко и офицерите бяха решили да хвърлят в действие цялата си дързост, за да заловят беглеца, свободата на който можеше да заплаши принц Ситасива.

Беше явно, че има някакъв заговор за завръщането на Амравати на трона и на тоя заговор трябваше всякак да се попречи.

Преследвачите дойдоха до мястото, където бе станала първата среща с тигърчетата и където бяха видели млада жена да се бие заедно с тях.

Продължителни викове достигнаха до слуха им. Идваха откъм гората.

Войниците оставиха слоновете да вървят през гората.

Неочаквано пред тях изскочи огромен слон и веднага след това над главите им се изсипа дъжд от куршуми.

Войниците на Ситасива отвърнаха светкавично на гърмежите.

Ето че изскочиха и други слонове и се завърза страшна престрелка.

— Смелост, тигърчета! Това са войниците на Дола! — викаше Яниш.

Няколко войници паднаха ударени от куршумите на тигърчетата.

Яниш насърчаваше своите хора ту на индуски, ту на португалски. В това време те викаха с всичка сила, за да изплашат неприятеля и да го накарат да си помисли, че са по-многобройни.

— Слонът със старците да стои назад! — извика; Яниш. — Тези кучета искат да заловят Амравати.

— И ще го хванем! — обади се силно единият от двамата офицери.

— И за да свърши като вашия Сандокан! — викна другият.

— Как свърши Сандокан? — запита Яниш, очаквайки отговора, който така го вълнуваше.

— Щом искаш да знаеш, беше изяден от червените кучета! — отвърна ядно офицерът.

Куршум в главата бе отговорът на тези думи.

Офицерът падна, без да извика.

Яниш не грешеше при стрелба.

Новината, която бе съобщил офицерът, накара тигърчетата да се бият още по-ожесточено.

— По-дърветата! — извика някой.

Тигърчетата се хвърлиха към дърветата и от клон на клон се прехвърляха над слоновете, където бяха враговете им. Спускаха се

светкавично върху тях и ги пронизваха с пиратските си ножове право в сърцата. Работеха бързо.

Кръвта се лееше и мигом отхвърчаха глави.

Викове на ранените се сливаха с ръмженето на слоновете, които помагаша на борбата с хоботите си.

Шумът от битката изпълваше гората.

Победата на тигърчетата се очертаваше, въпреки че войниците на Гондвана се биеха също смело, призовавайки на помощ бог Сива. Числото на врага намаляваше все повече и повече.

Изведнъж Яниш извика.

Беше видял Еллора, която се бе хванала за един клон и тъкмо се спускаше да помага на приятелите.

— Какво правиш, нещастнице! Не напускай старците! — извика Португалеца.

Но Еллора не го чу. Тя продължи да скача от клон на клон, като стискаше със зъби ножа си.

Тя скочи върху единия слон извънредно ловко. Офицерът и тримата войници тъкмо се готвеха да заколят едно от тигърчетата.

Когато Еллора бе вече върху слона, офицерът се хвърли върху нея и се задави от вика си към войниците да му помогнат в кратката схватка. Завързаха я след дълги усилия с въже. Офицерът подкара бързо слона. Все по-далече от сражението.

Хирундо бе видял всичко. Той не бе изпускарал из погледа си своята любима Еллора.

От клон на клон се придвижи бързо до слона на Яниш.

— Да спасим Еллора! — викна и се хвърли върху врата на животното. Смушка го да бърза.

— Напред след врага! — викна и Яниш. — Кой защитава сега старците?

В този момент Хирундо не чуваше друго освен вика на собственото си сърце, което бе единствено насочено към заграбената девойка.

Слонът бързаше с всички сили, като се мъчеше да настигне този на врага, който всъщност му отваряше пътя в джунглата.

Разстоянието помежду им постепенно намаляваше.

Скоро Хирундо и Яниш щяха да тържествуват.

Офицерът, който бе грабнал Еллора, се обърна и викна към Яниш:

— Дайте ми Амравати и ще ви върна девойката!

— Не! — извика Еллора. Гонитбата продължи по-бясно отпреди. Тримата войници и офицерът стреляха от време на време. Яниш, Хирундо и двете тигърчета не отвърнаха!. от страх да не би да убият девицата. Разстоянието по-; между им намаляваше все повече и повече, докато най-сетне слонът на Яниш тръгна успоредно със слона на офицера.

В тоя мих Хирундо скочи като тигър при тях и с мълниеносна бързина заби ножа в гърдите на офицера. Двете тигърчета го последваха и се хвърлиха върху войниците. Битката трая кратко време. Офицерът и войниците бяха хвърлени на земята и Еллора отново бе на свобода!

Когато се завърнаха на полесражението, неприятелите бяха ударили на бягство.

Яниш слезе от слона и видя, че на двамата старци не се бе случило нищо лошо, Нандар бе наблюдавал отдалече битката, а принцът избухваше навремени в остър и див смях. Португалеца се наведе над един от ранените войници, който пъшкеше, превърза му раната и му даде да пие банг:

— Ще спася живота ти, ако задоволиш едно мое невинно любопитство! Трябва да ми покажеш къде строят статуята на вашия бог Сива,

Раненият му даде необходимите указания.

— Сега ще се забавляваме добре! — извика Яниш, — жалко само, че онези нещастници ни лишиха от Сандокан!

— Ще отмъстим за него! — извикаха тигърчетата и размахаха ножовете, мокри от неприятелската кръв.

— Да — отговори мрачно Яниш, — ще дам живота си, но ще отмъстя за моето братче!

От очите му се отрони сълза, а някои от тигърчетата хълцаха, защото мислеха, че вече никога няма да видят любимия си вожд.

ПРИЗРАКЪТ НА САНДОКАН

Два дена по-късно, предвождана от Яниш, групата пристигна до края на гората.

Всички бяха много тъжни и потънали в мълчание.

Яниш не можеше да се освободи от мисълта за ужасната гибел на неговото братче.

Португалеца, който бе понесъл в живота си толкова мъки и бе победил толкова неприятности, си мислеше, че няма да има сили да понесе загубата на Сандокан.

Настроението на тигърчетата не беше по-добро.

Особено потиснат се чувствуваше Хирундо. Милите погледи, които му отправяше все по-често Еллора, не успяваха да разсеят тъгата му. Но и смелата девойка страдаше силно.

Групата се бе спряла.

Настана нощ.

Тигърчетата разпънаха палатките.

Хирундо разпредели работата на часовете. В тази местност отсъствуваха страшни зверове и затова не запалиха огън.

Денят бе много уморителен и въпреки тревогите скоро всички потънаха в дълбок изцелителен сън.

С пушка в ръка Хирундо охраняваше и се ослушваше и за най-лекия шум.

Внезапно момъкът долови някакво подозрително прошумяване, което идваше откъм дъното на гората.

То ставаше все по-силно и приближаваше.

Хирундо не намери за необходимо да даде тревога, тъй като ставаше все по-ясно, че се отнася до един приближаващ човек, а това не представляваше особена опасност за отряда.

Започна да се оглежда по-внимателно и да стиска приклада на пушката. Тайнствените стъпки се долавяха все по-отчетливо, все по-наблизо.

Тогава младежът реши да действа.

— Кой е там? — попита рязко.

— Приятели, драги Хирундо! — отвърна познат глас. Пушката падна от ръцете на Хирундо.

Той бе крайно изненадан, тъй като гласът не можеше да бъде ничий друг освен на Сандокан.

Мъжът изскочи от храстите и се озова лице срещу лице с Хирундо.

Целият бе облечен в кожа.

Лунен лъч, промъкнал се между листата, освети лицето му.

— Сандокан! Тигре наш! — прошепна Хирундо, загледан така, сякаш пред очите му стоеше призрак.

— Защо изпусна пушката си? — попита Тигъра на Малайзия.

— Главатарю — отвърна младежът, — не си ли изяден от червените кучета на магьосницата?

— Струва ми се, че не съм — отвърна Сандокан, — щом като съм пред теб! Трудно беше да ви открия в джунглата, но ето че успях! Имахте ли ново сражение?

— Да, главатарю! — отвърна все така стреснат Хирундо. — И ние победихме!

— Не загубихте ли някого?

— Не, никого... Врагът искаше да ни отнеме Амравати, но не успя! А ти? Как така? ...

— Как не съм изяден от червените кучета ли? — засмя се Тигъра. — Това беше съвсем просто нещо... Ще го обясня на всички. Спят ли?

— Да, вожде! Сега ще ги събудя, за да им съобщя радостната новина!

— Не, недей... Нека поспят. Имат нужда от по-голяма почивка! Дори и аз ще полегна — каза Сандокан, — но преди това ще сваля тая дреха... Къде е моето братче?

— В онази палатка — посочи Хирундо вдясно.

— Добре, ще си легна тихо до него — каза Сандокан, — любопитен съм да видя лицето му, когато се събуди и ме види до себе си.

— Сънувам ли или не? — извика някой откъм палатката. — О, фантастични индуски богове! Та това е Сандокан!!

Яниш се показа от палатката, продължавайки да вика:

— Братче! Ти ли си, или е твоят призрак? Такива номера на приятели не се играят!

Португалеца се хвърли в разтворените обятия на Тигъра на Малайзия.

В това време се събудиха всички от радостните викове на Яниш. Еллора и Нандар изскочиха от палатките.

Хирундо бе запалил факла, за да видят всички възкръсналия пират.

Жълтата светлина освети енергичното усмихнато и мъжествено лице на Сандокан, за когото Дола в тоя момент сигурно още вярваше, че го е видяла разкъсан от червените кучета.

Яниш притискаше в обятията си братчето.

— Не — извика той, — трябва да заявя най-тържествено, че ти не си призрак. Че си човек от плът и кръв!

И що за идея си имал да се навлечеш в тая кожа? .

Сандокан се усмихна още по-широко.

Всички се бяха струпали наоколо, за да узнаят какво се бе случило с него.

Тигъра на Малайзия изпи чаша банг и започна да разказва:

— Кръвожадната господарка на Гондвана искаше да ме изядат червените кучета, затова ме предаде на човека, когото наричаха Кожения. Трябваше да вляза в самата клетка на кучетата, но се случи това, което Дола не бе предвидяла. Бях сам с палача в „залата на черепите“. Бях вързан много плътно, но магьосницата бе наредила да ме развържат, за да ме види как ще се боря с кучетата. Царицата на „Капалика“ бе пожелала да се наслаждава на смъртта ми. Кожения човек бе доста непредпазлив, като ме развързваше. Не можеше да проумее, че с Тигъра на Малайзия шега не може да има! Щом като почувствувах свободни ръцете си, се хвърлих върху него и с един удар го повалих на пода. Съблякох му кожената дреха и му облякох моята. Сетне го вързах добре, за да не може да вика и да не му се познава лицето. Когато Дола дойде, бутна палача в клетката при кучетата и скоро от него останаха само окървавени кости. И сега, като си спомня тая картина, усещам как ми се изправят косите. Разбира се, няхах избор, не можех да постъпя по друг начин. Щом завърши екзекуцията, излязох от двореца, където никой не ме спря, защото всички бяха

сигурни, че съм Кожения човек, палачът на Дола. Знаех, че ще ви намеря в гората, търсих ви упорито и ето, сполучих да ви открия!

— Да живее Тигъра на Малайзия! — извикаха в един глас тигърчетата.

— А сега, скъпи приятели, върнете се в палатките и продължете съня си.

— Сандокан има право — каза Яниш, — за утре трябва да бъдем бодри, за да успее нашият план!

— И какъв е той? — попита Сандокан.

— Ще ти го обясня утре каза Яниш, — сега наистина е най-добре да се върнем в обятията на Морфей. Сандокан възкръсна. Нямаме мъка вече! Лека нощ, господа!

Бързо след тези думи всички се прибраха в палатките си.

ГЛАСЪТ НА СИВА

Грамадната статуя на Сива пресичаше града, теглена от двадесет зебу. Образът на жестокия кръвожаден бог, непрестанно жаден за нови жертви, бе следван от тълпа негови последователи, които искаха на всяка цена да присъствуват на жертвоприношението на окончателно определените двеста жертви.

Когато статуята дойде на площада, настана гробно мълчание.

Принц Ситасива и Дола излязоха от двореца тържествено, последвани от тълпа царедворци, танцьори пажове и свещеници на Сива.

Капаликанците носеха череп, издигнат високо пред шествието.

Когато всички приближиха до огромната статуя, зашепнаха молитви в негова чест.

Сетне отново всичко затихна.

Ситасива и Дола излязоха напред.

Царицата на „Капалика“, първата жрица на Сива, господарката на Гондвана, издигна ръце и извика:

— Сива! Ти си жаден за кръв! И ще имаш кръв! След малко, топла, тя ще бликне от двеста гърла и ще утоли жаждата ти!

— Ти искаш тази кръв, за да дадеш благоденствие на Гондвана, за да растат по-изобилно оризът и житото, за да бъдат по-обилни богатствата ни! — каза тържествено Ситасива.

След малко двеста жертви действително щяха да паднат в краката на статуята. Дола продължаваше да крещи:

— Ще натопя ръцете си в тази кръв, защото самата съм жадна за нея! Какво ще направиш ти, Сива, с нашето царство? Какво ще направиш с принц Ситасива? Какво ще направиш с твоята голяма жрица? Отговори ми!

Дола млъкна.

Лицето ѝ изразяваше напрегнато очакване.

Чакаше отговора на Сива.

Принцът, придворните, министрите, жреците, „мъжете на черепа“, цялата огромна тълпа бяха потънали в мълчание, задържаха

дишането си, едва-едва устремили погледи към грамадната статуя.

Изведнъж в гробната тишина звучен и много силен глас, излизащ сякаш от самата нейна уста, се чу над всички:

— Дола! Аз се отказвам от теб! Уморен съм от теб!

Бездънно учудване се изписа за миг по лицата на всички. Тълпата замръзна.

Сива беше проговорил!

Всички бяха чули гласа му! И този глас отричаше жрицата!

Дола стоеше сякаш вкаменена. Леден ужас премина от краката до главата ѝ.

Да, и тя бе чула гласа на Сива. Но не беше възможно той да се откаже от нея!

Ето че тя извика със силно треперещ глас:

— Сива! Ти ми отговори?

— Да, магьоснице и крадла на новородени! — Гласът вся ужас в народа и в душата на принца отново. — Аз говоря, за да чуеш моето проклятие! Ти си извършила много престъпления и само преди няколко дни хвърли благородния Тигър на Малайзия, Сандокан, на своите червени кучета! Сега аз го възкресявам! Погледни го!

За миг висок, снажен, мъжествено красив човек изскочи иззад статуята и застана пред царицата на „Капалика“.

Самият Сандокан!

Дола гледаше призрака на оня, когото смяташе за изяден от кучетата.

— Но аз ще сторя и други чудеса, за да ти покажа, че съм те проклет и че искам да те убия! — продължи страшният глас. — Ето и Нандар, министъра, когото ти считах за мъртъв. Ето и принц Амравати, когото затвори за цели седем години в подземие на храма!

Изад статуята излезе Нандар, който придружаваше Амравати.

Принцът бе грижливо избръснат и облечен. Изглеждаше много подмладен, въпреки лудостта си.

Глух и страшен шепот премина мигновено през цялата тълпа.

Ситасива гледаше замаян и не можеше да повярва на очите си.

Министрите чувствуваха, че приближава решителна буря.

Съвсем бледа, Дола гледаше Нандар и Амравати.

— Но моите чудеса не свършват дотук! — продължи тайнственият глас все по-страшно и настойчиво. — Аз се обръщам

към народа на Гондвана, на когото ти измени, към министрите, които излъга! Слушайте всички! Тази жена е вещица! Преди шестнадесет години в една съдбоносна нощ тя открадна новородената дъщеря на Амравати и я замени с един син на капаликанка. Ситасива е фалшив принц! Тази, която има правото да седи на трона на Гондвана, е принцеса Еллора! Дъщерята на клетия Амравати, когото новият узурпатор хвърли в тъмница, за да може да върши необезпокояван престъпните си оргии! Аз, Сива, заповядвам на всички мои верни последователи да отнемат трона от узурпатора!

Силни викове се разнесоха за миг над тълпата, която наблюдаваше с безкрайна възхита божествено красивата девойка, застанала пред статуята.

Ситасива се опита да избяга.

В това време тигърчетата се хвърлиха върху Дола, викайки:

— Долу магьосницата!

— Да живее принцеса Еллора!

Ревът на тълпата се вдигна високо към чистото небе.

Еллора бе провъзгласена за царица на Гондвана, Яниш, излязъл от вътрешността на статуята, където бе играл ролята на Сива, я хвана за ръка и я поведе към двореца.

Дола и Ситасива бяха убити от двестата жертви, хванати за голямото жертвоприношение.

Еллора разруши незабавно сектата на капаликанците.

Разумът на Амравати постепенно се възвърна. Необикновеното събитие, изглежда, му бе помогнало за това.

В същото време смелият Нандар се наслаждаваше на нежните грижи на осиновената си дъщеря, която бе съхранил през толкова опасности.

Сандокан и Яниш, след като оставиха Хирундо при красивата принцеса, отпътуваха от Гондвана и се върнаха на своя кораб „Соарес“, доволни от преживяното необикновено приключение.

— И всичко това се случи, защото убих седмата патица, когато летеше над нас! — каза Яниш и запали късата си пиратска лула. — Все пак на легендите на моето отечество трябва да се вярва!

ВЛАДЕТЕЛЯТ НА ОКЕАНА

Всеки епизод от живота на човека, за когото е разказът ми, е пълен с трагизъм и всяка негова крачка е съпроводена с истински драми,

За него, за походите му, за сполуките и несполуките му, за безбройните му победи и поражения, които приличат на победи, са създадени легенди, които не са достигнали до Запада, а са достояние само за милионите обитатели на островите по южните морета,

Но в архивите на английското и холандското правителство е съхранена цяла библиотека строго проверени документи, отнасящи се до живота на моя герой: той е бил непримирим враг на англичаните и целият му живот е преминал в неравна борба с „английския леопард“, в борба, която не може да не си спомня цяла Малайзия,

Сандокан! Отдавна легнал в пръстта и потънал във вечния си сън.

Сандокан! Господарят на Малайзия, Владетелят на океана.

Все още понякога това име като вихър се разнася над безчетните острови на южните морета и лицата на господарите бледнеят, затова пък очите на поробените святкат с неизменна ненавист!

Сандокан!

При това име малаецът от Борнео вдига гордо глава, усмихва се, конвулсивно стиска ръка, сякаш очаква, че от вътрешността на джунглата ще се разнесе призивният вик:

— Долу потисниците, деца на Малайзия!

Още на младини Сандокан, потомък на древен царствен род, бил изгонен от остров Борнео: англичаните подкупили разбойническите племена на крайбрежните даяки, снабдили ги с оръжия, боеприпаси и свалили от трона бащата на Сандокан — раджа на Синьото езеро.

Принц Сандокан отначало станал скитник, после — страшен пират, получил името Ужаса на моретата.

Съдбата го заставяла навсякъде, където и да се намирал, да се сблъсква с англичаните,

В Индия той преживял най-интересните епизоди от бурния си живот. Там, в компанията на многоизвестния португалски скитник Яниш, човек от типа на Кортес и Пизаро, и с помощта на знатния индус ТремалНаик и оръженосеца му Самбилонг, победил цяло княжество и върнал трона на младата рани на Асам, която била

превърната в танцовачка и певица, което ще рече — баядерка, от узурпатора на престола на прадедите и. Тя станала жена на Яниш.

В същата Индия Сандокан водил кървава борба със сектата „Душителите“ — „Туги“. И убил вожда им. Сетне се върнал в отечеството си и възстановил своето княжество „Страната на Синьото езеро“.

Няколко от епизодите на живота му служат за тема на тази моя книга.

Авторът

НАПАДЕНИЕТО НА КОРАБА „МАРИАНА“

— Ще тръгнем ли най-после напред или не? Дявол да го вземе! Не мога да допусна, че сме заседнали като последни глупци в този пясък!

— Но няма никаква възможност да продължим, господарю!

— В какво собствено се състои препятствието?

— Трудно е засега да се определи.

— Дявол да го вземе! Какво е зяпала тази черна мутра, лоцманът? Пиян ли е бил? Няма що, добра слава си създават тия проклети малайци! Бях глупав досега да ги смятам за най-добрите моряци в целия свят, Самбилонг! Обтегни още платна! Духа благоприятен вятър! Може би ще успеем да се измъкнем .

— Не може нищо да се направи, господин Яниш, отливът е твърде бърз,

— Да го вземе дяволът този черен негодник и да го замъкне със себе си в ада!

Като произнесе тези думи, Яниш се обърна рязко към руля и събра вежди:

— Ей, лоцман! — викна, насочвайки пълен с негодувание поглед към седналия там малаец с черна като сажди кожа и с леко кривоогледи очи, неспокойно сновящи наоколо.

Малаецът остави руля и с донякъде смутен вид, който издаваше вълнението му, приближи към Яниш

— Слушай, черна чумо! — обърна се Португалеца към него, като изразително сложи длан върху дръжката на единия от револверите си. — Какви шеги си намислил да си играеш с нас? Доколкото си спомням, твърдеше, че познаваш цялото крайбрежие на Борнео като петте си пръста. Затова и те взех за водач на моята „Мариана“. А сега поради твоята тъпа глава сме заседнали в този пясък и не знам кога дяволът ще ни измъкне от него!

— Но, господарю ... — измърмори малаецът объркан.

— Какво? — повиши глас Яниш, загубил обикновеното си самообладание, — Казвай по-бързо! Говори, мръсно!

— По-рано тук нямаше пясък, господарю.

— Лъжец! Да не си посмял повече да ме уверяваш, че току-що е поникнал от морското дъно! Ти, разбойнико, доведе нарочно „Мариана“ тук, за да я лепнеш за тия пясъци!

— Но, господарю... защо да го направя?

— Ти ще кажеш. Може да си в съюз с тайнствените врагове, които вдигнаха въстанието сред даяките! Знаем ли те!

— Господарю, много грешиш, като мислиш така, аз абсолютно с никого нямам връзка освен със своите съотечественици.

— Мислиш ли, че ще успеем да се измъкнем оттук?

— Да. С настъпването на прилива.

— Дявол да го вземе! — изръмжа Яниш. — Мръсна работа! Така мога да закъснея и да не доведе ТремалНаик и Дарма в Момпрацем, преди въстаналите даяки да нападнат плантациите! Но да видим... може и да успеем по някакъв начин, преди приливът да достигне най-голямата си сила.

С тези думи Яниш се обърна гърбом към малаеца и като излезе на издатината на корабния нос, опря се на перилата и замислено загледа водата.

Корабът, който благодарение на умишлената или случайна неопитност на лоцмана малаец се оказваше в толкова печално положение, беше прекрасен, построен навярно наскоро, както можеше да се съди по съвсем правилните очертания и чифта широки платна, много прилични на онези, с които си служеха големите малайски пироги.

Екипажът бе многочислен, значително по-многочислен, отколкото бе нужно за такъв сравнително малък кораб. Той се състоеше от четиридесет малайци и даяки, повечето доста възрастни, но още достатъчно яки и издръжливи, със сурови лица, често изпъстрени с широки и много красноречиви белези, които свидетелстваха, че тези хора бяха не само опитни моряци, но и храбри войници.

Корабът, който носеше името „Мариана“, спря не по своя вина при входа на широк залив, в който се вливаше бърза и доста пълноводна река.

Множество острови, между които един достигаше доста големи размери, защитаваха залива от западните ветрове. Всички те бяха заобиколени с двойни и тройни огърлици от коралови рифове и покрити с най-богата тропическа растителност.

— Да се набие на рогата на дявола този мръсен лоцман! — измърмори Яниш, изследвайки внимателно рифа. — По-рано от полунощ в никакъв случай няма да можем да се измъкнем оттук! Как мислиш, Самбилонг?

Високият малаец с набръчкано лице и посребрени коси, към когото бе отправен въпросът, приближи до Португалеца:

— Мисля, сахиб, че без прилив в никакъв случай не бихме се поместили от това място!

— Каж ми, нашият лоцман не ти ли се вижда подозрителен?

— Не знам, капитане. До момента, когато го взехме със себе си, нито веднъж не се бях срещал с него. Но...

— Какво искаш да кажеш? Продължавай!

— Фактът, че го намерихме сам на толкова голямо разстояние от Гай, в малка лодка, съвсем неспособна да издържи и най-лекото вълнение, а също и това, че той веднага предложи услугите си и пожела да ни стане лоцман, всичко това не ми е съвсем ясно и ме кара да бъда нащрек.

— Нима наистина сторих голяма глупост, като се доверих на този разбойник и му доверих руля на „Мариана“ — рече Яниш, изведнъж станал крайно сериозен.

Като тръсна глава, сякаш да се отърве от неприятната мисъл, добави:

— С каква цел този човек, който принадлежи към твоята раса, ще иска гибелта на най-красивия и здрав кораб на Малайския тигър Сандокан? Нима ние не сме защитници на туземците от Борнео срещу англичаните? Нима не разрушихме делото на Джеймс Брук, за да възвърнем независимостта на даяките от Саравак?

— А защо в такъв случай, господин Яниш, крайбрежните даяки се вдигнаха така неочаквано с явно враждебни намерения към приятелите ми? — отвърна Самбилонг, — И това стана, макар че ТремалНаик създаде на тези по-рано свършено пустинни брегове ферми и фактории^[1] и им даде възможност да печелят средства за

спокоен и удобен живот и отслаби в значителна степен влиянието на пиратите, които облагаха населението с ужасни данъци?

— Това е, мой драги Самбилонг, тайна, която нито аз, нито Сандокан не можем да разберем както трябва. Тази неочаквано избухнала ненавист срещу ТремалНаик трябва да има причина. Но каква? Това засега не знаем, макар че съм повече от сигурен, че съществуват някакви тайнствени личности, които изкуствено раздухват тоя огън!

— А ТремалНаик и дъщеря му Дарма заплашени ли са сериозно?

— Пратеник, който пристигна в Момпрацем, съобщи, че всички даяки са въстанали и че беснеят, сякаш ги е обхванало безумие. Три фактории бяха разграбени и изгорени от бунтовниците и сред даяките се говори, вече е време да тръгнат срещу самия ТремалНаик, за да му вземат главата!

— Съвсем не мога да разбера как е дошла на тези диваци мисълта тъкмо него да ограбят! — сви рамене Самбилонг. — Та той е най-прекрасният, най-благородният човек на Борнео!

— Когато стигнем мястото за открито лагеруване Пангутаран, тогава всичко ще се изясни. Появяването на „Мариана“ в реката ще успокои малко даяките, ако незабавно не се вразумят, ще ги избием, което и заслужават!

— Да, и само тогава ще узнаем какви причини са подбудили да въстанат.

— Аха! — извика Яниш, погледът на когото през цялото време бе насочен към устието на реката. — Виждам там някаква човешка фигура! Изглежда, има намерение да приближи към нас!

Действително иззад малките острови, които изпълваха устието на реката, в далечината се показва малка лодка, която без колебание тръгна право към „Мариана“. Единственият ѝ пътник седеше до руля. Поради голямото разстояние трудно можеше да се разбере дали бе даяк или малаец.

— Кой ли може да бъде? — попита Яниш, следейки внимателно маневрирането на лодката. — Гледай, Самбилонг, не намираш ли, че движението на лодката е твърде подозрително? Тя ту се приближава към островчетата, ту се отдалечава към кораловите рифове.

— Да, може да се помисли, че иска да скрие от някого истинската си посока, господин Яниш — отвърна Самбилонг, — да не би тази

наивна хитрост да се отнася до нас!

— Струва ми се, че е така — каза Португалеца, — донеси ми бинокъла и се разпореди да бъде готово едно от оръдията. Ако този човек, който има намерение да се добере до нашата „Мариана“, продължава да ни мами, тогава ще му изпратим такъв подарък, че цялата му хитрост заедно с мозъка му ще станат на пух и прах!

След минута Яниш разглеждаше вече със силния морски бинокъл тясната даякска лодка, която се реши най-сетне да престане да се крие между островчетата и тръгна право към „Мариана“.

Едва стъклата на бинокъла уловиха малката лодка с тайнствения пътник, и от гърдите на Яниш се изтръгна вик на силна изненада.

— Какво става? Какво виждаш, капитане? — попита Самбилонг.

— Танхуза! Този, когото ТремалНаик бе взел със себе си от Момпрацем и когото бе направил управител на факторията си! Да! Същият е!

— Е, най-последно ще узнаем нещо за необяснимото въстание. Стига наистина да е той! — каза малаецът.

— Не греша. Той е! Виждам го много добре! Но...

— Какво, сахиб?

— Преследват го! Преследват го, Самбилонг! Виждам лодка с дузина даяки, която се носи след него! Погледни в посоката на последния остров. Виждаш ли?

Самбилонг напрегна очи и наистина различи в далечината дълга тясна пирога, която напусна устието на реката и под силните удари на осем широки весла се понесе бързо по морето.

— Да, господин Яниш, те преследват управителя на ТремалНаик — каза малаецът.

— Напълни ли оръдието?

— И четирите, капитане!

— Отлично. Ще почакаме да видим какво ще стане по-нататък.

Малката лодка, която привлече вниманието на Яниш, се движеше благодарение на попътния вятър с доста голяма бързина право към „Мариана“. Въпреки това нямаше съмнение, че едва ли искаше да се състезава по скорост с препълнената с даяки пирога. Човекът, който я управляваше, като забеляза, че е преследван, привърза бързо руля и се залови за веслата, за да ускори по този начин скоростта на лодката си.

Около носа на даяжската пирога се появи леко облаче дим и до борда на „Мариана“ достигна глух гърмеж.

— Те стрелят по Танхуза, господин Яниш! — каза Самбилонг.

— Чудесно! Ще им покажа на тия разбойници как умеят да стрелят португалците — отвърна той с невъзмутимо спокойствие.

Като захвърли далеко зад борда запалената цигара, разбута тълпата моряци, които се бяха струпали на носовата куличка при звука на далечния гърмеж, и спря при първото оръдие. Сам започна да го насочва към пирога.

Преследването продължаваше с увеличаваща ярост и малката лодка, въпреки отчаяните усилия притежателя и, започна да изостава. Разстоянието, което я отделяше от преследвачите, ставаше все по-малко и по-малко.

От даяжската пирога се раздаде още един изстрел, но както и първият, не причини никаква вреда на преследвания.

Яниш, спокоен и хладнокръвен в подобни случаи, както винаги продължи да се цели с оръдието.

— Е, сега, струва ми се, е добре — измърмори след няколко минути.

Разнесе се кратък, но много силен гръм.

Ехото се понесе над островите на залива и над потъналите в зеленина брегове на реката.

Над борда на лодката преследвач се издигна висок воден стълб и скоро до екипажа на „Мариана“ долетяха яростните викове на даяките.

— Разбита е, господин Яниш! — извика Самбилонг.

— И скоро ще тръгне към дъното! — добави Португалеца спокойно.

Даяките прекратиха преследването и започнаха усилено да гребат към един от най-близките острови, като се надяваха да го достигнат, преди лодката им наистина да потъне.

Но повредата от гранатата на „Мариана“ бе толкова сериозна, че полуразбитата лодка не можеше в никакъв случай дълго да се задържи над водата. Действително, когато даяките бяха на триста-четиристотин крачки до острова, тя внезапно се наклони, загреба вода и като камък полетя към дъното. Даяките трябваше сами да се грижат от този миг за

спасението си. Впрочем тази неочаквана баня не представляваше за тях особена опасност.

— Спасявайте се! Спасявайте се! — измърмори Яниш. — Надявам се, ще запомните тоя урок! Но ако мислите да повторите смелия си лов, ще извинявате, но ще трябва да ви стопля гърбовете с куршуми!

Малката лодка продължаваше с по-раншната бързина да се носи към заседналия в пясъка кораб и скоро бе само на десетина метра от него. Човекът, който я управляваше, не бе по-стар от тридесет години, с нисък ръст. Лицето му имаше слабожълтеникав оттенък, с почти европейски характер и издаваше, че носи в жилите си кръвта на две раси: кавказката и малайската.

Здравото му мускулесто тяло бе превързано на много места, главно на ръцете и краката, с парчета бяло платно, по които имаше широки кървави петна.

— Какво е това? Ранен ли е? — попита Яниш. — Струва ми се, пострадал е порядъчно! Ей, спуснете му стълбата! И пригответе нещо подкрепително!

Докато моряците изпълняваха заповедта, лодката приближи до борда с последен отчаян удар на веслата.

— Покачи се по-скоро! — извика Яниш. Управителят на ТремалНаик привърза лодката за края на хвърленото му от борда въже и с мъка се покачи на палубата.

При появата му Португалеца, нададе вик на учудване и ужас. Цялото тяло на нещастника бе надупчено сякаш с дребни сачми и от всяка рана течеше кръв.

— Боже мой! — извика Яниш ужасен. — Кой те е наредил така, бедни Танхуза?

— Белите мравки! — отвърна метисът с треперещ глас и със страшна гримаса, предизвикана от острата болка, която го мъчеше непоносимо.

— Белите мравки? — извика Португалеца. — Но в чия глава е могла да влезне тая варварска мисъл — да покрие тялото ти с кръвожадни насекоми?

— На даяките, господин Яниш! Те извършиха с мен тази жестока гавра!

— Ах, мръсниците! Слез по-скоро в каютата и накарай моряците да ти превържат бързо раните, след това ще подновим разговора. Каж ми само на голяма опасност ли са изложени сега ТремалНаик и Дарма?

— Господарят на бърза ръка състави малък отряд от малайци и се помъчи да окаже съпротива на даяките.

— Хм... добре. Иди при Кабитани, той разбира от рани. После ще пратиш да ме повикат. Върви, върви, бедни Танхуза! Сега ни предстои друга работа!

Докато метисът се спускаше с помощта на двама моряци в каютата, Яниш насочи отново вниманието си към устието на реката, където в това време се появиха три големи пироги, препълнени с хора, и една двойна лодка с издигнат между двата борда мост, върху който се виждаше едно от онези малки оръдия, които бяха измлети от разтопената медна обвивка на корабите, с малък примес от олово, които малайците наричаха „лили“.

— Що за дявол! — измърмори Португалеца, — Тия даяки, изглежда, мислят да встъпят в състезание с тигрите на Момпрацем, на нашия знаменит Сандокан! Хм! Не, не ви е по силите, гълъбчета, да се мерите с нас! Имаме такива чудесии, от които ще подскачате във въздуха като диви кози!

— Страхувам се, че зад ония острови се крият още доста други такива лодки, господин Яниш — каза Самбилонг, който наблюдаваше заедно с началството си появата на даякските пироги.

— Достатъчно силни сме, за да не ни е еня от тези мошеници, макар че тези достойни потомци на тукашните пирати са отчаяни като самия дявол. Трябва да им се признае това! Каж ми, много ли шрапнели и снаряди имаме?

— Два сандъка, капитане!

— Разпореди се да бъдат изнесени на палубата. Да обтегнат край бордовете абордажна мрежа и да наслагат по нея тръни. Ще видим как ще запищят и завият тия животни, ако намислят да заграбят на абордаж „Мариана“. Ей, лоцман!

Малаецът, който бе изскочил на площадката на фок мачтата и следеше оттам подозрителните движения на четирите пироги, се спусна и отиде към Португалеца, като гледеше някак особено встрани.

— Знаеш ли колко лодки имат сега онези даяки, които се виждат в далечината?

— В реката видях малко — отвърна малаецът.

— Как мислиш, нямат ли намерение да ни атакуват, като се възползват от неподвижността ни?

— Не вярвам, капитане.

— Напълно искрено ли казваш това? Започвам твърде много да те подозирам! Сегашното ни засядане в пясъка никак не ми се вижда да е проста случайност!

Малаецът направи гримаса, сякаш се стараеше да скрие с нея зловещата усмивка, която се готвеше да се появи на устните му. След това каза с известна досада:

— Струва ми се, не съм ви дал никакъв повод да се съмнявате в мен, господине!

— Ще видим какво ще стане по-нататък! — каза Яниш и се отправи към ранения метис, след като заръча на Самбилонг да се занимае с приготовленията за защита на „Мариана“.

---

[1] Фактория (англ. factory от лат.) — търговска кантора и поселище в колониална страна ↑

ПОКЛОННИКЪТ ОТ МЕКА

— Е? Как се чувствуваш, храбри Танхуза? — попита Яниш, като приближи леглото на Метиса.

— О, Кабитани притежава вълшебни лекарства! — отвърна раненият. — Намаза тялото ми с някакъв мехлем и сега се чувствувам много по-добре.

— Да! Разправи ми всичко. Искам да знам моят приятел ТремалНаик все в лагера Пангутаран ли е, или се защитава от въстаниците другаде?

— Остана в Пангутаран, господин Яниш. И когато го напуснах, усилено се готвеше за защита от даяките, като се надяваше да изтрае до пристигането ви.

— Отдавна ли е дошъл в Момпрацем пратеникът?

— Преди три дни. Както виждаш, Танхуза, не загубих нито минута и дойдохме с най-добрия кораб, с който разполагаме.

— А какво мисли Малайския тигър за това неочаквано въстание на даяките, които само преди три седмици едва ли не се кланяха на господаря ми?

— Правихме най-различни предположения, но се страхувам, че не открихме истинската причина за въстанието.

— Всичко, което зная, ще ви разкажа, сахиб... Преди един месец, а може би и по-рано, из тези места се появи човек, който, както изглежда, не принадлежеше нито към малайската раса, нито към което и да било от племената, които населяват Борнео. Казват, че бил ревностен мюсюлманин и носел зелена чалма на главата си — знак, че е извършил свещено поклонение в Мека, на гроба на Мохамед, Вие знаете, сахиб, че даяките от тази част на острова не вярват нито в добри, нито в зли духове, както южните си сънародници. Те се смятат — по своему, разбира се. — мюсюлмани и са до такава степен фанатици, че надминават в това отношение дори мюсюлманите от Централна Индия... Какво е говорил, какво е обещавал този тайнствен поклонник на диваците даяки, и до днес нито аз, нито господарят

знаем. Истината обаче е тази, че той много умело успя да засегне религиозния им фанатизъм, да ги хипнотизира и да ги накара да се разбунтуват срещу ТремалНаик и да разграбят факториите му.

— Виждал ли си този поклонник?

— Да, когато се изтръгнах от лапите на даяките, които ме измъчваха, успях да го видя. Висок е доста и възрастен, с измъчено лице и трескав поглед.

Двамата събеседници стояха известно време дълбоко замислени.

— Има още една причина, господин Яниш, която ни принуждава да се отнесем към даякия бунт с най-голяма сериозност. Разказаха ми, че преди две седмици тук се е спирал параход с английско знаме и че поклонникът е имал продължителен разговор с капитана на тоя параход.

— Англичанин? — попита Яниш, — Да, разбира се... Това е напълно възможно! В Лабуан постоянно се носят слухове, че английското правителство възнамерява да заграби острова ни Момпрацем под предлог, че представляваме постоянна опасност за колониите му.

— При това е нужно да се добави още, че на следния ден подир пристигането на тайнствения параход немало даяки, които до този момент имаха за оръжие само стрели и ножове, се оказаха по тайнствен начин, притежатели на превъзходни пушки и револвери,

— Да ... да! Сега ми е ясно всичко!

— Нима мислите, че англичаните действително ще ни изтикат от родния остров?

Яниш се усмихна, запали цигара и потъна в дима и.

— Тигрите от Момпрацем — каза презрително — не се борят за първи път с английските „леопарди“! Те вече неведнъж са треперили от бойните викове на нашия Сандокан! И този път няма да се засраим!

В тоя миг от палубата се разнесе тревожният глас на Самбилонг:

— Елате бързо горе, капитане! Даяките приближават!

Португалеца смукна още веднъж от цигарата и без да бърза, се изкачи на мостика.

Действително между островите се придвижваха около дузина дълги пироги, пред които напредваше двойна широка лодка с поставен

върху нея „мирим“ — оръдие с малко по-големи размери от споменатата „лила“.

— Аха! — забеляза Яниш без видимо напрежение, като насочи бинокъла си към бавно придвижващите се пироги, пълни с въоръжени до зъби даяки, облечени в пъстри бойни дрехи. — Искат да премерят силите си с нас? Много добре! Пригответи ли им угощение, Самбилонг?

— Да, капитане! Оръдията са пълни и екипажът е готов за сражение!

Действително и четирисетте мъже от екипажа се намираха на определените места. Част от тях бяха снабдени с пушки, останалите стояха около оръдията, които се приготвяха след последни нареждания за сражението.

— Е, да заповядат сега! — усмихна се Яниш, доволен от бързото и точно изпълнение на заповедите му.

Слънцето се приготвяше да прехвърли далечния хоризонт, разпръсвайки последните си лъчи над брега и го къпеше с розова светлина, както и безбройните острови и коралови рифове, в които се разбиваха с глух шум налитащите от безкрайния морски простор вълни. Грамадният огнен диск на дневното светило се спускаше гордо и започна да се покрива със синкав воал, запалвайки около себе си фантастично красиво ветрило от облаци. Грейнаха широки и златистопурпурни ивици по небосклона и постепенно се сливаха с ярката синева на бездънното небе.

Най-после залезът настъпи. Някак изведнъж озари целия хоризонт с пожара си и бързо се потопи в оловните води на морето, оставяйки след себе си бледи ивици светлина, която ставаше все по-незабележима, докато не угасна изведнъж, като отстъпи място на стремителното свечеряване на юнската нощ.

Флотата на даяките значително ускори хода си.

Отпред, както по-рано, се придвижваше лодката с медния „мирим“, зад която, наредени в една линия, за да не бъдат изложени на огъня, който трябваше да даде „Мариана“, следваха останалите пироги.

— Е, момпрацемски тигри! Помнете, че Сандокан, нашият най-велик тигър, все едно ни гледа сега! Започвайте!

Самбилонг, който отдавна се целеше в първата лодка грижливо, допря фитила.

Раздаде се силен гърмеж.

Оръдието бе така сполучливо насочено, че високата мачта на даякската пирога заедно с грамадното платно хвъркнаха и бързо се озоваха във водата.

Гърмът бе съпроводен от яростния рев на даяките, които в отговор на „угощението“, което им даде Самбилонг, отвърнаха с изстрел от своя „мирим“. Но навярно в бързината не бяха определили точно целта и гранатата само проби триъгълното платно на носа на „Мариана“, което Португалеца бе забравил да нареди да приберат.

— Тия идиоти стрелят по-лошо и от португалските новобранци!

Той остана видимо спокоен, запалил нова цигара.

От страна на даяките се чуха ред сухи и къси изстрели на малките „лили“. Но тези гърмежи останаха свършено безрезултатни.

Снарядите не достигнаха до „Мариана“, изпопадаха във водата на стотина метра от нея.

— Трябва да се потопи пирогата, на която е „миримът“! — заповяда Яниш. — Останалите засега не са опасни! Ей, тигърчета! Живо към...

Капитанът се обърна рязко към кърмата, като направи едновременно жест към Самбилонг:

— Къде е лоцманът?

— Капитане — отвърна Малаеца, който се намираше при двете кърмови оръдия, — видях как слезе долу!

Преди Яниш да успее да се опомни, Самбилонг с револвер в ръка се втурна в трюма и след минута извлече лоцмана, в ръцете на който димеше запален фитил.

— Куче! — викна Яниш. — Какво си намислил да сториш?

— Господарю — отвърна даякът. — Отидох долу да потърся фитил за топовете.

— Фитил? Лъжеш, мръсноко! Опитал си се да запалиш „Мариана“! Самбилонг, вържи този човек! Като се разправим с даяките, ще имаме по-дълъг разговор с него!

— Ще минем и без връзване, сахиб — отговори Самбилонг, — ще го приспим съвсем просто за няколко часа и така ще имаме по-малко грижи по него!

Той хвана грубо лоцмана за рамената и натисна с големите пръсти на двете си ръце тила му. После натисна със средните пръсти

шията малко по-долу, под челюстните ъгли, и наблегна върху сънната артерия. Ефектът беше поразителен. Лоцманът опули очи и разтвори уста, като че щеше да се задуши всеки миг. Дишането му стана прекъсващо се, главата му се наведе тежко назад и тялото му увисна безсилно в ръцете на Малаеца,

— Да не би да го уби? — попита Яниш.

— Не, сахиб — отвърна Самбилонг, — само го приспах. Ще се събуди най-рано след единадесет-дванадесет часа.

— Добре, захвърли го по-скоро и да идем горе. Там, доколкото чувам, започват оживено да стрелят,

Самбилонг остави лоцмана на пода и се покачи на палубата с Яниш, където се водеше все по-ожесточена битката.

Малката флота на настъпващия неприятел бе вече променила предишната си тактика. За да отслабят огъня, съсредоточен до този момент върху лодката с „мирима“, въоръжените с по-малките „лили“ пироги се разтегнаха на два фланга, като по такъв начин смятаха да привлекат част от огъня на оръдията на „Мариана“. Гранатите започнаха вече доста често да летят над нея, разкъсвайки платната и причинявайки от време на време и по-тежки повреди.

От екипажа един или двама бяха убити, а няколко — ранени, но това не даваше повод на останалите да вършат равномерно и спокойно бойната си работа. Пълненето на топовете и изстрелването на снарядите ставаше с абсолютна съсредоточеност,

— Потопи този проклет мирим, Самбилонг! — разпореди се малко по-нервно Яниш, след като обгърна положението с ястребов поглед,

Самбилонг натъкми внимателно оръдието.

— Бабабах!!!

Над борда на първата пирога се издигна за миг огромен воден стълб, сетне тя силно се наклони и започна да се пълни с вода.

— Прекрасен удар! — одобри Португалеца. Въпреки голямата повреда и непрестанна канонада, от борда на „Мариана“ даяките не престанаха да се приближават все по-бързо, оказваше се, че са толкова многочислени, че никаква загуба на хора нямаше да ги сплаши, напротив, фанатичното им решение да достигнат заседналия кораб ставаше все по-опасно.

Към първоначалната флотилия, както забеляза екипажът на „Мариана“, внезапно се присъединиха отстрани десетки нови лодки, сякаш бяха изплавали от самото речно устие, буквално препълнени с превъоръжени диваци.

Като се събраха с подкрепленията, даяките все по-бързо и по-бързо идеха напред и доказваха, че имат очевидно намерение непременно да атакуват кораба.

— Работата започва да става много гореща! — измърмори Яниш и сам се залови за оръдието.

Две-ри гранати се врязаха в центъра на даякските лодки, унищожавайки всичко по пътя си, но сетне неприятелите се оказаха толкова близо до „Мариана“, че оръдията вече не успяваха да действуват.

— Е, тигърчета! — разпореди се гальовно-страшно Яниш! — Бързо очистете носа и грабнете оръжията!

Командата бе моментално изпълнена.

Всички стрелци се събраха на кърмовата част, оставяйки само няколко наблюдатели и сигнализатори. В това време Самбилонг с помощта на други две „тигърчета“ разтвори бързо няколко сандъка и разхвърли по палубата малки стоманени топки, осеяни с тънки, почти незабележими за окото игли.

Даяките, обезумели от злоба поради понесените загуби, заобиколиха „Мариана“, пълнейки околността с див рев и мъчейки се да се покатерят на палубата с ножове между зъбите.

Яниш измъкна сабята си и застана по средата на своите тигърчета.

— Стегни редовете!

В това време въоръжените с пушки стрелци не напускаха местата си от края на борда и даваха залпове.

Загубите за даяките ставаха все по-големи.

От толкова близко разстояние нито един изстрел не можеше да отиде напусто

Стрелбата се водеше с такова ожесточение, че дулата на пушките се нагорещиха и започнаха да парят ръцете на стрелците.

Убийственият огън, разбира се, не можеше да спре разярените диваци и те най-последно успяха да се прехвърлят през борда и на огромни маси се изсипаха върху палубата...

Но в същия миг се раздадоха отчаяни викове от безумна болка.

Те замениха току-що раздаващите се викове за победа.

Врагът се натъкна на стоманените иглести топки.

Това страхотно оръжие извади от строя всички, които бяха успели да стигнат средата на палубата.

Оцелелите с няколко удара очистиха бордовете от убийствените игли и се стълпиха при мачтата.

Бяха около десет-дванадесет даяки.

Но оттам те бяха пометени с четири картечни изстрела; По такъв начин първият пристъп на врага бе отблъснат, но до победата бе още много далече.

След минута палубата на „Мариана“ отново бе наводнена с тълпи от гъвкави полуголи тела, които се хвърляха с дяволски вой, събираха се на групи за последен победен удар.

В този миг „на сцената“ се появиха ръчните бомби.

Като почака, когато изглеждаше вече, че корабът е в ръцете на даяките и на палубата се намираха стотина от тях, Яниш даде сигнал и върху им се посипаха бомбите.

Те избухваха с оглушителен трясък.

Унищожаваха масово нападателите.

Такива бомби бяха хвърлени и в препълнените с даяки пирогои и потопяваха поголовно командата им.

Всичко това стана така бързо и неочаквано за врага, че приличаше на истински кошмар. Един миг — и нападателите вече отстъпваха по всички линии, като оставяха около кораба полупотъналите пирогои, телата на стотици убити и ранени, които още се давеха с викове.

Малкото оцелели пирогои се отдалечаваха с всички сили, а след тях връхлитаха, унищожавайки всичко, безпощадните залпове на „Мариана“.

Като се убеди в пълното поражение на врага, Яниш запусти моментално нова цигара.

— Най-послед гостите си отидоха — засмя се той. — Струва ми се, че нашето угощение им се видя твърде горещо! Надявам се, поне сега ще ни оставят на спокойствие.

— Ще ни чакат, господине, при устието на реката! — отвърна Самбилонг, като гледеше също мрачно усмихнат изчезващите врагове.

— И отново ще започнат бой! — потвърди Танхуза, който още при първите гърмежи бе излязъл от каютата, за да вземе участие в сражението,

— Мислиш ли? — попита Португалеца.

— Уверен съм в това — каза Метиса.

— Е, добре. Ще им дадем още веднъж безплатен урок, който завинаги ще ги отучи да се тикат там, дето не са канени. Но ето какво, Танхуза: ще има ли достатъчно вода, за да се доберем с кораба до самия лагер на врага?

— Реката е дълбока на доста голямо разстояние — отвърна Танхуза — и вятърът е благоприятен! Ще се доберем без мъка.

— А какви са ни загубите?

— Осем ранени. От тях — двама опасно и четирима ... убити.

— Дявол да ги вземе тия даяки и Поклонника им! — изруга Яниш и добави по-спокойно: — Е, какво? Такъв е законът на съдбата! Война е!

Обърна се към Самбилонг и се разпореди:

— Приливът се увеличава, скоро ще достигне най-голямата си височина. Да се възползуваме и да се измъкнем от пясъка!

КАБАТУАН

Най-напред палубата бе очистена от грамадата неприятелски трупове, сетне екипажът на „Мариана“ започна работа по изваждането ѝ от рифа.

Завързаха две котви откъм кърмовата част, обтегнаха няколко от платната срещу вятъра, дванадесет моряци уловиха лостовете, за да помогнат на макарите. Все по-ясно и по-ясно се чуваше характерното търкане по корабното дъно. „Мариана“ се залюшка под напора на вятъра, който наду грамадните платна, сетне някак незабелязано се помести от мястото си, все по-бързо и по-бързо. Накрая, освободена от пленничеството, се люшна по вълните.

Беше спасена.

— Най-последно! — извика Яниш. — Изглежда, приливът беше достатъчен, за да ни смъкне от тази проклета плитчина. Вдигнете котвите, тигърчета, и напред! Право в устието на реката!

— Няма ли да дочакаме да се разсъмне? — попита Самбилонг.

— Устието и фарватерът са широки и дълбоки — отвърна Португалеца. — Танхуза ми каза, че няма наноси. Предпочитам да се промъкна в реката, за да изненадам даяките, които, разбира се, не смятам, че скоро ще си отидат.

Котвите бяха извадени, платната — преместени. Танхуза, който не напускаше палубата, отиде при кормилото.

На кораба само той познаваше тези води и можеше да се ориентира.

— Карай в устието! — каза Яниш. — Когато навлезем, ще те отменим и ще можеш да си отдъхнеш.

— О, господине! — отвърна Танхуза. — Не съм дете. Нямам нужда от почивка. Мехлемът, с който Кабатани намаза раните ми, премахна болките. Сякаш се възродих!

— Аха ... — каза Яниш — раните? Но ти не си ми казал още как си попаднал в ръцете на даяките и защо са те измъчвали.

— Бях започнал, господине, тази история, но разбойниците ми попречиха да довърша разказа си — отвърна Танхуза.

— И така, идвал си от лагера на ТремалНаик, когато са те хванали?...

— Да, господине. Господарят ми ме изпрати да се промъкна до брега на залива, за да ви послужа като лоцман при влизането в реката,

— Значи ТремалНаик очаква да му отидем на помощ?

— Той нито за момент не се съмнява, че вие ще побързате да сторите това.

— Но къде попадна всъщност ... в ръцете на врага, Танхуза? И кога?

— Преди два дни. Някои от даяките, които работеха по-рано в плантациите край лагера, ме познаха, нахвърлиха се в лодката ми и ме плениха. Изглежда, са подозирали, че ТремалНаик ме е пратил на крайбрежието да чакам помощ. Затова даяките започнаха да ме разпитват, като ме заплашваха с най-тежки изтезания, ако не им кажа всичко. Отказах да стана предател! Тогава тези зверове ме хвърлиха изранен, завързан и облян в кръв, близо до един мравуняк, в малка яма. Като почувствувах миризмата на кръв, белите мравки се нахвърлиха върху мен с хиляди и започнаха да ме ядат жив. Какви мъки преживях по това време... няма да говоря. Мъчението продължи около четвърт час. Но като разяждаха тялото ми, мравките едновременно гризяха и пропитите с мас върви, които ме стягаха, и извивайки се от болки, внезапно усетих, че вървите са отслабнали. Още едно усилие и бях свободен! Наблизо нямаше даяки. Те ме бяха предоставили на моята си участ. Затичах към близката гора и през нея се добрах до брега, където намерих лодка с платно, И като забелязах кораба ви, който се полюшваше едва-едва в далечината, заплувах към вас.

— Враговете ти заплатиха добре за мъките! — каза Яниш.

— Така и трябваше! — отвърна Метиса със стиснати зъби. — За тях не бива да има пощада! Но погледнете, господине . към тези огньовете, които блестят по крайбрежието. Това са стражевите огньовете на даяките.

— Виждам, но как мислиш... ще успеем ли незабелязано да се промъкнем през тия нежелани часовои?

— Ако минем през по-далечния проток, може би — да! Защото, както виждате, там няма огньовете! Затова пък в канала, макар че има

достатъчно вода, се виждат и немалко наноси. Впрочем там всяка крачка ми е позната и аз се надявам да закарам „Мариана“ благополучно в реката.

— Тогава карай, а ние ще направим някои приготовления ... в случай че се срещнем с даяките ... — завърши Португалеца разговора.

„Мариана“ се носеше леко и бързо по мрачните вълни.

Приливът се увеличаваше, отчасти изпълваше коритото на Кабатуан и така облекчаваше плаването на кораба.

Целият екипаж, с изключение на двама-трима моряци, които бяха заети с превързването на ранените, се намиреше на борда в пълна бойна готовност, защото от даяките, макар че бяха претърпели страшни загуби, можеше да се очаква всичко.

Метисът Танхуза, който водеше „Мариана“ изпълни блестящо предначертаната маневра: като се плъзна покрай брега, корабът измени рязко курса си и навлезе в този ръкав на Кабатуан, където не се виждаха стражеви огньовете. След минута Метиса, усмихнат радостно, каза на Яниш:

— Вече сме във фарватера на реката, сахиб.

— А как ти се струва, даяките не забелязаха ли появяването ни? — отвърна загрижено Португалеца.

— Изглежда, повечето спят. Не са очаквали, че така скоро ще се освободим от рифа.

Но Яниш не бе напълно убеден в тези предположения. Мълчанието и царуващото наоколо спокойствие му се струваха измамливи.

— Мисля, че макар и да ни пропуснаха в тези насам — промърмори той, — и това не е без цел. Може би събират силите си и по-нагоре по течението ще встъпят отново в бой. Ти, струва ми се, каза, че лагерът се намира на три-четири километра от реката? Много жалко, че ТремалНаик не е разположил резиденцията си по-близо до брега, ще трябва значи да се промъкваме до лагера през гората. И ще трябва да се остави част от екипажа за защита на кораба. Това усложнява работата, но приятелите ми, надявам се, ще покажат, че умеят еднакво добре да се бият както по море, така и в гора.

В същото време „Мариана“, след като заобиколи дълга пясъчна ивица, се носеше вече с напълно разперени платна по течението на Кабатуан.

Тази река бе почти неизследвана от европейците. Мястото, където в момента плаваше „Мариана“, имаше не по-малко от сто метра широчина. Високите брегове бяха засенчени от мангови и каучукови дървета. Нито един огън не се забелязваше в тази пълна с тайнствен и страховит покой гора. И най-лек шум не наемкваше за възможното присъствие на многобройни даякски отреди.

Но с всяка крачка странното мълчание будеше тревожната подозрителност у Яниш и той бе нащрек като удвояваше бдителността си и изпитателно оглеждаше всяка педя от брега.

— Не, не може да бъде ... — мърмореше той, — без съмнение, ние не сме могли да се промъкнем незабелязано. Те просто ни готвят капан! Ще се случи нещо скоро, да знаете! Но, за щастие, аз съм тук и няма да оставя да бъдем измамени! Твърде добре ги познаваме вече... Няма да ни намерят неподготвени!

Измина още половин час, но нищо не оправда подозренията на Португалеца и той започна леко да се успокоява.

Мълчанието растеше.

Изведнъж над устието на реката блесна огън.

— Ракета! — извика Самбилонг, преди огнената следа, която се изви като змия в небето, да изчезне.

— Странно! — каза Яниш. — Отде у тия диваци ракети?

— Капитане — отвърна Самбилонг, — това за сетен път доказва, че в тая работа са замесени англичаните! Диваците не знаят да употребяват сигнални ракети.

— А може би с това се доказва, че тайнственият скитник е запознал даяките с употребата на ракетите? — каза Яниш.

— Гледай, капитане! Сигналотговор! — едва не извика Самбилонг.

Друга ракета се издигна нагоре по течението на Кабатуан.

В този момент из палубата тук-там се раздадоха съдържани възклицания:

— Огънове! Гледайте! Гледайте!

С един скок Яниш се намери на капитанския мост, откъдето много по-удобно се наблюдаваше течението на Кабатуан, и зорките му очи различаха в мъглявата далечина множество огънчета. Те ту се скриваха, ту изскачаха и се раздалечаваха, сетне внезапно започваха да

проявяват желанието да се съберат в едно цяло и ето, започнаха да образуват големи светли петна.

— Що за работа? — попита Самбилонг. — Светулки ли са, що ли? Не... Твърде големи са, не може да бъде ...

— Разбира се, че не може да бъде! Какви светулки! — каза Португалеца, лицето на когото ставаше все по-мрачно.

Танхуза, който предаде за малко кормилото на един от моряците, се приближи до разговарящите се.

— Не можеш ли да ни кажеш що за история е това? — обърна се към него Яниш.

— Огньовете, господине! Огньовете, които се спускат по течението на Кабатуан срещу нас.

— Не може да бъде — отвърна Яниш сърдито. — Защото дори ако пламтяха по няколко огъня на една лодка, то и тогава всичките би трябвало да бъдат няколко хиляди, а даяките не могат да разполагат с такава грамадна флотилия, дори да съберат лодките от всичките реки на Борнео.

— Но, господине, това са все пак огньовете — държеше на своето Метиса.

— Огньовете ... огньовете. Така да бъде. Но на какво са запалени? Може би на плаващи дървесни стволоче?

— Едно е несъмнено — обади се Самбилонг, — те стремглаво идват срещу нас!

— Ах, дявол да го вземе — каза Яниш, — какво ли са ни приготвили тия даяки? Хората ни трябва да имат под ръка пожарните помпи, за да гасят проклетите плаващи огньовете, да ги отблъскват от кораба! Разпореди се, Самбилонг! Сега разбирам този идиотски нагъл план даяките искат да ни подпалят, живи да ни изгорят. Но ще видим... кой е по-силният.

След минута тежко мълчание изкомандува:

— Курс по средата на реката! Ако корабът се запали, все ще успеем да стигнем до единия или другия бряг!

Вятърът спадна. „Мариана“ едва се движеше нагоре по течението. Част от огньовете вече плаваха покрай нея.

— Уловете ми един от тях! — повели Яниш.

Един от моряците, който той наричаше галено „тигърчета“, изпълни заповедта с неподражаема ловкост и след секунда Яниш

държеше в ръцете си „плаващия огън“.

Беше половина черупка от голям кокосов орех, натъпкана с влакнеста маса, пропита със смолисто вещество и снабдена с фитил. Получаваше се доста силен и Устойчив пламък,

— Виж ги ти, разбойниците! — каза Яниш гневно. —

Стават все по-изобретателни, чудейки се как да ни напакостват! Обръщай назад! Иначе ще изгорим!

Като се имаше предвид, че „Мариана“ бе построена от дърво и отвън бе насмолена, можеше съвсем лесно да се подпали и изгори до треска.

Моряците, разбира се, не стояха със скръстени ръце: гасяха или отблъскваха приближаващите се към кораба огънове. Но борбата ставаше неравна. Обшивката на кораба тук-там вече гореше и командата трябваше да гаси едновременно на различни места.

Борбата продължи не по-малко от половин час,

„Мариана“ отстъпваше бавно пред огнената флотилия, като печелеше време и даваше възможност на болшинството плаващи огънове да преминат надолу по течението.

По такъв начин скоро настана мигът, когато екипажът можеше да си поеме дъх: по цялото течение нагоре по Кабатуан царуваше мъгла и само в долното течение блестяха още огънчета, бързо носени от водата.

— Даяките пак утихнаха — каза Яниш угрижен, — няма да ни пуснат да стигнем до пристанището на лагера, без да ни нападнат поне още веднъж.

— Готвят ни засада — каза Танхуза,

— Открит бой? Толкова по-добре! Него винаги предпочитам пред борбата с разни хитрости и сюрпризи — Яниш запали нова цигара.

След като описа полукръг и разпери платна, корабът продължи да напредва нагоре по течението на Кабатуан. Това ставаше с всяка минута все по-бавно, защото вятърът стихваше.

Но изведнъж ... девствената джунгла на Борнео оживя, сякаш от замах на вълшебен жезъл: тук-там се чу глух шум, някакви тайнствени звуци, след това започнаха да се мяркат огънчета. Постепенно те наедрияваха и Яниш промърмори ядосано:

— Започва се!

Той наблюдаваше все по-напрегнато оживялата тишина и си говореше: „Проклет да съм, ако разбирам какво са ни приготвили тези даяки!“

Явно обезпокоен от всичко станало, Танхуза се вглеждаше също загрижено напред:

— Приближаваме към най-тясното място на реката,

— Хубаво място за склещване на „Мариана“! Яниш насочи кораба по-близо до брега, В тоя миг гой, тласкан от свеж вятър, започна да се движи по-бързо и получи силен удар, който го накара да се разтрепери и да се наклони надясно.

— Какво става? — извика Яниш. — На нанос ли се натъкнахме?

— Нищо подобно, „Мариана“ плава както винаги ... — отвърна откъм носа Самбилонг.

Танхуза улови кормилото и насочи „Мариана“, която поради тласъка се бе отбила от пътя си. Но тя едва измина няколко метра и носът ѝ отново налетя на тайнственото препятствие.

— Що за дяволщина? — възмути се Яниш, приближавайки към Самбилонг.

— Не знам ... Не разбирам! — каза Самбилонг.

— Може би, Танхуза, тук има подводни камъни?

— Не, господине.

Яниш се разпореди да бъде изпратен най-добрият плувец измежду моряците за разузнаване, който изпълни заповедта благополучно и се завърна бързо.

— Е, какво? Подводни скали ли? — нетърпеливо запита Яниш.

— Не, господине. През реката е протегнатата грамадна верига. Ако не я прережем, няма да можем да мръднем и крачка напред.

В този момент някъде откъм брега се раздаде властен и страшен глас:

— Предайте се, кучета на, Момпрацем! Или ще ви унищожим! Ще ви избием до крак!

СРЕД ОГЪНЯ

При дадените обстоятелства кръвта на всеки нормален човек би замръзнала в жилите му. Но Яниш изслуша доклада на водолаза и като се обърна към брега, реши да отговори на тайнствения глас привидно спокойно. Разбира се, бързо се съвзе и се отказа.

Разпита водолаза подробно и получи твърде печален отговор:

— Веригата е дебела, здрава и е закрепена за дъното с масивни котви,

— И откъде ли са се сдобили с всичко това тия диваци? — почуди се Португалеца, без да се отказва от цигарата в устата си, — тук има пръст поклонникът, този тайнствен субект прави истински чудеса. Пусни котвата!

Котвата падна шумно в черните води на Кабатуан

— Спусни лодка! — даде нова заповед Яниш, — Необходимо е да се пререже тая проклета верига!

В това време откъм брега заплашителният вик повтори:

— Предайте се! Или ще бъдете унищожени!

— Господи, става вече скучно — измърмори Яниш й като положи ръцете си във формата на рупор, отвърна на непознатия и невидим враг: — Ако искаш да заграбиш кораба ми, заповядай, ела, но те предупреждавам: имаме достатъчно барут и куршуми! А сега не ми додявай! Имам по-важна работа, отколкото да си вода приказка с теб!

— Поклонникът от Мека ще те накаже! — отвърна същият глас.

— Обеси се наред с мръсния си Мохамед, мръсничко! Може и да ти бъде приятно така! ...

Отговор не последва.

Самбилонг спусна лодка със седем моряци, за да прережат веригата.

— Пилете силно и бързо! И гледайте да се върнете по-скоро! — викна им Яниш.

Изкачи се на мостика и започна да наблюдава околността.

В джунглата, както по-рано, във всички посоки се забелязваха разноцветни огънчета.

Яниш се намръщи:

— Нещо пак се приготвя! Но какво именно? Отговорът не се забави дълго: тук-там по двата бряга се показаха ивици пламъци,

— Подпалват гората! — извика Португалеца.

— Каучуковите дървета ще пламнат като факли! — каза Танхуза.

Яниш се обърна към Малаеца, който командуваше спуснатата лодка:

— Можете ли да изтърпите известно време, като се надявате само на собствените си сили?

— Пушките са при нас, капитане! — отвърна старият пират.

— Самбилонг! Вдигни котва! — разпореди се Португалеца.

— Ще се спускаме ли?

— Друго не ни остава. Иначе тези дяволи ще ни опекаат! Лодката е по-малко заплашена от „Мариана“!

Котвата бе вдигната незабавно и корабът се понесе по бързото течение надолу. Измина така около хиляда и петстотин разтега. Отгоре още се чуваше стъргане на метал — малайците разбиваха веригата.

И изведнъж, както преди половин час, корабът се разтърси на място, през което толкова наскоро съвсем безпрепятствено бе преминал.

Не бе необходимо дълго време, за да се проумее причината.

И тук бе обтегната верига, Обратният път също бе преграден,

— Какво да правим, господине... сега? — попита Танхуза, — Изглежда, нищо друго не ни остава, освен да напуснем кораба и да се измъкнем на брега, преди да ни е заляло огнено море.

— Да напуснем „Мариана“? — едва не извика Яниш с негодувание. — Никога! Това би означавало неминуема гибел за всички ни, а после и за ТремалНаик и за Дарма!

Яниш застана на носа на кораба със скръстени на гърдите ръце, с цигара, захапана конвулсивно, и с блестящ от гняв поглед, Гледаше уголемяващото се пространство с пламъците.

— Ще ни изгорят живи! — обади се Самбилонг.

— Ще видим... Ще почакаме! Но ми се струва, че кожата и костите на децата на Момпрацем са доста твърди. Няма да излязат много вкусни котлети...

Като промени рязко тона, заповяда:

— Покрийте палубата с платнища, спуснете платната. Помпата във водата! Хвърлете котва. АртилериЯта по местата си!

Екипажът се подчини светкавично. Платната покри ха палубата, дори и бордовете.

— Поливай! — повиши още повече глас Яниш. Върху платната се поляха потоци вода.

Той хладнокръвно запуши нова цигара, спря на носа на кораба и изпитателно загледа нататък, където бе лодката на режещите веригата моряци. От известно време не се долавяше характерният шум на разрязвано желязо. Острите очи на Португалеца, наричан доста отдавна Яниш в отечеството си, видяха лодката със седемте малайци. Тя се приближаваше бързо към „Мариана“.

— Мъже на място! Точно навреме! — пошепна гордо Яниш.

Зрелището на горския пожар ставаше все по-фантастично.

— Картината никак не е лоша — каза Португалеца. — Ще бъде жалко само, ако наистина изгорим!

Двата бряга на Кабатуан сякаш бяха обгърнати от страхотен огнен смерч,

С всеки миг на борда на кораба ставаше все по-задушно. Разстланите платна, макар че биваха непрекъснато заливани с вода с помощта на помпите, изсъхваха почти моментално и имаше опасност да се запалят. Екипажът се задушаваше, усещаше, че може да пламне всяка секунда, напразно търсеше спасение от ужасната горещина. Към нея се прибавяше и друга опасност — върху палубата на безпомощния кораб се сипеше дъжд от искри, падаха клонифакли, обгаряха моряците, които се справяха с тях все по-трудно и по-трудно.

Колкото и да бяха свикнали с всякакви и непрестанни опасности, „тигърчетата“ на „Мариана“ започнаха да се поддават на паниката. Единствен Португалеца изглеждаше запазил пълно спокойствие.

Седеше в привичната си ленива поза при двете оръдия и пушеше неизменния си тютюн.

— Господин Португалец! — затича се към него метисът Танхуза, — скоро ще изгорим, направете нещо!

— Не мога да попреча с нищо на това — отвърна Яниш съвършено безтрепетно.

— Трябва да бягаме, господине! — Няма надежда, мили. Ще поседим тук. Яниш се обърна отново към моряка, който бе доплувал с полуобгорялата ладийка до кораба:

— Веригата разбита ли е?

— Да, капитане.

— И реката е свободна?

— Да, капитане,

— Тогава работата се променя, тук огънят се разгаря, а горе като че ли отслабва. Значи трябва да опитаме щастieto си. Това, което трябва да стане, ще стане. Не можем да го избегнем.

Всъщност зеленият небосвод от преплетените огромни клони на дърветата, нагоре над реката, вече не съществуваше. Той бе изгорял. Но над самия кораб още пламтяха огромни клони и заплашваха да се съборят всеки миг върху димящия кораб. Лошото бе това, че мястото, където бе закотвена „Мариана“, бе малко по-широко, отколкото там, където се намираще първата верига? и на кораба се удаваше възможността да избяга.

Горещината започна да отслабва, при това задуха вятър нагоре по течението, което осигуряваше по-бързото придвижване на кораба.

В четири сутринта бе вдигната котвата и ето че „Мариана“ отново плаваше напред в търсенето на пристанището на ТремалНаик.

Подобрението, разбира се, бе относително все още. Както и преди. „Мариана“ трябваше да плава между две огнени стени, бе също така непоносимо горещо и хората се задушаваша от лютия и отровен дим, а трябваше да поливат без прекъсване с помпите платната по борда. Появяваха се малки пожари на различни места и те трябваше да се гасят бързо с всички възможни средства.

Слава Богу, откак „Мариана“ бе вдигнала котвата, даяки не се бяха появили нито за минута по двата брЯга. Това все пак бе надежда.

— Може би уроците, които дадохме на диваците, са ги научили на нещо — каза Яниш, обърнат към Танху — Да, — но те, изглежда, са знаели, че отиваме на помощ на твоя господар! А това ми се вижда доста странно: отде могат да знаят те за нашите намерения?

— Знаели са от много по-рано — отвърна Метиса, — някой предател от слугите, някаква отровна гадина е подслушвала заповедта, която е дал ТремалНаик на изпратения при вас вестоносец, и я е издала.

— И кой може да бъде тоя изменник?

— Забравяте Малаеца, когото приехме на борда като лоцман.

— Господи! Та аз забравих за него! Но даяките са се уморили, гледай, пожарът утихва или най-малкото не пречи да се заемем с тоя въпрос. От мнимия лоцман може да се узнае нещо. Ела с мен, Танхуза.

Яниш, като се разпореди хората да стоят по постовете си, за да могат да посрещнат неочаквано нападение всеки момент, слезе с Танхуза в трюма, където гореше все още малка лампа, В една от каютите лежеше тялото на потъналия в сън „лоцман“.

Яниш, който знаеше от Самбилонг как да оживява удавниците, се залови за работа: започна да разтрива слепите очи и гърдите на „лоцмана“, сетне хвана безсилните му студени ръце, няколко пъти ги изви към гърба и отпусна към пояса, както това се правеше с удавници, за да се възобнови функционирането на дробовете.

Тази работа скоро даде положителен резултат: лицето на даяка отново прие нормален цвят, клепките му затрептяха, дишането стана по-дълбоко и най-после той се съвзе, отвори очи, в които при вида на Яниш се отрази нечовешки, животински страх.

— Как е работата, приятелю? — обърна се към него Португалеца.

„Лоцманът“ затрепера, без да отвърне и дума.

— Май здраво се наспа тук, докато ние се биехме с твоите приятели! — продължи Яниш иронично.

„Лоцманът“ продължаваше да мълчи. Изглежда, още не успяваше да събере мислите си. Навремени бършеше с ръка челото си, което се покриваше с едри капки пот. Но колкото повече се връщаше съзнанието му, толкова по-бързо растеше и ужасът му.

— Е? Защо мълчиш? — присви очи Яниш. — Или си се отучил да говориш?

— Какво?. . . Нещо случило ли се е... господари)? — заговори най-сетне с треперещ глас „лоцманът“. — Не мога да разбера как съм се забравил веднага, след като Самбилонг ме стисна.

— Дребни работи, за които не си струва да се говори — насмешливо отвърна Португалеца, — по-добре ми дай някакво обяснение. Например, кой те изпрати при нас, за да закараш кораба ни на пясък.

— Кълна се, . .

— Само без клетви! Те са много лоша стока. Не давам нито грош за цял кош клетви, Слушай, безполезно е да криеш каквото и да било, ти си в ръцете ми, не виждаш ли, че те държа здраво? По-добре ще бъде за теб, ако кажеш цялата истина. Говори! Кой те накара да погубиш кораба ми? Кой те накара да запалиш „Мариана“?

— Вие си въобразявате това! — отвърна „лоцманът“.

— Нима? Е, добре, само че ето какво, мили приятелю. Търпението ми се свърши. Казвай, кой е онзи поклонник от Мека, който е повдигнал даяките срещу ТремалНаик? Иначе...

— Господине, вие можете да ме убиете. Наистина аз съм в ръцете ви. Но не можете да ме заставите да говоря това, което не знам.

— Танхуза! — каза остро Яниш. — Вържи ръцете на този човек и го изведи на палубата!

Яниш излезе от каютата, а Танхуза се зае да изпълни получената заповед.

ПРИЗНАНИЯТА НА „ЛОЦМАНА“

„Мариана“ бе вече преминала мястото, обхванато от пожара, и се движеше бързо по течението между покритите с буйна зеленина брегове на Кабатуан’.

Защо пожарът не бе отишъл по-нататък, се обясняваше много просто: някакъв ручей, който се вливаше в реката, бе прекъснал огнения поток,

В околността царуваше пълно спокойствие в тихия утринен час. Ако се съдеше по многочислените орляци горски птици, безгрижно прехвъркващи от храст на храст, можеше да се заключи, че даяците не бяха проникнали все още тук. По пясъка на брега се виждаха изтегнати на припек крокодили, някои от които бяха достигнали доста почтена възраст, дълги от пет до седем метра,

— Ето, тия мили зверчета ще развържат езика на нашия „лоцман“! — каза тихо Яниш. — Прекрасен случай! Самбилонг, спуснете котва! Ще спрем тук!

— За дълго ли? — попита Самбилонг.

— Не, няколко минути ще ни стигнат — продължи Яниш. — Не мисли, че имам намерение да ловя крокодили. Но все пак пригответи поздраво въже.

В този миг на палубата се появи, тласкан от Танху — „лоцманът“ Той трепереше цял, но в същото време не показваше с нищо желание да каже истината.

— Самбилонг! — рече Яниш така, сякаш не обръщаше внимание на пленника.

Котвата бе пусната и „Мариана“ се по люшна леко на едно място.

— Хвърли няколко къса сланина на крокодилите, за да раздразним апетита им — усмихна се Яниш.

Корабът бе доста близо до пясъка с изтегналите се крокодили. Бяха шест и преспокойно се грееха на утринното слънце, не показвайки и най-малко безпокойство при вида на кораба.

Самбилонг хвърли към пясъка няколко къса сланина. Крокодилите в началото лениво помръднаха, после се спуснаха стремително към сланината и започнаха отчаяна борба помежду си за неочакваната плячка. Чуваше се шум, а от палубата на „Мариана“ се виждаха само раззинати кръвожадно уста и премятащи се, нанасяйки си тежки удари, опашки.

Когато закуската притихна, която наистина бе само едно доста силно раздразнение, крокодилите отново останаха на пясъка, но колкото се може по-близо до кораба, блъскайки се един друг и разтваряйки усти, въоръжени с чудовищни зъби, в очакване на нова плячка.

— Гладни ли сте, гълъбчета? — засмя се Яниш. — Почакайте, ей сега ще ви нахраним с нещо много по-вкусно от сланина.

Обърна се към „лоцмана“!

— Господарю! — пребледня даякът.

— След като не пожела да говориш по-рано, сега мълчи! — каза Яниш.

Самбилонг моментално обвини даякския съгледвач с въжетото и с един неочакван удар го свали от палубата.

— Хайде, Падада! — викна той. — Ти наистина ще бъдеш по-вкусен от сланина, след като си такъв тъпак, че не желаш да проговориш!

Падада нададе отчаян вопъл, който подплаши многочислените речни птици: реши, че ще бъде удавен и изяден от чудовищата. Увисна във въздуха, а въжетото, с което беше обвързан, изглежда, бе готово да се скъса всеки миг. То пращеше по най-недвусмислен начин. Крокодилите, като видяха увисналото над водата тяло, се спуснаха вкупом към борда.

— Помощ! Помощ! — нададе викове Падада и започна да трепери конвулсивно, с отчаяни опити да разкъса вървите.

— Ако Падада не умре от страх — каза тихо Танху-за, — това ще бъде същинско чудо!

— Лошо мнение имаш ти за даяките — отвърна хладнокръвно Яниш, — ще повика малко и... ще млъкне

— Помогнете! Спасете!... Пощадете! — виеше предателят, извивайки се подобно настъпен червей.

Един по-пъргав крокодил загуби търпение, изскочи от водата и докосна с муцуната си даяка и макар че не му причини голяма вреда, удесетвори ужаса му.

По даден от Яниш знак Самбилонг дръпна въжето и издигна на няколко сантиметра даяка. Португалеца, като се облакът на борда, продължавайки да пуши цигарата си, се наведе над люлеещия се „лоцман“:

— Е, приятелю? Как си?

— Загивам! — простена нещастникът, отдръпвайки, краката си, за да не бъдат уловени от крокодилите. — Пощадете ме! Помилвайте ме! Нямате ли сърце? Загивам ... Не мога повече!

— Ще кажеш ли каквото те питах? Ще признаеш ли всичко!

— Само не ме хвърляйте... Ще кажа всичко! Всичко!

— Закълни се с клетвата „ваирангкидул“, та богинята покровителка на събирателите на салангини нека: да да чуе!

— Кълна се, повелителю! Само ме издигнете! По скоро ме издигнете! — молеше подивелият от страх, даяк.

Но Яниш не даваше заповед и Самбилонг оставяше нещастника да виси все така над реката, която вече кипеше от крокодили, бързащи от всички страни за плячката.

— Ще издам всичко, нали ви казах, само ме пощадете, само ми обещавайте, че като ви кажа, няма да ме хвърлите на проклетите гавиали — простена с последни сили Падада.

Яниш се усмихна:

— Мислиш, че се каним да ти одерем кожата! Не знам за какво би послужила кожата на такова животно като теб. Наистина, ще те подържа в плен, докато си изясня доколко са верни показанията ти. Сетне ще те пусна да вървиш, дето ти видят очите. Издърпай въжето, Самбилонг!

Даякът бе отнесен в каютата на Яниш, след него влязоха Танхуза и Португалеца. Лоцманът призна веднага, че бил изпратен от даяките, за да може с фалшива маневра да погуби „Мариана“ с целия ѝ екипаж, но в същото време категорично отричаше познанството си с Поклонника от Мека.

На въпроса на Яниш кой е този тайнствен поклонник, даякът побърза да отговори, че не знае нищо и думите му, изглежда, бяха искрени.

— И ние самите не знаем — бавно каза той, — пристигна преди няколко седмици, като донесе много сандъци с оръжие и сипеше между даяките злато и сребро, без да го брои. Имаше несметно множество английски гвинеи и холандски флорини. Беше сам, но навсякъде го посрещаха с почит, дори вождовете на разните племена се прекланяха пред него, тъй като носеше зелена чалма като ходжа. Съвещаваха се цели часове с вождовете, но какво са си говорили, само те си знаят. Скоро по желанието и под влиянието на разни старейшини даяките въстанаха и започнаха да искат главата на ТремалНаик — на същия този, който неотдавна се ползуваше с общо уважение като техен покровител и защитник. Даяките бяха добре въоръжени: беше им раздадено донесеното от Поклонника оръжие и други бойни припаси. Получиха и богати парични дарове...

— Вярно ли е — попита Португалеца, — че не много отдавна в устието на Кабатуан се е появил английски кораб, че тайнственият хаджия е дошъл именно с този кораб и е слязъл на брега с английски офицер?

— Вярно е, господине. И ще прибавя още: английски моряци стоваряха на брега багажа на Поклонника — сандъците с оръжията и припасите.

— От какво племе е той? Какъв му е произходът?

— Как мога да знам, господине...

— Също като мехур в блато, неизвестно откъде се е явил тоя чалмоносец. Неизвестно защо той се оказва най-силният ни враг. Неизвестно защо той получава пълна поддръжка и съдействие от англичаните ... — Яниш разсъждаваше на глас. Замълча за миг и погледна яростно даяка, сетне добави: — Кажи сега откъде знаехте, че „Мариана“ ще се появи насам?

— Не знам точно. Но, изглежда, между близките на ТремалНаик слуги има човек, който съобщава всичко на нашите вождове.

— А ти лично какво нареждане получи?

Даякът се поколеба и лицето му посивя съвсем,

— Е? Откривай картите си! Обещах да запазя живота ти, но искам пълна откровеност. Иначе...

— Пощадете, господине. Ще кажа всичко. Поръчано ми беше да закарам вашия кораб сред пясъка.

— Така значи ... Не напразно те подозирах.

— Сетне... останалото трябваше да свършат даяките, като нападнат кораба ... Аз трябваше да се възползувам от суматохата при тяхното нападение и да подпаля всичко.

— Любезен прием и дружеска услуга! — засмя се Яниш. — Но за откровеността ти благодаря! И така, значи даяките мечтаеха да ни унищожат.

— Да, господине. Струва ми се, че на хаджията му се иска да отмъсти на Тигъра от Момпрацем за нещо.

— Какво? На Тигъра от Момпрацем? На великия пират Сандокан? — учуди се Яниш. — Що за бъркотия! Какво отношение може да има тоя проклет хаджия към нас? Струва ми се, ние никога не сме враждували с мюсюлманите.

— Не знам, господине. Знам само, че хаджията се е закълел да ви погуби, да ви изстреби до последния човек. Той накара да се закълнат в това и вождовете на нашите племена. Те му обещаха, че от тигрите на Момпрацем няма да оцелее никой. И никой няма да бъде пощаден.

— Добре, ние и не сме искали, струва ми се, пощада. От своя страна ще се постареем да им отплатим със същата монета. Та ние не сме пилета, за да позволим да ни превие шията всеки, който поиска. Нали, Танхуза?

— Разбира се, сахиб! — отвърна Метиса.

— Почакай... кажи, Падада, обсадили ли са твоите любезни сънародници факторията на ТремалНаик?

— Не мисля, господине. Хаджията изпрати всичките си сили срещу теб.

— Значи може да се предположи, че пътят от пристанището до укреплението е свободен?

— Най-малкото, там няма силни отряди,

— Колко ти беше обещал хаджията или който и да е там, за да погубиш кораба ми в онзи пясък?

— Петдесет флорини и две карабини.

— Много евтино. Аз ще ти дам двеста флорини, за да преведеш отряда ми до укреплението.

— Бих направил това и даром, сахиб. Не мога да забравя, че ти пощади живота ми.

— Ще получиш онова, което ти обещах,

— Дотам вероятно има два часа път — намеси се Танхуза.

— По-малко е — кимна с глава даякът, който най-сетне почувствува, че е спасен.

Яниш разряза въжетата, които го стягаха до този момент, и му заповяда да го следва. Дватамата излязоха на палубата, „Мариана“ отдавна беше вдигнала котва и се движеше плавно срещу течението на Кабатуан.

Към обяд пред тях се показа плоска и ниска платформа, която се вдаваше доста навътре в реката под стръмния бряг. Беше пристанището на укреплението Пангутаран, захванато здраво за глинещото дъно с корави колове, Под командата на Яниш „Мариана“ се отправи нататък. В същото време всички пушки бяха приготвени за бой в случай, че даяките са се прикрили наоколо.

От пръв поглед местността изглеждаше пуста, но се забелязваха явни следи от неотдашното присъствие на даяките. Близо до пристанището се виждаха пепелища от изгорени колиби и навеси,

— Няма никой! — замислено промълви Яниш, докато съзерцаваше печалната картина на разрушението.

— Навярно не са очаквали, че ще ни се удаде да се промъкнем през засадата и да стигнем толкова далеч — отговори Танхуза, застанал до Португалеца. — Били са уверени, че ще успеят да ни спрат и унищожат. Излъгаха се...

— Какво е разстоянието до самото укрепление?

— Два часа, господине,

— А ако започнем да стреляме с пушки, изстрелите Ще се чуят ли до селището на ТремалНаик?

— Вероятно. Веднага ли ще се отправим натам?

— Не. През нощта ще бъде по-безопасно.

— Колко души ще вземем със себе си?

— Не повече от двадесет. Не ми се иска да оставя „Мариана“ без защита. Ако изгубим кораба си, рискуваме да загинем всички, без да спасим нито ТремалНаик, нито Дарма.

СТАДО ГОРСКИ ГИГАНТИ

Денят измина без всякакви приключения. Щом започна да притъмнява, Яниш заповяда да се приготвят за поход.

Екипажът на „Мариана“ в този момент се състоеше от около тридесет души заедно с ранените, които бяха годни за бой, Яниш не искаше да отслабва много защитата на кораба и взе със себе си само петнадесет верни бойци, а за свой заместник остави Самбилонг. Придружен от Танхуза и лоцмана, той поведе малкия отряд по рискования път из дърветата на Борнео, като се прокрадваше под сенките на дърветата.

Както сутринта, така и сега, през първата половина на нощта, наоколо цареше пълно спокойствие. Под зелените сводове на гората беше така тихо, като че ли не съществуваше друг живот освен този на птиците и маймуните. Но с настъпването на тъмнината се скриха и те. Не се показваха дори прилепите, които пълнеха горите на Борнео, Чуваше се само от време на време характерният писък на пеещия гущер.

— Прилича ми на затишие пред буря — каза Португалеца, — ураган ли се задава, какво ли? Тежко ми е да дишам,

— Навярно, сахиб — отговори Метиса, — ще има буря, Слънцето залезе зад сив облак. Да побързаме и дано навреме се приберем в укреплението. Ще ни трябва сигурно убежище, . .

Но по-лесно беше да се изкаже подобно желание, отколкото да се изпълни. Скоро отрядът се натъкна на запустяла пиперена плантация. Тя бе обрасла толкова нагъсто, че образуваше непроходима гора. Внутрителните стволоче на многовековните дървета бяха гъсто оплетени от пълзящи растения, които покриваха клоните им, спускаха се и се сплитаха помежду си, образувайки лабиринт от вкопчени, покрити със зеленина възли.

— Хвацайте парангите! — изкомандува Яниш, като видя, че водачите се спряха пред зелената еластична стена, — Където не можем да се промъкнем, ще си пробиваме път,

— Даяките може да чуят шума — опита се да го спре Метиса,
— Нека ни чуят. Нима трябва да отстъпим? Режете, момчета, по-живо!

Хората на Яниш нямаха нужда от втора команда. Веднага засвяткаха из въздуха тежките и остри паранги, които развързваха живите въжени прегради и пробиваха тясна, но достатъчна за преминаването на един-двама души пътека в гъстата гора. Работейки все по-трескаво и бързо, отрядът се вмъкваше дълбоко в зеления лабиринт. Навярно беше изминал час, когато лоцманът спря:

— Повече нито крачка напред!

— Даяките ли са наблизко? — попита Яниш,

— Не зная кой е, господарю — отговори даякът, — но чух трясък от строшени клони под нозете на някой, който е пред нас.

— Хайде да отидем, Танхуза, за да видим какво има — разпореди се Яниш, — Останалите да не мърдат от местата си.

Метиса и Португалеца пропълзяха като змии напред и се скриха от погледите на бойците.

Двамата изминаха така около стотина крачки и спряха под едно дърво, което бе известно под името „крубул“. Огромните му цветове разнасяха наоколо упойваща и неприятна миризма. Край него имаше малка полянка и разузнавачите можеха да видят още стотина метра напред. Когато се съсредоточиха, Яниш и Танхуза успяха да различат силуетите на няколко души, които се движеха из гората.

— Падада не се е излъгал — пошепна Яниш.

— Да, господине — отговори Метиса, — наистина има хора. Но освен тях има още нещо. Чуваш ли шума?

— Прилича на гръмотевица. Но защо в такъв случай не виждам светкавици? Напомня ми още и на буен поток, който се е втурнал през гората и кърти дърветата. Но не е паднала нито капка дъжд. Това не може да е наводнение. Все пак шумът расте и приближава към нас,

Танхуза кимна. Тогава Яниш прилепи ухо до земята, но след секунда скочи на крака:

— Нищо не разбирам! Да се върнем при отряда. Може би нашият водач ще може да ни обясни това странно явление.

Само няколко минути им бяха достатъчни да се върнат. Всички бяха силно развълнувани от нарастващия шум, чийто характер не

можеха да определят. Но Падада изглеждаше спокоен. Яниш веднага поиска мнението му.

— Стадо слонове, господарю — каза той, — горските великани бягат от някаква опасност и си пробиват път в гъсталака. Доколкото разбирам, те са много, прекалено много.

— Кой може да ги е изплашил?

— Разбира се хора, господарю. Даяките, твоите врагове,

— Какво ще ни посъветваш?

— Да продължим пътя си. Ако слоновете ни се изпречат, те се боят от изстрели. Щом гръмнем няколко пъти с пушките, и те ще се отстранят.

— Напред, щом е така! — изкомандува Яниш и отрядът отново тръгна към укреплението на ТремалНаик.

В това, че водачът не се беше излъгал, можаха да се уверят много бързо. Тропотът и трещенето на счупени клони скоро се примеси с характерните звуци на слоновете, напомнящи медни тръби. Това бяха горските великани, които, подгонени от някого, огласяха заспалата гора.

По всичко личеше, че огромното стадо от властелини на джунглата бягаше от единствения си враг — човека. Можеше да се предположи, че с това са се заели няколко отряда даяки, защото слоновете едва ли биха се изплашили така от някаква малобройна групичка ловци.

Накъде бяха се устремили горските гиганти?

И това скоро стана ясно. Идваха право срещу малкия отряд на Яниш и заплашваха да го стъпчат. За щастие наблизо се намираше остров от здрави камфорови дървета, които растяха едно до друго толкова нагъсто, че образуваха истинска стена — достатъчно здрава, за да устои под напора дори на слоновете.

— Бързо насам! — закрещя Падада и хората на Яниш само за миг се озоваха зад защитната преграда; Едва последният малаец се скри зад стеблата на камфоровите дървета, и се показаха носещите се като ураган слонове. Те прорязваха с телата си широк път сред гъсталака. Изглеждаха така, сякаш нищо не бе в състояние да спре безумния им бяг.

На пътя им се намираха няколко стройни млади палми. Само за миг тези прекрасни и горди дървета изчезнаха, покосени като че ли от

сърпа на някакъв титан.

Но това бяха само първите слонове. След тях се зададе истинска стихия от грамадни и тъмни тела. Те се носеха като плътна маса и като клин се връзваха в гъстите дървета. Там, отдето минаваха, като държаха женските и малките помежду си, изглеждаше така, сякаш през гората преминава ураган, който изтръгва дърветата с корените, а здравата мрежа на лианите просто разкъсва като паяжина.

Част от слоновете се бяха отправили към острова на камфоровите дървета и Яниш вече се канеше да заповяда стрелба, когато Падада го спря:

— Тихо, господарю. Наблизо има хора. И наистина, след слоновете се показаха онези, пред които стадото бягаше в панически страх. За общо учудване се оказа малък отряд от около двадесетина почти голи диваци. Но даяките имаха оръжие, което подчиняваше на тяхната воля огромните господари на джунглата — огъня.

От скривалището си Яниш наблюдаваше всички подробности от маневрите на враговете. Даяките хвърляха върху слоновете горящи факли от насмолени пръти. Върху дебелокожите гърбове те нанасяха ужасни рани, съпроводени от непоносими болки. После факлите падаха на земята, а даяките ги вземаха отново и ги хвърляха след слоновете, като ги направляваха в една и съща посока.

За щастие живият поток мина покрай скритите в камфоровата горичка хора. Увлечени в работата си даяките не успяха да ги забележат.

— Ловци ли са? — попита шепнешком Яниш стоящия до него Падада.

— Да, ловци. Само че те не ловят слонове, а преследват господаря. Устроили са това за теб и приятелите ти. Бъди сигурен, че напускането на кораба и потеглянето ни насам е известно на враговете ти. Затова са изпратили срещу теб слонове, разчитайки, че някъде в гората гигантите ще срещнат отряда ти и ще го стъпчат.

— Това означава, че можем да очакваме нова среща с това стадо.

— Възможно е, ако не ускорим хода си, за да направим опит побързо да се скрием в укреплението на ТремалНаик. Но аз не зная дали сме далеч от Пангутаран. В този гъсталак почти не е възможно да се ориентира човек. Все пак мисля, че ще успеем да се доберем преди разсъмване.

Отрядът напусна скривалището си и тръгна на път, като си пробиваше път в гъстата гора. Шумът на слоновете се чуваше все по-слабо и затихваше почти половин час.

От време на време шумът нарастваше и това означаваше, че слоновете се връщат.

Но Падада и Танхуза навреме усещаха опасността и, успяваха да избягнат неприятната среща, като маневрираха изкусно.

Най-сетне в гората се въздвори предишното спокойствие. Навярно даяките бяха изгубили надежда да открият отряда в тази част на джунглата и продължаваха пътя си към брега на Кабатуан. А може би слоновете най-сетне бяха успели да се разпръснат и по този начин да прекратят играта.

Тогава метисът Танхуза отбеляза:

— Скоро ще навлезем в плантацията. Ако не се лъжа, намираме се около Марапохе.

— Що за чудо е това Марапохе?

— Приток на Кабатуан, който служи за граница на факторията. Но чакайте, какво е това?

— Случило ли се е нещо?

— Виждам огньове.

— От укреплението ли са?

— Не, господарю, По-скоро огньовете са на онези, които са обсадили жилището на ТремалНаик.

— Хм! Значи трябва да си пробиваме път към укреплението със сила, Никак не обичам да се бия! — заяви Яниш. — И е странно, че аз, най-мирният човек на света, като че ли нарочно трябва цял живот да се бия, бия, бия. Наистина, учудвам се, че от време на време ми се предоставя възможност да изпуша спокойно една цигара. Но право да си кажа, това започва да ми омръзва.

— Да нападнем обсаждащите откъм гърба предложи Танхуза.

— Добре — съгласи се Португалеца,

— Шт! — прекъсна разговора им лоцманът,

— Какво има?

— Чувам бълбукане на ручей. Той е точно пред нас. За да се доберем до укреплението, трябва най-напред да пресечем ручея,

— Ами тогава напред! Ще нападнем даяките. Точно сега ми се прииска да запуша на спокойствие, надявам се, че приятелят ни

ТремалНаик на свой ред няма да остави пушките си да бездействуват, докато се промъкваме към укреплението му. Напред! Стегнете редиците!

И отрядът се спусна към святкащите огънове на даяките, които бяха обсадили селището на ТремалНаик.

УКРЕПЛЕНИЕТО ПАНГУТАРАН

След пет минути отрядът мълчаливо прекоси плиткия поток и се събра на противоположния бряг, който беше почти лишен от растителност. По-нататък се простираше широка равнина, върху която се открояваха само няколко скупчени дървета, а на края ясно се виждаше широка постройка с малка кула върху покрива.

Беше в часа преди разсъмването и нощният мрак все още не се беше разредил напълно, затова и трудно се различаваха детайлите по сградата, но Падада и Тангуза я познаваха много добре.

— Укреплението Пангутаран! — извикаха те в един глас.

— И при това заобиколено от всички страни от даяки — добави намръщено Яниш, — дали главните им сили не са успели да ни изпреварят?

Действително многочислени огънове, разположени навсякъде, даваха основание да се предположи, че ловците на черепи са устроили голям лагер на това място.

За няколко минути беше образувана бойна колона. Всички участници в тази смела експедиция застанаха в два реда, като поставиха най-отпред смелите бойци и при пълна тишина се отправиха към укреплението.

Яниш праметна карабината си на гръб, измъкна кривата си сабя, а от колана си откачи двуцевния индийски пистолет с дълго дуло.

Като изминаха за няколко минути гъстите храсти, които ги отделяха от даяките, пиратите стигнаха до мястото, където трябваше да започнат рискованата си атака. Уверени в пълната си безопасност, даяките бяха разположили безгрижно бивака си около малките огънове, където отпочиваха на групички от по петшест души. На триста метра от тях се издигаше самото укрепление,

— Тангуза! — обърна се Яниш към Метиса, като спря за момент отряда. — Знаеш ли къде се намира вратата на укреплението?

— Да, сахиб — отговори той, — ще ви заведе по най-късия път.

— Готови ли сте? — обърна се Яниш към пиратите,

— Готови сме, капитане!

— Е, сега вече можем да започнем атаката. Стреляйте толкова ожесточено, че защитниците на укреплението да не ни вземат за техни врагове, и викайте непрекъснато: „Да живее Момпрацем!“ Разбрахте ли? Напред!

Отрядът се спусна като един с бясна скорост към най-близката група от даяки, като стреляше и раздаваше убийствени удари със сабите си надясно и наляво.

— Да живее Момпрацем! — ехтеше наоколо.

Неподготвените даяки бяха така изненадани от неочакваното нападение, че не успяха да окажат никаква съпротива. Те побягнаха обезумели, като не можеха да разберат откъде идва опасността.

Отрядът на Яниш успя да се промъкне през веригата на противника си невредим и приближи стените на укреплението, където се появиха защитниците му с пушки в ръце. Те се канеха вече да стрелят, когато прозвуча повелителен глас:

— Спрете! Това са приятели. Отворете вратата!

— Хей, ТремалНаик! — извика Яниш високо. — Ние сме! Няма да е по вкуса ни, ако ни нагостите за десерт с оловни орехи. От подобни угощения сме преситени.

— Яниш! — радостно извика индусът,

— А ти за кого ме взе? Пускайте по-бързо подвижния мост. Даяките вече се опомнят.

Грамадната дъска от теково дърво, здрава и тежка като желязо, беше спусната с помощта на дебели въжета и отрядът на Яниш побърза да влезе в укреплението, а в същото време защитниците му побързаха да поздравят даяките с два тОповни изстрела и гъст пушечен огън.

Човек с висок ръст, с добре пригладени мустаци и красиво бронзово лице, върху което горяха черни като нощ очи, се спусна да посрещне Португалеца. Индусът беше в оригинален и по своему красив костюм — така както вече се обличаха много от сънародниците му — полуанглийски, полуиндуски, Главата му беше покрита с традиционната снежнобяла кърпа.

— Дай да те прегърна, скъпи приятелю Яниш! — простря той ръце към Португалеца. — Самата съдба иска винаги да прибягвам до великодушната помощ на беззаветно храбрите деца наМомпрацем.

— Къде е прекрасната Дарма? — прекъсна потока от приветствия Яниш. — Защо не я виждам?

— За коя по-точно питаш? — засмя се индусът. — Аз имам две Дарми.

— О, приятелю, за дъщеря ти, разбира се. Да си призная, забравил съм за съществуването на другата Дарма, великолепната тигрица.

— Дъщеря ми спи. А тигрицата заедно с Каммамури е в отряда, който замина към брега.

— Как? Нима махратът отсъства? — извика Яниш.

— Опасявайки се, че Танхуза не е могъл да се добере до вас, Каммамури, въпреки съветите ми, се отправи с малък отряд към брега и сега, ако му се е удало да се изплъзне от даяките, вероятно вече плава към Момпрацем.

— Тогава ще се срещнем с него по-късно.

— Да влезем в стаята, приятелю. Тук не е място за разговор. Ти, Танхуза, пригответи нещо за ядене за тигрите на Момпрацем,

ТремалНаик се отправи към павилиона, който се издигаше сред няколкото отделни навеса, пълни с огромни купища сушени плодове, и въведе Португалеца в едно помещение на долния етаж. Вътре грееше индуско кандило, чиято светлина се приглушаваше от синкав стъклен абажур. От цялата обстановка можеше да се ви ди, че ТремалНаик и в чужбина не се беше отказал от старите си навици на чистокръвен бенгалец. Залата беше обзаведена с лека и елегантна индуска мебелировка, с ниски и удобни дивани, каквито можеха да се намерят в жилищата на богатите индуси.

— Преди всичко чашка брама, приятелю — вече наливаше индусът от това неподражаемо питие, приготвено от екстрата на ориз, от захар и ароматни палмови сокове. — Брама ободрява...

— Ох! — шумно въздъхна Яниш. — Давай. Уморих се като стар кон. Наистина остарявам, скъпи. Но да оставим това. Обясни ми тайната за въстанието на даяките.

— Нищо не зная. Преди две недели изпратих вест на Поклонника от Мека. Молих го да се срещнем, за да изясним помежду си какво в края на краищата иска от мен. И знаеш ли какво ми отговори? Заръчал да ми кажат, че трябва да се явим пред него с дъщеря ми, за да му оставим главите си.

— Нахалник! — възмутено извика Яниш. — Слушай! Да не би да си оскърбил смъртно някой от влиятелните вождове на даяките? Те са много отмъстителни.

— На никого не съм причинявал зло. А този човек не е и даяк. Някои твърдят, че е арабин. Други — че е негър. Трети ме уверяват, че е индус. Несъмнено има някаква причина за тази гореща и безпощадна отмъстителност, но колкото повече мисля, толкова по-малко разбирам. В края на краищата в душата ми започна да се заражда едно подозрение. Но то е толкова абсурдно, че ще ми се смееш, ако ти го кажа. Представи си, подозирам, че този човек е тур.

Вместо да се засмее, както очакваше индусът, при тези думи Яниш силно пребледня.

— О! Сигурен ли си, ТремалНаик, че всички вождове от сектата на душители на Суйод хан са избити от нас или от англичаните в пещерите на Раймангала по време на войната в Делхи? Кой може да ни докаже това?

— Ти, Яниш, мислиш, че тази тайнствена личност в действителност е намислила да отмъщава за Суйод хан? След единадесет години?

— ТремалНаик, ти ги изстреби и би трябвало да знаеш за тяхната отмъстителност,

ТремалНаик се замисли и този път лицето му издаваше дълбоко вълнение. После махна с ръка, сякаш отпъждаше някакъв призрак.

— Това не е възможно, но е нелепо. Ако допуснем, че в Индия все още съществуват туги, то те не биха чакали толкова дълго. Този поклонник сигурно е някакъв скитник авантюрист, който иска да спечели популярност сред даяките и да основе ново султанство. Той само се преструва, че ме ненавижда. Навярно е пуснал слуха, че не съм мюсюлманин и затова съм техен враг; че съм таен агент на англичаните, който помага за поробването на даяките. С една дума, той е всичко друго, но не и туг.

— Така да бъде. Но ми се струва, че ти, приятелю, си попаднал в незавидно положение. Изгубил си вече всичките си богати фактории.

— Да. Всичко е разграбено и изгорено.

В това време приглушен звук от далечен изстрел прекъсна думите му.

— Чу ли? — извика Яниш и скочи на крака. — На юг от твоето укрепление стреля пушка, Зная какво означава това — даяките атакуват „Мариана“,

— Да се изкачим на наблюдателната кула — предложи ТремалНаик. — Оттам по-добре ще се чува и ще можем да определим посоката на стрелбата.

„МАРИАНА“ ВЪВ ВЪЗДУХА

ТремалНаик и Яниш напуснаха стаята на индуса и се изкачиха по стълбата. Върху терасата на павилиона се издигаше своеобразна куличка, която приличаше по-скоро на минаре — тънка и висока, с външна стълбичка.

След минута двамата бяха на върха ѝ където имаше малка кръгла платформа с дългобойна спингарда, която при нужда можеше да стреля по всички посоки.

Слънцето вече беше почти изгряло. По равнината се разливаха щедри потоци от светлина. Даяките около крепостта се бяха отдръпнали с появата на деня на пет-шестстотин метра и се криеха зад дебели стебла на повалени дървета, довлечени тук, за да им служат за щитове. Те ги местеха навсякъде според позициите, които си избираха. Изглеждаше, че през нощта силите им бяха нараснали, Щом ТремалНаик погледна към тях, неволно извика:

— Вчера не бяха толкова много!

Яниш се канеше да попита индуса за нещо, но изведнъж се разнесе нов звук от пушечен изстрел, и то от същото място, откъдето долетя и първият,

— Несъмнено се стреля на юг! — извика Португалеца, — Това са пушките на „Мариана“, Даяките са обсадили моряците ми. Не зная дали ще могат да ги отблъснат моите момчета. С какви сили разполага този дявол в образа на хаджията от Мека?

— Мога да ги определя само приблизително — отговори ТремалНаик, — вдигнал е срещу мен четири племена. Това означава не по-малко от петстотин души, Възможно е всички да са въоръжени с пушки. Поклонника е донесъл със себе си цял арсенал.

— Ах! Още един изстрел! Това вече са спингардите — каза Яниш с гневен жест.

Откъм безкрайната джунгла, която се простираше на юг от укреплението, сега долитаха все по-чести звуци от пушечни изстрели, докато накрая се сляха в непрекъснато бучене,

Яниш пребледня и не можеше да прикрие вълнението си. Той се мяташе върху платформата като разярен лъв в клетка и яростно обгръщаше хоризонта с поглед. Индусът също беше обхванат от силна възбуда. Изстрелите не преставаха нито за миг. Между малочисления екипаж на „Мариана“ и налитащите сили на тайнствения хаджия очевидно се водеше отчаяна и неравна борба.

— Все още стрелят! — извика Яниш, без да може да сдържа вълнението си, — Ах, защо не съм там!

— Самбилонг е храбрец и даром няма да им се даде — отвърна ТремалНаик, — той е стар тигър и умее да показва зъбите си.

— Но на борда има само петнадесет души, а даяките, според думите ти, са снабдени с артилерия и може би имат триста-четиристотин бойци.

— Ти се съмняваш дали „Мариана“ ще може да се спаси? — попита отчаяно индусът. — Но ако даяките превземат кораба ти, с нас е свършено. Какво очаква тогава дъщеря ми?

— Не падай духом, приятелю! — опита се да го успокои Яниш. — Даяките ще изгинат до един, преди да се доберат до нас. Внимателно огледах твоето укрепление и то ми се стори много здраво. А ти знаеш добре, че диваците се обезкуражават лесно, когато натискът им срещне отпор. Дявол да го вземе! Пушките все още гърмят... Там се води същинска война. Впрочем колко души имаш тук?

— Около двадесет малайци от Ява.

— Четиридесет отлично въоръжени бойци зад такива здрави стени ще могат да окажат сериозна съпротива на твоите приятели даяките. А как си със запасите?

— Всичко е в изобилие.

— Сеньор Яниш! Добро утро! — разнесе се нежният глас на прекрасна девойка, която се беше появила на платформата.

— Дарма! — извика Яниш.

Красавицата беше петнадесет или шестнадесетгодишна, с гъвкаво тяло и разкошни черни коси. Прелестното ѝ лице с тъмнокафява кожа и лъчезарни очи, което издаваше кавказка раса, спря пред възхитения поглед на Португалеца. Тя, както и баща ѝ, беше облечена в полуевропейски, полуиндуски костюм, който ѝ отиваше много,

— Радвам се, че ви виждам, сеньор Яниш — каза девойката, — Вече от две години не сме се виждали.

Тя му протегна нежната си, но силна ръка.

— Аз почти непрекъснато имам работа в Момпрацем,

— Тигъра на Малайзия отново ли замисля някаква експедиция? Какъв ужасен човек! — каза Дарма с усмивка. Ах, звук от пушечен изстрел! Чухте ли?

— Вече от половин час слушаме тази музика, дъще — каза ТремалНаик, — а тя ни известява може би голямо нещастие. Там са тигрите на Момпрацем, които защитават от даяките кораба на Яниш.

— Чакайте! — прекъсна разговора Португалеца. — Струва ми се, че изстрелите стават все по-редки. Колко ужасно е да не можеш да видиш нищо.

Всички се надвесиха на перилата и внимателно се вслушаха. И наистина изстрелите ставаха единични, а накрая съвсем престанаха.

— Дали успяха да победят ... или са победени? — зададе въпроса си Яниш, Лицето му беше покрито с капки пот. И като че ли в отговор се раздаде оглушителен гръм — приличаше на далечен, но могъщ взрив и накара дори наблюдателната кула да потрепери като от треска,

Яниш изпусна глух стон, а ТремалНаик и Дарма побледняха като платно,

— Боже мой! Какво се е случило? — попита ужасена девойката.

— Моята „Мариана“ навярно е хвърлена във въздуха — отговори Яниш. — Горкият екипаж!

Лицето на Португалеца изразяваше дълбока скръб, а в очите му заблестяха сълзи.

— Сеньор Яниш — каза Дарма, — слезте долу, за да си починете и малко да се подкрепите.

Вече не се чуваха изстрели и тримата слязоха в залата на долния етаж, където слугите бяха сервирали добра закуска. Когато привършиха, изпратиха метиса Танхуза на кулата да наблюдава движението на даяките. Яниш и индусът още веднъж обиколиха укреплението и го огледаха внимателно. Предстоеше им дълга; обсада. Бяха изминали три часа, откакто бяха чули взрива, и от върха на кулата се разнесе викът на малаеца:

— На оръжие!

В същия миг пушките загърмяха. Яниш и ТремалНаик веднага се спуснаха към стената, от която можеха да огледат цялата долина. Един вик се изтръгна едновременно и от индуса, и Португалеца:

— Тигрите на Момпрацем! Самбилонг! После се чу команда:

— Да стреля спингардата! Спуснете подвижния мост! Да влязат приятелите!

Изстрелите доста осезателно поразиха редиците на даяките, които се разделиха подплашени и направиха път за отряда на Самбилонг.

Оцелелите от екипажа на „Мариана“ се втурнаха с всички сили в свободния проход към укреплението, без да престават да стрелят по даяките.

Подвижният мост беше спуснат веднага и оцелелите, едва поемайки си дъх, преминаха по него и се скриха зад дебелите стени. Бяха останали едва половин дузина. Лицата им чернееха от дима, дрехите им бяха разпокъсани и окървавени, а по устните им белееше пяна. Бяха тичали, сражавайки се, не по-малко от три часа,

— Корабът ми! — Яниш се спусна към Самбилонг.

— Хвърлихме го във въздуха, капитане — отговори Малаеца с разтреперан глас, — не можехме повече да се задържим на него. Враговете ни бяха толкова много. . . Почти всички наши приятели бяха убити, даже и тези, които вече бяха ранени. Предпочетох да подпаля барутния погреб. Те ни преследват, Гответе се за защита, капитане.

— Толкова по-добре — отвърна Яниш, — нека дойдат. Ще отмъстим за гибелта на „Мариана“ и за загиналите приятели.

ИЗПИТАНИЕ С ОГЪН

В този момент от гората се показаха безбройни орди от даяки. Движеха се на групи и се отправяха без всякакъв ред към укреплението. Ревяха като зверове, мятаха из въздуха тежките си кампиланги от блестяща стомана и безразборно стреляха по всички посоки.

Изглеждаха като обезумели от лошия си шанс, защото не бяха успели да настигнат и унищожат последните защитници на „Мариана“, които бяха сполучили да се промъкнат във факторията.

— Дявол да го вземе! — Яниш наблюдаваше внимателно даяките. — Тези негодници са повече, отколкото трябва. Макар военното им изкуство да не е кой знае колко високо, все пак ще ни създадат доста работа.

— Не са по-малко от четиристотин — отбеляза ТремалНаик.

— При това имат истинска обсадна артилерия. — Португалеца забеляза, че от гората се измъкваха няколко мирими. — Да го разкъсат дяволите този проклет Поклонник! Той, изглежда, разбира от военна стратегия, защото поставя артилерията на преден план!

— Яниш! — В гласа на ТремалНаик се усещаше някакво особено напрежение. — Уверен ли си, че ще бъдем в състояние да издържим?

— Ако става дума за артилерията, ние сме малко по-слаби от тях. Това, разбира се, няма да ни попречи да попречим редовете им, ако намислят да превземат крепостта с пристъп. Дано само ни стигнат хранителните продукти, иначе не съм сигурен дали ще можем да издържим.

— Вече ти казах, че продукти имаме достатъчно. Всичките ни навеси са препълнени.

— Остава да се чака завръщането на Каммамури. Щом узнае, че се намираме в опасност, Сандокан няма да се поколебае да ни изпрати помощ. Като имаме предвид, че за да се достигне бреговата ивица, е необходимо повече от седмица, можем да се надяваме, че Каммамури вече е в Момпрацем.

— А ако по някаква причина Сандокан не ни изпрати подкрепления?

— Тогава ще си отидем от това място сами — отговори Яниш с обичайното си спокойствие, — след две недели обсаждащите ни сили едва ли ще бъдат така многобройни, както са сега. Все пак няма да пълним пушките си с картофи, а с нещо по-истинско,

Докато Яниш и ТремалНаик продължаваха обхода на стените, даяките успяха да се разположат около факторията, като се държаха по-далеч от обсега на пушките и усърдно строяха малки укрепления с помощта на пръст и камъни. Зад тях разполагаха оръдията си.

Макар стените на укреплението да бяха здрави като стомана и тези оръдия да не можеха да им причинят почти никаква вреда, Яниш, които беше излязъл на кулата, за да огледа долината, не можа да удържи гримасата си.

— Проклетият Поклонник сигурно е бил някога войник — каза той, — даяките не биха се досетили за такава стратегическа тънкость като укрепленията за оръдия.

— Виждаш ли го? — попита ТремалНаик. — Ето го върху един висок пън, току-що довлечен за укрепването на насипа.

Яниш веднага погледна в тази посока. После извади от джоба си морски бинокъл и го отправи към открояващата се в далечината фигура.

Човекът беше висок и слаб, облечен в бял, обшит със злато и украсен с висока зелена чалма костюм.

От пръв поглед можеха да му се дадат петдесет-шестдесет години.

— Прилича ми повече на арабин или на бирманец — каза Яниш след продължително виждане, — във всеки случай не е нито даяк, нито малаец.

— Не ти ли се е случвало някога да се срещнеш с него? — попита ТремалНаик.

— Ровя се в паметта си и колкото повече го правя, толкова повече се убеждавам, че не съм си имал работа с този човек. Ах! Забелязвам боен танц, Това е лош признак.

— Защо?

— Това означава, че даяките се готвят за решителна битка. Те винаги се настройват с подобни танци и едва после се хващат за

оръжието.

— Самбилонг, побързай да предупредиш хората ни. Нека бъдат готови. Разпореди се на всеки ъгъл на укреплението да се постави по една картечница. Струва ми се, че подобна предвидливост няма да ни е в излишък.

Сто и петдесет даякски воители с остри саби се отделиха от останалите, построиха се в четири колони и се втурнаха към крепостта.

На петдесет крачки от стените спряха, нададоха пронизителен боен вик, разделиха се на четири големи кръга и започнаха неподражаем танц.

В центъра на образуваните кръгове бяха поставили предварително донесени кампианги, сред които за по-голям ефект имаше и няколко прясно отрязани човешки глави.

Като видя главите, Яниш направи невъздържан жест на негодувание.

— Нещастните! — извика той. — Това са главите на моите хора, чиито трупове навярно са уловили в реката след взривяването на „Мариана“. Ще ми заплатят за тази жестокост.

— Да открием ли стрелба още отсега? — предложи ТремалНаик. — Струва ми се, че се намират точно на един пушечен изстрел.

— Не — отвърна Португалеца, — първият изстрел трябва да бъде от тяхна страна.

Даяките продължаваха да се въртят като луди или пияни, издавайки диви крясъци, размахваха ръце и се гърчеха като червеи. Този танц продължи около половин час. После, уморени, измъчени, се върнаха при останалите.

Настана дълбока тишина, която продължи няколко минути. Изведнъж ужасен рев разцепи въздуха.

— Какво е това? За атака ли се готвят? — попита ТремалНаик.

Яниш беше насочил бинокъла си към даяките.

— Не — отговори той, — виждам един човек, който излиза от землянката си с малък зелен флаг в ръце. Сигурно е парламентър, когото Поклонника изпраца при нас.

— Ще ни предложи да се предадем?

— Във всеки случай няма да е примирие.

И наистина един даяк, по всяка вероятност заслужил войн, както можеше да се съди по перата, които украсяваха главата му, и по необикновеното количество медни гривни по ръцете му, се отправи към укреплението, придружен от още няколко даяки, понесли голямо дървено дайре.

— Ето го и парламентъора! — със смях извика Португалеца. — Вместо с тръба, иде с дайре, както се полага на даяк. Да слезем, ТремалНаик, и да чуем какво ще ни съобщи този посланик.

Когато слязоха от кулата, научиха, че пратеникът е вече в укреплението и иска да преговаря с белия човек. Имаше предвид Яниш.

— Лъжете се — възрази му Португалеца, — аз не съм стопанинът на това здание.

— Това не означава нищо — отговори пратеникът, — Поклонника от Мека, който е потомък на великия пророк, желае да води преговори с белия човек, брат на Тигъра на Малайзия, на Сандокан.

— Дявол да го вземе — извика през смях Яниш, — двама братя с различен цвят на кожата и от различни раси... Този Поклонник навярно е пълен идиот. Е, добре! Казвай какво ти е поръчал да ми съобщиш потомъкът на пророка.

— Изпрати ме да ти предам, че този път ти подарява живота при условие че му предадеш ТремалНаик и дъщеря му,

— За какво са му потрябвали?

— За да ги убие — обясни спокойно пратеникът.

— В какво са се провинили?

— Така е угодно на аллаха.

— В такъв случай предай на твоя поклонник, че моят аллах не иска това, а аз съм изцяло на неговите заповеди. Сам съм дошъл тук, за да защитавам приятелите си.

Онзи, който придружаваше пратеника, удари три пъти по дайрето и двамата даяки се отправиха тържествено към сънародниците си, които ги очакваха с голямо нетърпение.

След малко пратеникът отново се върна до укреплението и даде знак, че иска отново да говори.

— Бели човеко! — обърна се той към Яниш, като се качи при него на терасата. — Поклонника ме изпрати да ти кажа, че той ще

извърши пред очите ти чудо, за да покаже на теб и хората ти своето могъщество и неуязвимост.

— По какъв начин ще стане това? — засмя се Яниш. — Може би ще ми даде възможност да изпитам неуязвимостта му с помощта на карабината си? Това би било отлично.

— Не — малко объркано отвърна пратеникът, — Поклонника мисли в твое присъствие да влезе в огън и да ти покаже, че може да излезе невредим оттам благодарение на покровителството на небесните сили. От теб той иска само да му предоставиш място в близост до укреплението. Така всички ще могат да наблюдават огненото му изпитание. Тогава ще можеш да решиш дали да предадеш индуса и дъщеря му. Той е полубог и срещу него е немислимо да се бориш нито ти, нито хората ти. Даже самият Тигър на Малайзия, Сандокан, който се смята за непобедим, няма шанс срещу него!

— Добре. Намирам, че Поклонника е много любезен, като ни дава възможност да погледаме толкова интересно зрелище. Все пак ще имаме малко развлечение,

— Вярваш ли, бели човеко, че Поклонника ще може да издържи такава изпитание?

— Като видя, ще се уверя.

— И тогава ще изпълниш ли желанието му?

— Защо бързаш толкова? Нека първо видим чудесата му,

— Тогава хората ти ще те напуснат. Те ще сложат оръжие.

— Добре, добре. И на мен ще ми е интересно да видя как Ще започнат да хвърлят в краката ми оръжието си — с иронична усмивка отвърна Яниш.

Не беше изминал и четвърт час след този разговор и Яниш забеляза два малки отряда от даяки, всеки един от които наброяваше по петнадесет души. Хората бяха без оръжие и влачеха торби с камъни — гладки и закръглени, като че ли събирани от коритото на пресъхнал поток, Даяките се спряха на петдесетина крачки от терасата и започнаха да приготвят площадка, широка шест метра и дълга дванадесет.

— Оформят огнището — поясни Яниш на ТремалНаик, който с интерес наблюдаваше действията им.

После даяките донесоха огромно количество клони от смолисти дървета. Те ги разстлаха около камъните и между тях, запалиха ги и

пред терасата пламна огън, който горя около два часа. През цялото това време гарнизонът на обсадената крепост търпеливо наблюдаваше събитията. Около огъня се беше струпала цяла тълпа от даяки, но хората от крепостта виждаха, че са невъоръжени, и не им пречеха,

— Развлечението ми харесва — промълви Яниш, — още повече че всички тези приготовления и чудеса няма да направят ни най-малко впечатление на моите тигри.

— Нито на моите малайци — живо отговори индусът.

Силен вой от страната на даяките извести, че Поклонника е готов да пристъпи към изпитанието с огън, за да докаже на белия човек, че е неуязвим и има божествен произход.

Красивата Дарма беше застанала на терасата до баща си. Наоколо стояха хората на Яниш с готови оръжия и не отклоняваха нито за миг злобно проблясващите си очи от тълпящите се под самите стени врагове.

Поклонника се доближи до догарящия огън. Лицето му беше прикрито със зелен воал, на главата си беше нахлупил грамадна чалма. Беше облечен в широки дрехи, но краката му бяха боси,

— Този човек или е голям фокусник, или е истинско чудо — каза Яниш, вперил очи в тайнствения Поклонник.

— Нали не си забравил какво видяхме в Индия? — обърна се към него ТремалНаик, — Помниш ли опитите на факирите? Помниш ли празника ДармаРаджа, където за пръв път видя прекрасната Сурама, племенницата на раджата Гуалпар?

— Ах, дявол да го вземе! Бях забравил — отговори Яниш.

Той внимателно отдръпна от парапета наведената напред Дарма.

— По-внимателно, дете — каза и той, — нито за грош нямам доверие в тези разбойници.

— Но нали са без оръжие? — запротестира девойката, чието любопитство се разгаряше,

— Така изглеждат, Но те умеят много добре да го прикриват. А само един изстрел е достатъчен. Не, по-добре е да сме внимателни.

Поклонника дойде до огъня и се спря до каменната площадка, от която излизаше нетърпима горещина.

Камъните просто святкаха от скрития в тях пламък. Като постоя няколко секунди безмълвно, той вдигна ръце към небето и се обърна към онази страна, където се намира родината на пророка, сякаш го

призоваваше на помощ. Сетне решително и спокойно пристъпи върху горещите камъни, като извика три пъти:

— Аллах! Аллах! Аллах!

Без да ускорява крачките си нито за миг, премина с боси крака нажежените до бяло камъни. Нито едно движение, стон или изкривяване на лицето не издаде, че усеща болка от чудовищните рани, които би трябвало да се появят по нозете му след тази разходка.

Даяките бяха замаяни от видяното, което в техните представи граничеше със свръхестественото, и гледаха избраника си с боязливи и в същото време пълни с обожание очи. За тях нямаше никакво съмнение, че този творящ чудеса човек е пряк потомък на Мохамед.

Но Поклонника не се задоволи с вече постигнатия успех. Той се обърна и отново измина същото разстояние с тихи и спокойни крачки, сякаш вървеше не по нагорещени камъни, а по обикновен път.

— Хей — извика Яниш, — този там непременно е в съюз с Велзевул! Как се изхитрява да понесе тази дяволска горещина? Краката му наистина са боси, в това няма измама.

Като слезе от нажежените камъни, хаджията се обърна и за няколко мига впери поглед в Яниш. После бавно се отдалечи към палатката си. А даяките, обхванати от някакъв екстаз, се мятаха под стените на укреплението и крещяха към небето:

— Аллах! Аллах! Аллах!

Накрая се спуснаха след отдалечаващия се Поклонник,

След десетина минути пред укреплението отново се появи, познатият вече пратеник.

— За какъв дявол отново си тук — недружелюбно го посрещна Яниш.

— Дойдох да те питам, гяур, съгласен ли си с условията, след като се убеди в божествената сила, която обладава потомъкът на Мохамед. Слагаш ли оръжие?

— Вярно! Наистина обещах да отговоря — каза Яниш, — затова върви при този син, внук или правнук на Мохамед и му предай, че сме много благодарни за даденото представление. Намираме комедията му за прекрасна.

Португалеца свали от единия си пръст великолепен златен пръстен и го хвърли на смаяния пратеник.

— А това е хонорарът на комедианта за сполучливия фокус.
Върви си!

ЩУРМЪТ НА УКРЕПЛЕНИЕТО

Жестът на Яниш, който подхвърли пръстена си като заплаता за даденото представление, имаше поразителен ефект. Той до невероятна степен унижи Поклонника, като го сне от пиедестала му на полубог до кривящ се за грош палячо. И това стана пред очите на стотиците фанатично предани и екзалтирани, кръвожадни диваци.

Този жест предизвика взрив от негодувание и неудържим бяс,

Пратеника едва се върна в лагера на даяките и там се вдигна невъобразим шум.

— Чудесно! — злорадо се засмя Яниш, докато слушаше този вой. — Това ми напомня за червените маймуни, когато напълнят устата си с червен пипер. Боят се очертава първокачествен. Ще се наложи да се защитаваме до последния патрон или ... до последния даяк.

След това Португалеца извика:

— Момчета! Заемете местата си и се бийте с врага. Помнете! Ако попаднете в ръцете на тези демони, ви очакват такива мъчения, че смъртта би ви се сторила райско блаженство. Така че се сражавайте до последна капка кръв!

Хората от екипажа на „Мариана“ и тези от укрепление то вече бяха разпределени и веднага заеха местата си. Като наблюдаваше маневрите им, Яниш със задоволство отбеляза, че представлението на знаменития Поклонник не беше произвело на старите бойци на Момпрацем, а и на преданите явайци и малайци на ТремалНаик ни най-малко впечатление.

Яниш неволно промълви сам на себе си:

— Струва ми се, че даяките ще си поизкъртят зъбите с тази здрава кост.

В очакване на щурма Португалеца и ТремалНаик отново се качиха на наблюдателната кула. Там беше вече и дъщерята на индуса.

— Кажи ми, Дарма — обърна се към нея Яниш, — не ти е тук мястото, нали? Зная, че отлично се владееш, но трябва да слезеш. Ей сега ще заговорят лилиите и миримите на даяките и ще посипят

укреплението с куршуми и гранати. Не искам да се излагаш на опасност без нужда.

— Предполагате, че даяките ще се решат да тръгнат на пристъп? — попита девойката.

— Виждаш ли — отговори усмихнат Португалеца, захапал безгрижно цигара, от която излизаха кръгчета ароматен дим, — такъв е светът. На земята вече няма благодарност, ..

— Защо? — учуди се Дарма.

— Да — продължи Яниш, — изпратих на Поклонника награда за изкуството му да върви по огън, без да изгори стъпалата си. Този пръстен струва най-малко хиляда флорина. Всеки комедиант би бил доволен от такава щедра заплата. А този не се задоволява и се готви да ни устрои скандал.

— Ах, сеньор Яниш — засмя се от сърце Дарма, — вие наистина сте непоправим. Мисля, че ще се шегувате дори когато се отправяте за царството на сенките,

— Възможно е — отговори Яниш, — но трябва да ти кажа, че и ти си храбра девойка. Защото се смееш, макар да разбираш, че всички ние, заедно с теб, сме заплашени от смърт.

— Щом съм до баща си и до вас, не се страхувам от нищо на света — отговори сериозно Дарма.

Гръм прекъсна разговора им. Даяките бяха пуснали в действие един от миримите си, но гранатата премина с фучене над укреплението, без да причини никакви щети.

— Върви си, Дарма! — настоя Яниш, — Сега твоето присъствие тук е напълно безполезно. Обещавам ти, че ако ни потрябва още една карабина, ще наредя да те повикат. А дотогава стой в долния етаж. Там ще си в безопасност.

Загърмяха пушки, освен тежките мирими и малките лилии заговориха и заудряха стената, която защитаваше укреплението.

— Ела, Дарма — повика индусът дъщеря си, — иди в кухнята и се погрижи да не загасне огънят.

— Изпращаш я в кухнята — учуди се Яниш, докато Дарма бавно се запуска по леката стълбичка, без да обръща внимание на летящите над укреплението гранати. — Да не би ти, ТремалНаик, да готвиш закуска за милите даяки?

— Точно така — отговори индусът, — угощение им приготвям. Едно адско ядене, което ще ги накара да завият като бесни. Виж, те се приближават. Накарай спингардата да запее. Впрочем някога ти беше първокласен артилерист.

— Някога, когато обичах войнишкия живот — засмя се Яниш, — но сега съм поуморен от това... Все пак нека да опитам.

Той хвърли настрани фаса си и хвана спингардата. Тънката и дълга пушка можеше да обстрелва цялата равнина около укреплението.

Изглеждаше, че даяките са усвоили нещо от наставленията на загадъчния Поклонник. Те не тичаха безразборно, както правеха по-рано при атака, а бяха образували четири бойни колони, всяка от седемдесет до осемдесет човека, и се движеха уверено и в пълен ред, като се прикриваха зад грамадни квадратни щитовете. Хората от четирите групи бяха въоръжени само с мечове.

Петата колона, която наброяваше около сто души, беше въоръжена с пушки и имаше за задача да подкрепя атакуващите. Тя се разпръсна във верига близо до гората и от там заобсипва укреплението с куршуми. Под защитата на тези стрелци бяха и артилеристите на лилиите и миримите, които непрестанно бомбардираха укреплението.

— Самбилонг започна работата си — каза Яниш, докато наблюдаваше как старият войник отправя дулото на спингардата си към колоната, която бързаше към подвижния мост.

— Добре! — отбеляза той след малко, когато гранатата се вряза в най-гъстата част от колоната на даяките.

Пушките на укреплението не можеха да конкурират по сила и дългобойност артилерията на врага, но затова пък самото то беше отлично защитено с ограда от теково дърво, по-здраво и от желязо, а цялото пространство вътре беше покрито с големи дървета, чиито гъсти клони представляваха сигурно убежище за добрите стрелци.

Яниш не губеше надежда нито миг.

Докато канонирите пълнеха спингардите, той стреляше с карабината си. После я захвърляше към някой, който да я зареди, и се залавяше със спингардата. И отново поемаше карабината си. Всеки негов изстрел сваляше поне един неприятел.

Действията му предизвикваха възторг сред обсадените и злоба от страна на даяките.

Обсаждащите не се доверяваха много на артилерията си, която не беше толкова ефикасна при липсата на добри мерачи, нито на стрелците си, които по-сполучливо можеха да боравят с лъкове и стрели, отколкото с пушки. Затова те бързаха да преодолеят дялящото ги от укрепението пространство и да стигнат до стените. Не им беше толкова лесно и се ободряваха със свирепи викове.

Огромните щитове на даяките можеха да им помогнат съвсем малко, защото индуските карабини успяваха да ги пробият и улучваха хората зад тях.

Но макар и четирите колони да търпяха огромни загуби, те не се отказваха от атаката си и бързо приближаваха оградата.

Бойният им ред не беше особено нарушен и те стягаха редиците си.

— Заредете с картеч — разпореди се Яниш, — целете се ниско в краката.

Спингардите загърмяха отново и този път посипаха редиците на враговете със ситни куршуми, гвоздеи и парчета желязо. Загубите на даяките нарастваха бързо, но те все пак успяха да преминат най-опасната зона и голяма част от тях се добраха до храстите пред оградата, които ги скриха. Вече не можеше да се стреля с оръдията, но затова пък карабините заработиха още по-усърдно.

— Става опасно — каза Яниш, — не очаквах, че ще успеят да се доближат до храстите. Все пак засега се намират далеч от стените. Жалко, че се налага спингардите да замълчат.

— Не съжaliaвай много — обади се ТремалНаик, — приготвил съм им чудесна изненада. Нещо, което е по-ефикасно от куршум. Оградата е здрава и даяките с кампилангите ще разберат, че не е лесно да се промъкнат.

Щурмоваците трябваше да преодолеят още едно препятствие по пътя си към стените — бодливите храсти, И наистина, щом първата редица се натъкна на живия плет, се разнесе яростен вой. Бодлите се впиваха в голите им тела и действаха по-страшно и от картечниците.

— Като начало не е лошо — каза злорадо Яниш, — нямам нищо против, ако тези дяволи, които така яростно напират към шиите ни с ножове, оставят по шиповете всичкото си месо.

— Да, но много от тях ще преминат — отговори индусът, — ето, виж. Един вече се измъкна от бодлите и тича към оградата.

— Но няма да може да разкаже на приятелите си как изглежда стената отблизо — каза Яниш, като дигна карабината си.

Раздаде се изстрел и даякът, който тичаше от живия плет към оградата, нададе вик, вдигна ръце и се строполи.

— Огън по храстите — изкомандува Португалеца.

Картечницата заръси олово по живия плет и отчаяните викове на хората там доказаха, че изстрелите не отиват напразно. Но само след секунди цяла тълпа даяки вече беше успяла да достигне до оградата и я сечеше с тежките си кампиланги.

В този момент на стената се появиха осем души от гарнизона на ТремалНаик. Те влачеха грамадни котли, от които се носеше тежък задушлив дим, Яниш непредпазливо пое с гърдите си част от този дим и започна усилено да кашля и киха, и то така, че сълзи изскочиха от очите му сред общия смях на всички наоколо.

— Що за гадост? — извика Португалеца. — Какво е това, дъх не мога да си поема.

— Сега ще видиш — отговори индусът, — но най-добре ще е да се отстраниш, за да могат тези хора да свършат работата си. Това е закуската за нашите неканени гости. Надявам се, че ще останат доволни.

— Но те вече се катерят по стълбовете на оградата.

— Нищо. Сега ще изпадат долу след десерта, който съм им приготвил. Това е врял каучук.

Върху голите тела на катерещите се нагоре даяки изведнъж се посипаха струи от вряла тъмна течност, приличаща на смола. За ефекта можеше да се съди от отчаяните вопли.

Много от тях нападаха на земята и се загърчиха, други скачаха от оградата панически, а трети захвърляха щитовете и оръжието си и стремглаво бягаха надалеч от оградата, но по пътя си към храсталаците падаха под точните изстрели на хората от „Мариана“ и явайците на ТремалНаик.

— Браво! — изръкопляска Яниш. — Твоите готвачи са чудесни!

Поражението на щурмуващите беше пълно.

Напразно стрелците на Поклонника се опитваха да спрат бегълците, за да ги върнат обратно към оградата. Даяките се разпръснаха накъдето им видят очите.

След две минути около укреплението се виждаха само труповете на убитите и неколцина ранени, които нямаха сили, за да избягат.

КАММАМУРИ СЕ ВРЪЩА

Несполучливият щурм не измени много положението на затворените зад укреплението, Даяките бяха претърпели огромни загуби и не се решаваха да повторят опита си за превземане на крепостта с открита сила, но предприемаха дълга обсада, като разчитаха да изтощят обитателите и от глад.

Поклонника вече не се показва, но присъствието му личеше от действията на неговите хора. Те построиха четири лагера, защитени с окопи, и по този начин обградиха укреплението от всички страни, и то така, че едва ли някой от защитниците му можеше да разчита на бягство. Тайнственият хаджия явно се проявяваше като опитен войник.

Едновременно с това нападателите пренесоха с помощта на паралелни окопи артилерията си в непосредствена близост до укреплението и макар че канонадата на лилиите и миримите не можеше да причини съществена вреда благодарение на лошата стрелба, все пак ТремалНаик и Яниш трябваше да държат нащрек малкия си гарнизон. Във всеки момент съществуваше възможност нападателите да възобновят опита си да превземат крепостта чрез пристъп с помощта на оръдията.

Така изминаха пет дни от първото нападение и през това време даяките изразходваха много снаряди и вдигнаха много шум. Единственият им успех беше срутването на наблюдателната куличка. Няколко изстрела я бяха повредили и защитниците предпочетоха да я снемат заедно с платформата и спингардата.

Тази история започна смъртно да дотяга на Яниш. Макар да изглеждаше флегматичен от пръв поглед, гой притежаваше жива и действена натура. Не можеше да понася бездействието си толкова дълго време. Даже любимите му цигари, от които изстребваше огромни количества, вече не можеха да го удовлетворят.

— Защо се мръщиш? — питаше го ТремалНаик. — Какво ти липсва? Мисля, че от сътворението на света нито един обсаден гарнизон не е имал нашия комфорт. А ти скучаеш ...

— Да, бездействието поражда треска в кръвта ми — отвърна Португалеца, — скучно ми е, когато наоколо е толкова тихо.

— Тихо? Слава на Аллах, на Брама и на останалите богове! През цялото време трещят пушки, снарядите на даяките се сипят върху стените, а ти казваш, че е тихо.

— Стрелят без всякаква полза.

— Искаш ли да се поразходиш? Нямах ли нужда да пораздвижиш костите си? Нищо по-лесно няма от това. Кажи да спуснат подвижния мост и тръгвай към градината — засмя се ТремалНаик, — но на твоето място бих предпочел да се поразходя в пределите на укреплението. Знаеш ли какво си мисля, приятелю? Струва ми се, че твоето недоволство идва главно от липсата на известието, което чакаме от Сандокан.

— Разбира се, и това ми влияе, но би било много интересно да разбере как вървят нещата в Момпрацем. Иска ми се вече да имам вест от Каммамури.

— Нищо не може да се направи, трябва да се чака. Приятелите напуснаха стаята на павилиона и се изкачиха на платформата, придружени от Дарма.

Когато Яниш и индусът се вгледаха към равнината, изведнъж забелязаха, че между даяките беше започнало странно раздвижване.

Началниците на враговете им се суетяха тичешком от една група вождове към друга, жестикулираха оживено и яростно сочеха ту към укреплението, ту към гората, сякаш искаха да въодушевят бойците си. Тук-там пред землянките си даяки изпълняваха войнствения танц на мечовете, размахвайки блестящи остриета.

Тази дива картина беше обляна от светлината на залязващото слънце.

— Ще ни дойде много — показва Яниш на ТремалНаик зловещата червенина на залеза и обхванатите от възбуда даяки, — ураган и атака наведнъж. Даяките се канят да използват бурята и под прикритието на дъжда да се доберат до нас.

— Избрали са удобно време — отговори индусът загрижено. — Когато дъждът бие в лицето и мълните заслепяват очите, стрелците са неточни.

— Да се надяваме, че имаме още каучук. А за стрелците ще направим временен навес.

В същото време във въздуха изсвистя тънка стрела и се впи в най-близкия от стълбовете на терасата. Подобна стрела можеше да се изстреля само от сарбакан, Яниш се приближи до нея и извика учудено:

— Стрелата е с писмо!

Нямаше съмнение, че онова бяло парче, увито в края на стрелата и приличащо на хартия, не е нищо друго освен писмо. Като счупи дръвчето и скъса конеца, който прикрепваше посланието, той разви листа.

— Какво се е случило? — приближи любопитно ТремалНаик,

— Неизвестен пощальон изпраща със стрела тази хартия — отговори Яниш, — какво ли може да съдържа? Да не е ново предложение за предаване?

Но като хвърли бърз поглед върху листа, той извика радостно:

— Каммамури!

„От сутринта — съобщаваше махратът на английски — се намирам в околностите на укреплението. Тази нощ ще се опитам да се промъкна във факторията с помощта на един бивш слуга на ТремалНаик, който сега е сред въстаниците. Спуснете въже от южния ъгъл на укреплението и се пригответе за защита. Даяките скоро ще предприемат атака. Каммамури.“

— Кой ли може да е този бивш твой слуга? — попита Яниш.

— Сред въстаналите даяки те са много — отговори ТремалНаик, — при мен имаше около двадесетина даяки, които се разбягаха след появяването на Поклонника.

Над факторията на индуса се спусна тропическа нощ Тъмна и тайнствена нощ, която не обещавахе нищо добро. Голям черен облак покри цялото небе. Тежка тишина цареше над гората и равнината. Въздухът беше така задушен, че трудно можеше да се диша, а електричеството в него обтягаше нервите на всички обитатели на укреплението като струни,

И в лагера на даяките цареше тишина. Лилиите и миримите вече от няколко часа не ревяха с огнените си уста.

— Бих предпочел най-бясната атака пред това спокойствие — каза Яниш, — навярно сега пълзят като змии към укреплението. Или пък чакат дъжда, който да извади пушките ни от строя.

Той засмука яростно цигарата си.

— Нищо — отговори ТремалНаик, — разтопеният каучук няма да се навлажни като барута. Наредих да сложат върху огъня всички котли, които имаме.

Грамадна светкавица разсече в този миг небето, от което вече пръскаше дъжд, и силен гръм разтърси околността. Почти веднага всички часовои по стената нададоха викове:

— На оръжие! Неприятелят е близо!

Яниш и ТремалНаик, които бяха легнали, за да подремнат, скочиха на крака.

— Към спингардите! — извика Яниш високо.

Под непрекъснатата светлина на ослепителните светкавици се виждаше ясно как даяките, разделени на групи, с бърз бяг пресичаха равнината, като се предпазваха с щитове от дъжда, който вече се лееше като из ведро.

Приличаха на изтръгнали се от ада демони, осветявани страшно от избухващите фантастични светлини на мълниите. Телата им се обагряха ту в червен, ту в зеленикав цвят.

Ураганът бързо достигна кулминацията си.

По тези ширини бурите са много рядко продължителни. Най-често са достатъчни двадесет-тридесет минути, за да се възобнови първоначалната тишина. Но през тези броени минути господството на разярената стихия е нещо неописуемо.

Даяките този път не предприеха атаката си в стегнати колони, а бяха разпръснати и успяха да се доберат до живия плет почти без никакви загуби, защото защитниците на крепостта не можеха да се похвалят сега с точна стрелба.

Усилията на диваците без съмнение бяха насочени към подвижния мост. Това беше ключът на укреплението, най-защитената му точка, но в същото време представляваше най-голяма опасност за защитниците. Към него се бяха устремили нападателите, помъкнали тежки греди, с които смятаха да разбият оградата.

Яниш и ТремалНаик разбираха отлично, че всичко е поставено на карта, и побързаха да вземат възможните мерки за защита на заплашеното място. Там моментално се събраха свободните хора на гарнизона с пълни котли врящ каучук. Отново той трябваше да изиграе решаваща роля.

Даяките преминаха без бавене живия плет и приближаваха. Единият отряд се добра до оградата, завладя подвижния мост и с една греда, тласкана от тридесет-четиридесет човека, се опитваше да пробие отвор. Но дъжд от кипящ каучук се изля върху главите им и ги застави да се откажат от целта си. Друг отряд повтори същия опит, но без успех. В този момент до оградата пристигна цялата вълна от даяки. Двеста или триста човека, ожесточени от съпротивата на обсадените, се нахвърлиха върху оградата. Поставяха по нея дебели дървета, които можеха да им послужат като стълби.

Моментът беше особено критичен.

На виковете на Яниш и ТремалНаик се притекоха почти всички бойци от гарнизона.

Защитниците на укреплението захвърлиха пушките си, които станаха безполезни в тази ситуация, и хванаха тежките ужасни мечове — парангите.

Три пъти се изкачваха даяките до зъберите и три пъти вълната им плисваше обратно, като пълнеше рова с мъртви и обезобразени тела.

— Дръжте се! Още едно усилие! — извика Яниш, като видя в редиците на нападателите известно колебание. — Още малко и ще ги отблъснем.

Защитниците на укреплението засилиха стрелбата с пушките и оръдията. Малайците от „Мариана“ и явайците от гарнизона отново се захванаха за парангите, след като отдъхнаха за миг. Слугите на ТремалНаик напълниха котлите с кипящ каучук.

Започна четвъртата атака. Но вече всички усещаха липсата на предишното въодушевление и сляпата ярост, която караше нападателите да презират смъртта.

Бяха обзети от паника и виковете им не бяха толкова ужасни.

Но и това тяхно нападение носеше опасност. Даяките бяха многобройни, докато защитниците бяха претърпели известна загуба в хора, А и тяхната умора нарастваше.

Даяките стигнаха отново до оградата и се закатериха нагоре по изправените до стената бамбукови пръти. Цял отряд с отчаяна смелост и неподражаемо упорство се опитваше да проникне в крепостта по подвижния мост.

По всичко изглеждаше, че за укреплението беше настанал последният час.

Яниш обърна спингардата по такъв начин, че да може да обстрелва края на парапета, и извика на хората си да се отдръпнат. Моментално вълна от даяки заля тяхното място, но изстрелът на спингардата смете живата даякска маса. Слугите на ТремалНаик вече тичаха с котлите и изливаха съдържанието им долу.

След изстрела на Яниш само един човек оживя върху парапета и остана там като демон сред кълба от дим. Незнайно откъде, в този момент се появи великолепен и страшен тигър. С един скок животното се хвърли върху вкаменилия се даяк и раздроби костите му, а тялото му провисна, разкъсано от острите нокти.

Тази ужасна картина беше ярко осветена от избухналата светкавица на вече утихващата буря и даяките видяха тигъра. Животното напомняше на грозен призрак, появил се от ада. Защо беше отишъл на помощ на хората, които се бранеха от поклонниците на Аллах?

Сигурно самата съдба беше зад защитниците на укреплението и това правеше усилията на нападателите безсмислени. Да се борят с хора, на които помагат призраци — това означаваше да се воюва срещу небето.

И даяките се разбягаха, обхванати от панически страх, без да обръщат внимание на виковете на Поклонника, който ги зовеше за нова атака.

Гарнизонът се съвзе и след бегълците полетяха куршуми, които сееха смърт.

В това време от тях се отдели един човек и затича като луд към укреплението. Беше чудо, че не падна още след първата си крачка под изстрелите.

— Яниш! ТремалНаик! — викаше той, като размахваше ръце.

— Каммамури! — отговориха в един глас двамата и спряха хората си, които вече се целеха в него.

— Закъснях, нали, господине? — викаше Каммамури, докато се хващаше вече за спуснатото от оградата въже, защото все още беше опасно да се спуща подвижният мост.

— Действително малко къснях — отговори Яниш, като палеше нова цигара, — но ако желаеш да погледаш петите на даяките, има още време. Представлението не е завършило. Беше ли в Момпрацем? Видя ли Тигъра на Малайзия? Нашия Сандокан? Кога?

— Преди седем дни — отговори Каммамури, докато се изкачваше по въжето.

— А подкрепления? Доведе ли някого със себе си? Говори.

— Никого — печално произнесе старият воин, — с мен няма нито един човек.

— Почакай, Яниш — спря го ТремалНаик, — той е съвсем грохнал. Пък и няма да е зле да изпратим след бегълците още някой и друг изстрел. А ти, драги Каммамури, слез в долните помещения и си отдъхни. След малко ще дойдем при теб.

После индусът се обърна към великолепната тигрица, която все още стоеше над обезобразеното тяло на даяка, и извика:

— Дарма! Остави този човек и върви в кухнята. Тигрицата отпусна глава и тръгна, мъркайки като сконфузена котка.

ОРГИЯТА НА ДИВАЦИТЕ

След десетина минути, когато се убедиха, че даяките са освободили не само равнината, но и цялата зона, Яниш и ТремалНаик се спуснаха при махрата. Изглеждаше, че враговете им са далече и поне през тази нощ ще могат да си отдъхнат на спокойствие. Намериха Каммамури в столовата. Старият боец унищожаваше усърдно богатата трапеза, в което му помагаше много успешно и тигрицата — върната му приятелка.

— Какви новини ни носиш от Момпрацем? — попита Яниш, докато се настаняваше пред Каммамури. — Много се чудя защо не водиш никого на помощ. Струва ми се, че в Момпрацем никога не са липсвали хора, които са готови да тръгнат на бой.

— Така е. Но сега там те са необходими не по-малко, отколкото тук — отговори махратът, — нося ви много важни новини.

— Казвай по-бързо! Какво може да заплашва леговицето на Тигъра на Малайзия? — извика нетърпеливо Португалеца.

— Това е враг, не по-малко тайнствен от Поклонника от Мека. Подкрепят го англичаните и новият раджа на Саравак, племенника на Джеймс Брук. Този, чието дело Сандокан някога разруши, като превърна раджата на Саравак в лондонски бедняк.

Яниш удари с юмрук по масата с такава сила, че чашите и бутилките по нея затрепераха.

— Значи и Момпрацем е заплашен?

— Да, и положението е много сериозно, повече отколкото можете да предположите. Губернаторът на Лабуан предизвести Сандокан, че е необходимо да освободи напълно острова. Той писа на Тигъра на Малайзия, че присъствието на пиратите на острова представлява постоянна заплаха за спокойното развитие на английската колония. Доста близкият и добре защитен остров придава смелост на пиратите от Борнео, които започват да надигат глава, разчитайки на поддръжката на Сандокан.

— И какво отговори Сандокан на този нахалник? — попита Яниш.

— Той заяви, че ще защитава владенията си и няма намерение да отстъпва пред нищо. Сега Сандокан свиква в Момпрацем доброволци, старите бойци, които му помогнаха да изгони Джеймс Брук и да освободи Саравак. Едни все още са на път, а другите вече пристигнаха в Момпрацем.

— ТремалНаик — каза Яниш, — в главата ми се мярка едно подозрение. Мисля, че целият заговор е дело на раджата, който по този начин иска да отмъсти за чичо си. Без съмнение новото саравакско князче се е съюзило около тази кауза с англичаните, Това става още по-възможно заради нашата близост до Лабуан. Спомни си, че този Лабуан преди години едва не падна в ръцете ни.

Яниш беше станал от креслото си и нервно се разхождаше из стаята.

— Но това не е всичко — продължи Каммамури, — в тази банда разбойници срещу нас има и други лица. Знаете ли какво ми съобщи един от бившите слуги на ТремалНаик, онзи същият, който ми помогна да се промъкна през лагера на даяките и да се върна във факторията? По неговите думи Поклонника, който разбунтува даяките и ги въоръжи до зъби, не е арабин, както си мислехме, а е индус.

— Индус? — извикаха едновременно Яниш и ТремалНаик.

— Чуйте още. Това ще ви позволи да придобиете вярна представа за врага ни. Слугата ми разказа, че бил заварил една нощ Поклонника на колене да се моли пред малък съд, в който плували златните рибки на Ганг,

— Дявол да го вземе! — извика Яниш и спря като поразен от гръм.

ТремалНаик скочи с бледо и разкривено лице:

— Съд с рибките на Ганг? В такъв случай този човек е туг.

— Да — утвърдително кимна Каммамури, — само туг може да се покланя на златните рибки от Ганг, в тялото на които се намира частица от душата на отмъстителната богиня Кали.

За няколко минути в стаята се възцари мълчание.

— Яниш! — развълнувано започна ТремалНаик. — Какво смяташ да предприемем?

Португалеца бе подпрял главата си с ръка върху масата и стоеше дълбоко замислен.

— Бяхме глупави като магарета. Слепи сме били досега, за да не се досетим кой е този проклет поклонник туг. Ненавистта, която изпитва към теб, ТремалНаик, похитителят на съкровищата от храма Кали, освободителят на откраднатата Дарма — дъщеря ти, която трябваше да замести майка си в храма. Това обяснява всичко.

Като помълча малко, Португалеца добави:

— Ако не бяхме видели вожда им Суйод хан да умира под кинжала на Сандокан, можеше да се мисли, че цялата тази история е дело на неговите ръце. Но той е мъртъв, това е несъмнено. Видяхме как тялото му беше хвърлено в една яма заедно със стотина екзекутирани сипаи от Делхи. А мъртвите не излизат от гроба.

— Вече сме говорили за това — отвърна индусът, — сега ще бъде по-добре да помислим за днешното си положение. Какво трябва да предприемем? Помисли, Яниш. Сега, когато разбрахме с кого всъщност си имаме работа, започнах да се страхувам за живота на дъщеря си.

— Остава ни само едно — прозвуча отговорът на Португалеца, — да се измъкнем оттук, и то колкото се може по-бързо, и да се доберем до Момпрацем. Тук повече няма какво да правим.

— Разбира се! Но как да се промъкнем през гъстия кордон на даяките?

— Ще мислим и ще измислим! Утрото е по-мъдро от вечерта. Да отидем да си починем, докато даяките са така любезни да ни оставят на спокойствие.

Всички се отдалечиха към стаите си, но по лицата им се четеше тревога. Търсеха изход и не го виждаха, а това не можеше да не гнети душите им.

Нощта измина, както можеше да се предположи, спокойно.

На сутринта Яниш беше на крак още преди изгревслънце. Спа лошо, но първата му работа беше да огледа още веднъж постройките в крепостта. Малко поободрен от доброто състояние на укреплението, той слезе при останалите.

— Е, измисли ли някакъв изход от положението ни? — обърна се към ТремалНаик.

— Мислих през цялата нощ, но нищо не успях да измисля — печално отвърна индусът, — остава ни само едно — да отворим вратите и ... да става каквото ще Нищо по-добро не ми идва наум.

— Хм! Не е лошо — усмихна се Яниш. — А колко бъчви брама имаш на разположение?

— Защо са ти потрябвали? — попита учудено ТремалНаик.

— За да намеря свободен път от укреплението.

— Ти се шегуваш!

— Никак. Нима сега е време за шеги?

С няколко думи Яниш обясни плана си. Той беше наистина малко рискован, но обещавахе успех, ако всичко се изпълнеше точно. Трябваше да напуснат най-добрата част на укреплението и да се затворят във вътрешната, където се намираха селскостопанските постройки, като оставят за плячка на даяките целия запас от брама. За щастие този запас се оказа грамаден. Факторията на ТремалНаик снабдяваше всички околни племена с този скъпоценен продукт.

Нямаше съмнение, че като нахълтат в укреплението, даяките ще се нахвърлят върху бъчвите с алкохол.

— Но ако напуснем каменната крепост, ще ни е трудно да се задържим в слабите постройки — възрази ТремалНаик.

— Няма да ни е потребно много време — отговори Яниш, — час, час и половина ще издържим. А това е напълно достатъчно. Сам ще видиш какво ще стане.

— Дали ще се хванат на въдицата?

— Непременно. Разузнавачите им се крият в живия плет и щом видят, че платформите са напуснати, веднага ще съобщят това на останалите. За тях ще е достатъчно, че никой не охранява подвижния мост.

— Кога ще направим това? — намеси се Каммамури.

— Щом започне да се смрачава, защото в тъмното по-лесно ще се измъкнем от укреплението.

— Добре — каза ТремалНаик оживено, — напълно одобрявам плана на Яниш.

— Имаш ли кон за Дарма?

— Четири са и всеки един от тях е превъзходен бегач.

— Прекрасно. Ще накараме даяките да тичат след нас до самия бряг. Колко време ти беше необходимо, Каммамури, за да се добереш

до морето?

— Три дни.

— Ние ще се опитаме да стигнем по-бързо. По брега има доста рибарски селца и можем винаги да разчитаме на някоя пирога.

Съвещанието завърши с пълното уточняване на всички детайли от плана на Яниш и той веднага бе съобщен на останалите защитници, които го приеха без възражения.

След това бяха направени необходимите приготовления за бягството. Снеха спингардите от стените и ги разположиха зад вътрешната ограда върху набързо построени платформи. Зимникът беше опустошен и целият наличен запас от брама беше изнесен на двора. Той се състоеше от осемдесет големи бъчви. С такова количество можеше да се опие цяла войска.

Преди залезслънце, за да привлекат вниманието на даяките и да ги накарат да си помислят, че в укреплението е избухнал пожар, екипажът запали част от постройките. След това целият гарнизон се оттегли зад вътрешната ограда.

Както предвиждаше Яниш, обсаждащите ги даяки приближиха, привлечени от пожара, който унищожаваше истинските укрепления, в които се разбиваха доскоро яростните им атаки. Това ги окуражи и те побързаха да напуснат палатките си и да се втурнат в ново сражение. Разчитаха, че гарнизонът ще се предаде, щом се окаже между два огъня.

Вече беше достатъчно тъмно, когато часовете известиха за приближаването на врага. Даяките сформираха седем щурмови колони и със силни викове се устремиха към крепостта.

Яниш видя, че противникът вече минава през зоната на бодливия храсталак и заповяда да запалят купчина сухи клони, натрупани под навесите и в стаите. След като се убеди, че целият гарнизон е зад втората ограда, откри огън със спингардите, за да симулира отчаяна защита. В този момент даяките бяха под самите стени. Като видяха, че са отчасти разрушени, те спряха в нерешителност за миг, защото се опасяваха да не попаднат в капан. Но колебанието им не трая дълго и се втурнаха във вътрешността на укреплението, като надаваха диви викове и размахваха победоносно кампиланги.

Когато ги видя да се нахвърлят върху бъчвите с брама, Яниш Зареди да спрат стрелбата, за да не ги дразнят излишно.

Около бъчвите нападателите отново се повъртяха колебливо, защото не знаеха какво съдържат, а и недоверието им от лесната победа не ги беше напуснало. Страхуваха се от внезапно нападение. Но миризмата на алкохола лесно стигна до носовете им.

— Брама! Брама! — завикаха в един глас.

Нахвърлиха се с настървение върху бъчвите, изваждаха тапите им и с шепи пиеха ароматната опиваща течност. Радостен рев се понесе над тълпата от победители. Вече нищо не им пречеше да се насладят на скъпоценното питие, защото и обсадените прекратиха огъня.

Защо да не глътнеха няколко глътки, пък сетне да продължат атаката си до пълния разгром на враговете.

Но още първите капки промениха намеренията им. Скъпоценната течност, разбира се, беше много по-вкусна от оловните куршуми, които ги очакваха.

Напразно водачите им ги тласкаха напред — нищо не беше в състояние да ги откъсне от плячката.

Осемдесет бъчви с брама! Какво щастие! Нито един не беше виждал толкова много от това питие на едно място.

Те захвърлиха всичко, дори щитовете и кампилангите си, и пиеха до замайване.

Това беше небивала, фантастична оргия, някаква вакханалия под червената светлина на пожара.

Яниш и ТремалНаик потриваха радостно ръце, а в същото време хората от гарнизона тихо разклащаха коловете на оградата и приготвиха мястото за отстъпление.

Подпалиха и навесите и от всички прозорци на стаите в изоставената част на укреплението се показаха гъсти кълба дим.

Още малко и между противниците щеше да застане непреодолима огнена стена.

Даяките, изглежда, не обръщаха ни най-малко внимание на пожара, който заплашваше да обхване укреплението. Те опустошаваха една след друга скъпоценните бъчви. Водачите, след като се отчаяха да им въздействуват, сами забравиха дисциплината и с усърдие, достойно за похвала, последваха примера на подчинените си.

Скоро почти всички здания на укреплението горяха като огромен огнен стълб,

Най-сетне настана очакваният момент.

— Напред! — изкомандува Яниш. — Оставете всичко освен оръжието и припасите.

Като носеше ранените си, отрядът в дълбоко мълчание напусна оградата, промъкна се зад външните стени и бързо потегли към гората.

Дарма яздеше отличен кон. От едната и страна я охраняваше баща ѝ, а от другата Яниш — и двамата също на коне.

Щом достигна покрайнините на гората, отрядът спря, за да отдъхне и хвърли последен поглед назад. Факторията представляваше огромен огън. Оградите пламтяха и се рушаха ведно с платформите и къщите. Заедно с трясъка на горящото теково дърво се чуваше ревът на пожара и грохотът на избухващите спингарди, които бяха оставени пълни. Няколко човека се мятаха около развалините и пренасяха подалече от стихията пияните диваци, които можеха да изгорят живи около бъчвите с предателското питие.

Поклонника държеше в резерв няколко отряда. Щом престанаха да чуват шума на битката, тези отряди тръгнаха към факторията, за да се ориентират в обстановката.

— Адът да погълне цялата тази сбирщина! — изруга Яниш и подкани коня си. — Съжалявам само за едно: че трябва да тръгнем, без да си уредим сметките с онова проклето куче, Поклонника. Но нищо. Което е наше, няма да ни избяга ... Ще видим. Все ще го срещна някога.

— Някога? — каза Каммамури. — Не някога, а сега. Трябва да бързаме, защото вече сме открити. Те ни преследват.

Светлината на пожара открояваше отряд от даяки, които се движеха в покрайнините на гората, като се опитваха да останат незабелязани. Изглежда, това беше последният резерв на хаджията, оставен специално да преследва бегълците.

— Те са не по-малко от стотина, въоръжени са с огнестрелно оръжие, а ние заедно с ранените наброяваме четиридесет човека — каза Португалеца, — по-добре ще е да качим ранените на конете и да се доверим на краката си.

Между отряда на даяките и бегълците имаше няколко километра и хората на Яниш правеха отчаяни усилия, за да поддържат това преимущество.

Стремителното преследване под сенките на гигантските тропически растения продължи цял час. След това Яниш и ТремалНаик дадоха сигнал за спиране в един гъсталак, за да дадат възможност на по-слабите да си поемат дъх. Тук имаха това малко предимство, че биха могли по-успешно да организират защитата си в случай, че бъдеха открити.

Дълго време отрядът се притаяваше в гората и очакваше появата на даяките, но най-накрая всички решиха, че те са изгубили следите им, и потеглиха отново. Пътуването продължи през цялата нощ и едва на сутринта спряха отново на брега на рекичка, която явно беше приток на Кабатуан.

Страхът, че ще бъдат настигнати от потерята, малко по малко се разсейваше и отрядът започна да се надява, че ще успее да се добере до морския бряг без повече схватки. Следващите три денонощия също минаха съвсем спокойно в скитане из безкрайната джунгла и на петата утрин бегълците вече изкачваха първите възвишения на Кристалните планини, чиято висока верига се простираше от север на юг покрай източния бряг на острова.

По обед на следващия ден видяха от високите скали разстилащото се в далечината море и се запускаха в тясна долина, която трябваше да ги изведе до самия бряг.

Бяха вървели вече повече от четири часа в пълно мълчание и в колона по един, защото проходът беше много тесен и можеха да очакват всякакви изненади. Изведнъж се раздадоха далечни викове и ги накараха да застинат на място.

— Даяки? — попита Яниш и се обърна бързо.

В това време над долината се разнесе изстрел и по възвишенията, които я ограждаха, се появиха множество даяки, които бързо се запускаха надолу.

— Никак не е лошо — каза Португалеца с известно раздражение в гласа, — тези господа ни оставиха да преминем спокойно през цялата гора, за да ни спипат до самия бряг.

— Морето, по думите на Каммамури, се намира само на пет километра отук — отговори Самбилонг. — Вземете Дарма и всички ранени и вървете натам. Аз с още неколцина ще препреча пътя на враговете и ще ви дам възможност да се снабдите с пирогии. Ако не ги

спрем, всички ще загинем тук и никой от нас повече няма да види родния Момпрацем. Решавайте по-бързо. Врагът приближава.

— Ще можеш ли да се съпротивляваш в продължение на половин час? — попита Яниш загрижено.

— Даже цял час — Самбилонг показа една отделна скала над долината, — там ще можем да се задържим дълго.

— Щом е така, добре — каза Яниш, — когато стигнем до брега, ще ви сигнализираме с изстрели. Тогава тръгнете към нас. Пирогите ще бъдат готови за отплаване.

Над главите им вече започнаха да свирят първите куршуми на преследвачите.

— Довиждане! — Яниш и ТремалНаик поведоха останалите към морския бряг в далечината.

Самбилонг и Каммамури събраха хората си и тръгнаха към скалата, която си бяха избрали.

Само за миг те стигнаха там и се скриха между камъните наоколо. Вярната приятелка на махрата, тигрицата Дарма, също беше тук.

Колоната на даяките вече навлизаше в долината. Тя наброяваше около сто и петдесет човека, въоръжени с

Ушкети и карабини. Явно това беше най-добрата гвардия на Поклонника. Като видяха, че тигрите на Момпрацем заемат отбранителна позиция, вместо да се спуснат в стремително настъпление според нрава си, даяките се разпръснаха в подножието на скалата и започнаха да я обстрелват, за да пропъдят оттам пиратите.

Но и те не им останаха длъжни и скоро се завърза ожесточена престрелка. Първата група даяки, която се беше приближила доста непредпазливо до позицията, беше буквално разстреляна.

— Началото е добро — каза Самбилонг на Каммамури.

Доведените до ярост от гибелта на приятелите си даяки скоро разбраха, че престрелката няма да е в тяхна полза, нададоха бойни викове и с кампиланги в ръце се втурнаха в атака. Но в самото подножие на скалата, обсипани от точни изстрели, отново се объркаха и хванаха пушките си.

Въпреки загубите, които непрекъснато понасяха, даяките се изкачваха все по-нагоре по скалите.

Дойде време противниците да се срещнат гърди с гърди. Ръкопашната схватка беше ожесточена. Само секунда преди това, като видя, че враговете са в непосредствена близост, Самбилонг извика към Каммамури, който съсредоточено пускаше куршум подир куршум по пълзящите към възвишението даяки:

— Каммамури, пусни Дарма!

Великолепният звяр, скрит до този момент зад скалата, се хвърли с рев към нападателите. Поразени от появата му, даяките се отдръпнаха объркани назад. Дарма се втурна след тях, но в същото време неприятелски куршум я порази. Животното падна с рев на земята, още няколко мига се държа, вперила горящи очи във враговете, но силите му свършиха и то застина неподвижно, опънала красивото си тяло.

— Дарма! О, Дарма! — извика Каммамури. Той обичаше тигрицата като свое дете.

В същия момент в далечината се разнесоха три последователни изстрела.

— Сигналът! Най-сетне! — извика Самбилонг.

Той едва откъсна обезумелия от скръб Каммамури, който стоеше покрусен над бездиханния труп.

— Остави я! Тя е мъртва! Да тръгваме! Останалите живи около десетина храбреци се възползуваха от краткия смут сред диваците и избягаха от скалата, като оставиха там падналите в неравната битка приятели. Те затичаха към морския бряг, откъдето се дочуха нови изстрели.

Под град от куршуми малкият отряд на Самбилонг се добра до брега, където имаше десетина рибарски колиби.

Наблизо шумеше морето, върху чиито вълни се люлееха няколко пироги с опънати платна, готови за отплаване.

— По-бързо! — каза Яниш.

— Къде са останалите? — попита ТремалНаик, като огледа ранените и измъчени от тичането бойци.

— Там са! — показва към хълма Самбилонг. — Загинаха.

— Загинаха заедно с Дарма — зариде Каммамури. Скръб засенчи и челото на индуса след вестта за смъртта на красивата тигрица, която той обичаше не по-малко от Каммамури.

Две пирогои вече отплаваха в морето, поели останалите защитници на укреплението. На току-що напуснатия от хората на Яниш и ТремалНаик бряг се появиха диваците, които огласиха въздуха с яростните си и безсилни викове. Виждаше се как жителите на рибарските колиби напускаха селището си и бягаха покрай брега, като се криеха в крайбрежните храсталаци. След няколко минути мирното селце вече гореше, запалено от даяките, които търсеха върху какво да излеят злобата си. Гонени от свежия вятър, двете пирогои заобиколиха нос Гайа и се приготвиха да навлязат в залива на Сапан гар — там, където Кабатуан вливаше мътните си води. По-голямата пирога, на която се бяха настанили ТремалНаик с дъщеря си, беше въоръжена с малко > оръдие. А на по-малката, под командата на Яниш, имаше спингарда.

— Калпави лодки — каза Самбилонг за импровизираната флотилия, — стари са като мен.

— За съжаление, не успяха да построят за нас подобри — пошегува се Яниш, — твърде късно предупредихме рибарите за визитата си. Все пак трябва да сме щастливи, че успяхме да намерим и тези...

— Закъде се отправяме сега? За Момпрацем?

— Не. Най-напред ще трябва да стигнем до Касонг, като се придържаме до брега. Не се доверявам много на тези черупки, които попиват вода като гъби — каза Яниш.

Слънцето най-сетне залезе. Над морето се спусна сянката на нощта. Щом заобиколиха нос Гайа, вятърът отслабна и бегълците вече се движеха с нищожна скорост.

— Бих предпочел да съм на сто мили от този залив — промърмори Португалеца. — Устието на Кабатуан едва не стана причина за гибелта на моята „Мариана“.

Но нощта измина без произшествия. Яниш стоя буден почти до полунощ и изпълнява ролята на кормчия. После, съсипан от умора, отстъпи руля на поотпочиналия Самбилонг и заспа дълбоко. Но само няколко часа по-късно викът на приятеля му го събуди:

— На оръжие!

Разсъмваше, а двете лодки почти не бяха помръднали през нощта и се намираха на северния край на остров Гайа.

Щом чу вика на Самбилонг, Яниш скочи:

— Какво се е случило? Дявол да го вземе! Няма ли да ме оставят най-сетне да си почина?

Вниманието му веднага беше привлечено от голяма джонка, която значително надминаваше по размери пирогите. Беше снабдена с две триъгълни платна и това ѝ даваше голямо предимство.

Тя навлизаше в морето откъм бухтата, придружена от половин дузина лодки, съединени по две от малка платформа. Това издаваше обичая на даяките. По-назад се виждаше и парен катер, на мачтите на който липсваше флаг, за да може да бъде определена националността му.

— Какво иска от нас тази флотилия? — измърмори гневно Португалеца.

Един оръдеен гръм от борда на джонката отговори на въпроса му.

Флотилията нареждаше на бегълците да спрат.

— Даяки! — извика Самбилонг.

Той вече тичаше към носа, за да разгледа по-внимателно екипажа на противника.

— Курс към брега — нареди Яниш, — пълнете пушките.

Пирогата на ТремалНаик вече беше сменила курса си и се движеше по посока на Гайа. За съжаление времето беше твърде малко. Джонката схвана плана на бегълците и с изкуствена маневра се вмъкна между двете лодки. Последва я и катерът, който започна да ги обстрелва с оръдията си.

Яниш не се колеба дълго, хвана великолепната си пушка и започна да изпраца изстрел след изстрел по джонката, като се целеше в моряците по палубата и. Хората му го последваха.

— По-добре е да потънем, но да не се предадем в ръцете на тези зверове извика Яниш.

И екипажът от пирогата на ТремалНаик започна стрелба.

Но с всеки изминал миг ставаше все по-ясно, че краят на неравната битка ще бъде трагичен за лодките на бегълците.

Един сполучлив изстрел от катера свали мачтата в пирогата на индуса, а друг разби руля ѝ.

Пирогата на Яниш веднага се притече на помощ, но пътят ѝ се оказа преграден от джонката.

Лодката на ТремалНаик вече се пълнеше с вода и потъваше. Парният катер налетя върху нея, за да я превземе на абордаж, а джонката се насочи решително към хората на Португалеца.

— Приятели, стреляйте по капитанския мостик — извика вълн от себе си Яниш. — Поне да отмъстим за жертвите.

Откъм кърмата на джонката прозвуча метален глас:

— Предайте се на Поклонника от Мека! Той ще пощади живота ви!

Тайнственият им враг се показва на палубата. Както и по-рано, на главата му имаше традиционната зелена чалма, а в ръката си този път стискаше къса индуска сабя.

— А, появи ли се най-сетне? — извика Яниш. — Ето какво ти се полага!

Той вдигна бързо пушката си и стреля. Хаджията разпери ръце и падна по гръб. Това предизвика яростни крясъци от целия екипаж на джонката.

— Най-сетне! — извика Яниш. — Сега ще мога да изпуша на спокойствие действително последната си цигара.

АМЕРИКАНСКИЯТ КОРАБ

Гибелта на тигрите от Момпрацем беше неизбежна. Лодката на ТремалНаик беше превзета на абордаж, Яниш с ужас видя как индусът, Дарма и малкото останали бегълци бяха хванати и прехвърлени на катера, който веднага се отправи в южна посока, без да се грижи за понататъшния ход на сражението.

В пирогата на Яниш бяха останали седем човека. В приближаващата джонка имаше поне четири пъти повече бойци. Освен това след нея идваха отвсякъде и даякските лодки, препълнени с войници.

Оставаше им или да се предадат, или да отидат на дъното.

Джонката успя да свали платното на пирогата и екипажът и прекрати стрелбата, за да се приготви за ръкопашен бой.

Като видя това, Яниш се реши на отчаян ход. Без да дочака нападението, той реши да атакува пръв.

Хората му дадоха последен залп и се хванаха за парангите. Но изведнъж, някъде съвсем отблизо се разнесе топовен изстрел и в същия миг към кърмата на джонката се появи гъст дим. Прерязаната ѝ от граната та мачта рухна на палубата и покри с грамадното си платно целия екипаж,

Яниш беше учуден от тази неочаквана помощ в най-критичния момент и се обърна да види кой му я бе оказал. Откъм северния край на остров Гайа приближаваше великолепен параход, на палубата на който се виждаше група облечени в бяло хора.

— Спасени сме, приятели! — извика той радостно. В това време втори снаряд разби руля на джонката и разсече на две една от лодките, които бяха на борда и. Португалеца за миг се намери на кърмата и постави ръцете си като рупор пред устата:

— Насам, на помощ, деца на стара Европа!

Последва втори, трети, четвърти изстрел на оръдията. И всеки от тях достигаше целта си. Джонката получи вече три пробойни и наведената ѝ страна загребваше вода. Ясно беше, че тя непременно ще

отиде на дъното. Един след друг моряците й започнаха да се хвърлят във водата и да плуват встрани, за да не попаднат във водовъртежа, който щеше да се образува от потъването,

— Приятели! Хванете веслата! — извика Яниш. — Каквото и да става, Поклонника трябва да бъде в ръцете ни.

И докато параходът спускаше две лодки с въоръжени хора, пиратите с няколко удара на веслата долетяха до готовата да потъне джонка. На борда и бяха останали само мъртвите и неколцина ранени. Останалият и екипаж правеше невероятни усилия да доплува до брега.

Яниш, Каммамури и Самбилонг като котки се изкачиха на палубата, цяла облята в кръв, и се втурнаха към кърмата, където се надяваха да намерят Поклонника.

Не сгрешиха — тайнственият им враг лежеше на постелка от платно и притискаше с ръка дълбоката рана на гърдите си.

Не беше мъртъв, защото, когато видя Яниш и приятелите му, с неочакван порив се изправи на колене и извади от пояса си дълъг индуски пистолет. Насочи го към Португалеца, но Каммамури с риск да бъде застрелян, успя да измъкне смъртоносното оръжие от ръцете му.

— Мислех, че отдавна си отишъл в страната на сенките — каза махратът, вперил горещите си очи в Поклонника, — но тъй като си още жив, ще ти помогнем да отидеш там, откъдето си дошъл — в ада.

Яниш и приятелите му скочиха с тялото на пленения хаджия в пирогата тъкмо навреме, защото джонката вече не успяваше да се крепи на повърхността. Едната от двете спуснати от парахода лодки хвърли към тях буксирно въже,

Яниш бързо завърза, по-точно, направо опакова пленника си,

— Изглеждат като европейци — не прекъсна той работата си, — но от каква ли националност са? Може би са англичани?

— Поне офицерът от лодката отдаде заповедта си на английски — отговори Каммамури.

— Дявол да го вземе, ще бъде много интересно, ако се окаже, че дължим спасението си на не по-малко опасен противник от даяките.

После Португалеца добави с тежка въздишка:

— А ТремалНаик? А Дарма? Какво ли става с тях?

— Парният катер отплава на юг — каза Самбилонг.

— Наистина ли? Не заминаха ли към устието на Кабатуан? Ако е така, кой е пленил приятелите ни? И къде са ги откарали?

В това време пирогата стигна до парахода.

На горната палуба стоеше около петдесетгодишен човек с островърха брада, облечен в морска униформа от тъмносиньо сукно със златисти копчета. Явно беше капитанът на парахода.

Яниш бързо се изкачи на стълбата и се обърна към очакващия го командир:

— Сърдечно ви благодаря, сеньор, за любезната помощ. Още няколко минути и главата ми щеше да бъде в колекцията на някой от онези ужасни ловци на черепи,

— Много се радвам, мистър, че успях да ви спася стисна ръката му капитанът, — мисля, че всеки бял човек би постъпил така на мое място.

— Простете ми. За мен е чест да говоря с капитана на този чудесен параход.

— Да, сър. Името ми е Хари Брайън. От Америка съм, щата Калифорния.

— Параходът ви, както виждам, е съоръжен по-добре от който и да е първокласен крайцер.

— Не изглежда лошо, нали? — засмя се капитанът. — Все пак е истина, че в тези води няма да се намери нищо по-добро. Къде бихте искали да слезете, сър?

— Колкото се може по-близо до Момпрацем — отговори Португалеца, — ако това не ви затруднява, разбира се,

— Ще ви закарам право във вашето любимо леговище на тигрите — засмя се капитанът, — Момпрацем е на пътя ни и с удоволствие ще го посетя. Но заповядайте, сър, в каютата ми.

По време на обилната закуска в капитанската каюта Яниш подробно разказа всичките си приключения от последните дни и съобщи за опасността, която заплашва Сандокан.

— Мистър, искам да ви направя едно предложение — подаде му капитанът кутия с ароматни цигари, — предполагате ли накъде съм се запътил? В Саравака, за да се опитам да продам този параход, на който така се възхитихте.

Яниш скочи на крака от изненада.

— Искате да продадете този параход? Нима той не принадлежи на американския военен флот?

— Съвсем не, сър! Построен е в Орегона за султана на Шемиридан, който се готвеше да отмъсти на холандците за убийтия от тях негов баща. За съжаление, когато откарах парахода на мястото му, купувачът вече отдавна не беше между живите. Някакъв негов роднина, подкупен от холандците, беше изпратил султана на онзи свят. А неговият наследник беше толкова уплашен от гнева на холандците, че не искаше и да чуе за заплащане. Телеграфирах за този конфликт на фирмата и дирекцията ми поръча да се постарая да продам парахода на раджата на Саравак или на някой друг местен владетел. Бихте ли го купили? С него ще се превърнете в пълен господар на тези води.

— Да го купя? А цената?

— Цената си е цена — отвърна американецът; — фирмата, която го построи, иска за него петдесет хиляди фунта стерлинги.

— Ще заплатя и шестдесет хиляди — отговори Яниш, — парите ще получа от банката в Понтианак, но имам едно условие: да ми оставите всички машинисти. Ще им заплащам двойно.

— При такива условия съм сигурен, че никой от екипажа няма да откаже да ви служи. Предложението ви е прието. Дайте си ръката!

— А къде мислите, сеньор, да ми предадете парахода?

— Където ви е угодно. Искам само да ни откарате до Лабуан, за да се отправим към Шанхай, а оттам за дома.

Яниш извади от джоба си чековата книжка, с която никога не се разделяше при странствуването си, и написа няколко чека.

— Ето ви, капитане, чекове за шестдесет хиляди фунта стерлинги, които ще бъдат изплатени на предявителя в банката на Понтианак, където аз и Сандокан имаме депозирани три милиона флорини. Сеньор Брайън, от този момент параходът е мой, нали?

— Разбира се!

— Добре, тогава поемам командуването му.

— Аз пък — напълно доволен заяви капитанът — отсега се превръщам в съвсем обикновен пътник, който се ползува от гостоприемството ви.

Те приятелски си стиснаха ръцете. Сделката беше сключена и Яниш пристъпи към огледа на парахода. За негово удоволствие се изясни, че параходът притежава прекрасна артилерия от четиринадесет

най-модерни скорострелни дългобойни оръдия, без да се броят по-малките.

— Отлично! — заяви Яниш, — Сега трябва да разпитам пленника си.

Параходът летеше на югоизток с такава бързина, която за онова време можеше да се смята за фантастична: почти тридесет километра в час.

Яниш не сдържаше възторга си.

— Истински дявол — потриваше доволно ръце, — лети като мълния. С такъв параход Сандокан може да обяви война не само на лабуанския раджа и навъртащите се около него английски авантюристи, но и на самата Англия,

След малко Яниш и Брайън се спуснаха в каютата, където лежеше пленникът, охраняван от Самбилонг и един матрос от екипажа на парахода.

Той беше около петдесетгодишен човек, слаб като скелет, мургав, с тънки черти, подобно на индусите от висшата каста. Черните му очи горяха със зловещ огън.

— Господине! — каза Самбилонг, щом влязоха. — Разгледах тялото на пленника. На гърдите си той има татуировка, която изобразява змия с женска глава.

— Така! Без съмнение той е от сектата на душителите — каза американецът.

— Така е! — съгласи се Яниш. — Не е арабин, нито мюсюлманин, а туг и индиец.

Пленникът беше притворил очи, но като дочу гласа на Португалеца, впери в него пълен с непримирима омраза поглед.

— Аз съм! — изсъска той. — Аз съм приятел на Суйод хан. Заклех се да отмъстя на ТремалНаик, на теб, на Тигъра на Малайзия, на всички, които ви помогнаха в борбата срещу хората от моята вяра. В ръцете ви съм. Загубих битката, когато тържествувах като победител. Можеш да ме убиеш, но това не означава нищо. За мен ще отмъстят!

— Хахаха! — разсмя се Яниш. — Колко е смешно това, което бълнуваш! А защо не ми кажеш кой ще е онзи, който ще отмъсти за теб? Може би ще се изплаша?

— Ще разбереш от него самия.

— А ти няма ли да ми го кажеш? Е, тогава поне ми кажи накъде отплава парният катер.

— Сам си го търси.

— Хм! Колко си откровен! Няма ли да кажеш още нещо, драги?

— Убийте ме! Измъчвайте ме! Ще видите дали ще можете да изтръгнете нещо от мен. По-скоро ще глътна езика си, отколкото да чуете дори една дума.

— Ах, какъв инат! — каза Яниш и се изправи. Обърна се към капитан Брайън и добави:

— Сеньор, вие, струва ми се, искате да кажете начина, по който постъпват в такива случаи червенокожите в Северна Америка?

Вместо отговор Брайън нареди на часовоя да приготви на палубата чифт дъски и бъчва с вода.

— Какво възнамерявате да правите? — учуди се Яниш на тези приготовления.

— Ще видите сам, сър! — отвърна американецът. — У нас това се нарича просто пиене на водица.

— Измъчване с вода?

— Нещо подобно.

Самбилонг и Каммамури вдигнаха Поклонника и го изнесоха на палубата. Капитанът и Яниш ги последваха.

СМЪРТТА НА ХАДЖИЯТА

Когато Брайън се зае с мъчението, Поклонника най-сетне се предаде, но в него вече беше останала само искрица живот.

— Кой е бъдещият отмъстител? — викаше Яниш.

— Моят възпитаник... Синдия!

— Кой е той?

— Син на моя... побратим... Суйод хан.

Вик на учудване се изтръгна от устата на Португалеца.

— Ето я съдбоносната тайна! Ето кой всъщност е неумолимият ни враг!

Синът на Суйод хан... Синът на главатаря на страшната секта, известна като „Душителите“ и „Туги“, която в първата половина на деветнадесетото столетие тровеше живота в Индия.

В дните на знаменитото въстание на Сипаите тугите вече бяха поизгубили доста от силата си. Сектата беше системно преследвана от англичаните, повечето от привържениците бяха унищожени и ужасните оргии в чест на богинята на злото и отмъщението Кали станаха много редки.

Няколко години преди това ТремалНаик, един от най-знатните индуси, беше оскърбил богинята Кали. Поклонниците на Кали бяха обрекли за нейна жертва една прекрасна девойка, която той обичаше. С помощта на Сандокан ТремалНаик успя да я измъкне от ръцете им. Завърза се борба, която продължи много години. Дъщерята на ТремалНаик, още като дете, беше отвлечена от бащиния си дом, но отново Сандокан се зае със спасяването ѝ. По времето, когато английските войници изстребваха въстаналите сипаи, той предприе заедно с приятелите си поход и помогна на англичаните за изстребването на последните туги.

Точно по това време главатар на тугите беше Суйод хан. Той беше изобличен от Сандокан и убит.

Бяха изминали единадесет години и Индия отдавна живееше нов живот. Като че ли тугите бяха изчезнали от лицето на земята и светът

не без основание смяташе, че сектата е прекратила съществуването си. Беше известно, че по време на въстанието на сипаите бяха изстребени не само водачите, но и членовете ѝ до последния човек.

За Яниш беше чудно, че след толкова години се среща с един туг. И не само това, но и можеше да чуе от устата му:

— Да, Суйод хан загина, но остана синът му Синдия. Той е потомък на главатаря на душителите и сам принадлежи към сектата на хоратазверове, които искат човешки жертви в чест на богинята Кали.

— Говори! Говори! — разтърсваше студеното рамо на Поклонника Яниш.

Той беше замълчал. Изглежда, мъчението с вода го бе убило.

— Нима ми се изплъзна? — изскърца със зъби Яниш. — Всъщност той не каза нищо съществено. Умря и отнесе в гроба си страшната тайна.

— Успокойте се, сър! — каза Брайън. — От поглъщането на малко вода в повече не се умира. Той е в безсъзнание.

Завлякоха безжизненото тяло на Поклонника в амбулаторията и го оставиха на грижите на лекаря.

— По всичко изглежда, че научихте неща, които никак не ви радват? — каза капитан Брайън. — Нима е толкова опасен този... син на главатаря на тугите?

Двамата се разхождаха по палубата.

— Кой знае? — отговори Яниш. — Във всеки случай може да стане опасен. За него не знаем нищо освен името му. Той вдигна даяките на бунт. Ползува се с покровителството на англичаните и е в контакт с пленника на Джеймс Брук, новия раджа на Саравак. Ясно е, че притежава приказни богатства. При това сигурно разполага с въоръжени кораби.

— Е, с тях лесно ще се справите — засмя се американецът, — просто ще потопите лодките на този Синдия. Нашият параход има артилерия, която е току-що излята. Все още нито една редовна флота не е приела на въоръжение подобни оръдия.

Към тях се приближи Каммамури.

— Как да приемем тайната, която узнахме? — попита той.

— Не зная какво да мисля — усмихна се Яниш, — не мога все още да събера мислите си. Ти по едно време беше пленник на този Суйод хан. Не си ли чувал да се говори нещо за сина му?

— Не. Работата беше в това, че жриците, които обслужваха мистериите в храмовете на богиня Кали, трябваше да остават девствени, иначе ги заплашваше страшна смърт. И главатарят на сектата трябваше да се отрече от света, щом бъде избран. Той принадлежеше на сектата изцяло. Никакви земни наслади не му се полагаха. Но най-вече се лишаваше от всякакви връзки, освен от тези с богинята. Ако тугите узнаеха, че Суйод хан има роден син и не се е отрекъл от бащинските си чувства, а го възпитава далеч от любопитни очи, положението му веднага би се разклатило сериозно.

— Така. Да отидем още по-нататък. Наистина ли тугите притежаваха големи богатства?

— О! — извика Каммамури. — Кое въображение би могло да си представи всички богатства, които натрупаха тугите? Те са погубили хиляди, десетки хиляди, а и много повече хора, на които са заграбили целия имот.

В храмовете им имаше натрупани несметни съкровища, които бяха известни на малцина избрани, а главно на Суйод хан. Възможно е тайната на едно такова съкровище да е била съобщена на този Поклонник, за да го предаде на сина му, когато стане необходимо.

— Това е много вероятно! — промълви Яниш. — Ще измъчвам до смърт този хаджия, но ще узная всичко.

— Бих ви посъветвал да си починете, сър — каза капитан Брайън, — през тези дни сте преживели толкова много, че изглеждате съвършено изморен.

Яниш наистина усещаше невероятна умора и слезе в каютата си, където се хвърли на койката, без да се съблича.

Параходът продължаваше пътя си на югоизток и се придържаше на двадесетина мили от брега. Към обед „Небраска“, така се наричаше параходът, отмина остров Тегу и взе курс към нос Насонг. Около четири часа следобед се показа Лабуан. Почти в същия момент Яниш беше събуден от силните викове на американеца:

— Ставайте, мистър!

Португалеца скочи и видя, че лицето на капитана беше бяло като платно.

— Неприятни новини ли?

— Пленникът ви отиде по дяволите!

— Как така?

— Изглежда, се е отровил. В пръстена му сигурно е имало силна отрова, а ние не се сетихме да го свалим от него. Лекарят не е забелязал...

— Умрял? — изстена Яниш. — Все пак отнесе със себе си важната тайна. Това е ужасно! Как ще узнаем сега къде е парният катер с ТремалНаик, Дарма и хората им?

Той се заразхожда с широки крачки из стаята,

— Къде сме сега, сеньор Брайън? — спря за миг.

— Около бреговете на Лабуан.

— Кога ще можем да стигнем в Момпрацем?

— Около полунощ.

— Приближим ли Лабуан, спуснете лодка с оръжие и припаси за двама души.

— Какво възнамерявате да предприемете, сър?

— Мисля си, че е много вероятно ТремалНаик, Дарма и хората им да са доведени именно в Лабуан. Възнамерявам да пратя там двама от моите малайци на разузнаване.

— Двамина бели ще имат по-голям успех — отговори капитанът. — На борда не липсват хора, които биха желали да спечелят нещо.

Събеседниците се изкачиха на палубата. Американецът се разпореди да спуснат лодка, извика двама едри моряци и им събщи желанието на Португалеца.

— Ще дам по сто фунта на всеки от вас — каза им Яниш, — ако успеете да съберете точни сведения за приятелите ми.

— Ще отидем и в ада! — решително отвърна единият от двамата доброволци.

— Вървете тогава. След два дни ще се върна, за да ви взема! — изпрати ги Яниш. — Това ще стане през нощта, а вие гледайте за зелена ракета.

Калифорнийците се спуснаха в лодката и потеглиха, а „Небраска“ смени курса си и пое към Момпрацем.

— Интересно е да научим — каза Яниш — дали англичаните са се ограничили само със закани към Сандокан.

— Надали — отвърна Каммамури, — никога не бях виждал Сандокан толкова угрижен след техния ултиматум.

— А какво ли ще е, ако пристигнем късно? — прошепна преbledнял Яниш.

— Не е възможно Сандокан да е победен за толкова късо време. Извън всякакво съмнение е, че силите на Лабуан няма да са достатъчни за това. Но след час и половина ще знаем точно какво става, в Момпрацем — каза Каммамури с тревога в гласа.

„Небраска“ беше само на около тридесет и пет километра от Момпрацем.

Изведнъж на запад проехтя далечен тътен.

Яниш спря движението си по палубата, а капитанът притича от мостика.

— Канонада! — извика Яниш.

— И то откъм Момпрацем — допълни Брайън.

— Нима англичаните обсаждат острова? — Ако е така, то... Нека премерят силите си с нас. Машини, пълен ход! Артилериисти, по местата си! Готови за бой!

Звучите на далечната канонада се засилваха. Вече не можеше да има съмнение: около Момпрацем се водеше отчаяна битка.

Лицето на Яниш беше бледо от обхваналото го вълнение, но самият той беше спокоен и сякаш вкаменен, насочи бинокъла на запад.

— Дим на хоризонта! — извика. — Там има параходи. Значи англичаните обсаждат леговището на Тигъра на Малайзия!

Изминаха още няколко минути.

Тътенът на канонадата не преставаше.

Скоро започнаха да се виждат и просветванията от изстрелите. От тях можеше да се заключи, че битката се води на голямо пространство и с много кораби.

Яниш свали бинокъла от очите си и с проклетие го захвърли на палубата.

— Това са нашите кораби! — извика той. — Тигрите на Малайзия отиват на север. Все пак англичаните са ни победили.

Американецът потвърди думите му. И той забеляза на хоризонта малка флотилия, преследвана от обстрелващи я канонерки.

Треперейки с целия си корпус „Небраска“ летеше като стрела.

— Време е вече! — каза Яниш. — Огън, момчета!

ВОЙНАТА Е ОБЯВЕНА

Неочакваното появяване на големия американски параход застави сражаващите се веднага да прекратят престрелката, защото никоя от страните не знаеше чий съюзник ще се окаже този горд и прекрасен параход със страшна артилерия.

Силният глас, който се раздаде от капитанския мостик, събщи на тигрите от Момпрацем, че имат силен съюзник.

— Да живее Сандокан! Ура за Момпрацем!

— Огън по англичаните! — заповяда Яниш.

Седем оръдия дадоха залп. Нито един снаряд не отиде напразно. На най-близкия до „Небраска“ малък крайцер избухна барутният склад, висок стълб от огън и дим изскочи от машинното отделение, чу се оглушителен трясък. Смъртно раненият кораб се наведе и бързо потъна. Екипажът с писъци започна да скача в морето.

— Как преценявате артилерията сега? — попита американецът.

— Ще ви отговоря по-късно — каза Португалеца, — трябва да се вмъкнем между корабчетата и канонерките и да им покажем как се води сражение.

— Втори залп! — изкомандува той.

Бригантината, която побърза да се притече на помощ на потъващия кораб, беше сериозно повредена. Канонерките на англичаните разбраха пълното си безсилие срещу артилерията на „Небраска“ и като прибраха набързо екипажа на потъващия крайцер, заотстъпваха към Момпрацем.

Докато те се скриваха в падащата вечерна мъгла, на палубата на „Небраска“ скочи висок, необикновено красив, гъвкав и силен като истински тигър човек, с гордо и същевременно сурово лице.

Той се втурна да прегърне Яниш. Беше Тигъра на Малайзия, прогоненият от последното си убежище Сандокан.

След него вървеше прекрасна девойка в костюм, който издаваше принадлежността и към знатен индуски род.

— Сандокан! — извика Яниш и притисна приятеля си в прегръдка. — Ти бягаш! А също и ти, прекрасна Сурама?

— Да. Принуден съм да бягам вече за втори път, и то все от същия враг — каза Сандокан с глух и печален глас.

— Нима всичко е окончателно загубено?

— Те разрушиха всичко в Момпрацем. Селата горят. Населението е почти цялото избито. Не пощадиха нито жените, нито децата, нито старците. Моята къща също вече не съществува.

Очите на Сандокан хвърляха пламъци, а лицето му изразяваше страшна ненавист и скръб.

— Коя е причината за това неочаквано нападение? Вместо отговор Сандокан се огледа:

— Откъде имаш този параход? Къде беше през цялото това време? Къде е ТремалНаик? А Дарма? Къде е „Мариана“? Кой са тези бели хора, които защитават тигрите от Момпрацем?

— Случиха се много важни събития, след като отпътувах за Кабатуан — отговори Яниш, — но преди да ти разкажа всичко, ще те попитам, накъде си се отправил сега?

— Преди всичко да търся теб, а след това и ново убежище. Не са малко островите на север от Борнео, където мога да се заселя и да събера сили за отмъщение — каза Сандокан, — по бреговете на Лабуан и в Саравак още ще чуват рева на Тигъра на Малайзия.

Яниш кимна на капитана, който стоеше на няколко крачки от тях в очакване на заповеди от новия повелител, и след като го представи на Сандокан, попита:

— Къде желаете да слезете, капитане?

Капитанът изяви желание да слезе в Лабуан, откъдето лесно можеше да се добере до някой посещаван от пощенски параход залив. Машинната команда, съблазнена от двойната заплата, реши да остане на „Небраска“. Примера и последваха двама американски артилеристи, които се наеха да обучат малайците на Сандокан за работа с новите и сложни оръдия.

— Сам бих желал да ви придружа и да взема участие във вашата кампания — каза американският капитан, — но съжалявам, че нямам тази възможност.

Яниш отдаде заповед:

— С бавен ход към Лабуан, за да сме там през нощта. Флотилията може да ни следва без усилие, защото духа благоприятен вятър.

След това хвана Сандокан под ръка и го заведе до кърмата. Оттам се спуснаха в каютата, където ги последва и младата жена.

— Разкажи ми сега какво се случи в Момпрацем — каза Яниш, — защо се нахвърлиха върху теб? Каммамури ми разказа вече, че губернаторът на Лабуан искал да ти отнеме острова.

— Да, под предлог, че присъствието ми там представлявало опасност за колонията, защото вдъхновявало пиратите от остров Борнео. Никак не предполагах, че нещата могат да вземат подобен обрат. Нали ние оказахме неоченима услуга на Англия, като я освободихме от сектата на тугите?

— Преди четири дни получих нареждане от губернатора да освободя острова за двадесет и четири часа — продължи Сандокан, — иначе заплашвах да употребят сила. Тогава писах на губернатора, че владее острова от двадесет години и той ми принадлежи по право и че Тигъра на Малайзия не е човек, който току-така ще отстъпи. И ето вчера без обявяване на война се появи тази флота, с която ти така чудесно се разправи, но имаше и друга, съставена от малки кораби, която стовари на западния бряг четири роти сипаи с четири артилерийски батареи.

— Мръсници! — извика Яниш с негодувание. — Те все още ни смятат за пирати.

— Защиствах се отчаяно — каза Сандокан, — но когато разбрах, че съпротивата ми е безполезна, качих на корабите си най-верните хора, проправих си път между крайцерите и канонерките с пушечен огън и успях да избягам...

— Но притежаването на този чудесен кораб, какъвто е „Небраска“, няма ли да промени плановете ти? — попита Яниш.

— Преди двадесет години накарах Лабуан и Саравак да треперят. Ще направя същото и сега. Обявявам им война — на тях и на всички, които ще им помагат.

— А обявяваш ли война на убития от теб Суйод хан, главатаря на сектата на тугите? — неочаквано го запита Яниш.

Сандокан трепна.

— Какво искаш да ми кажеш, Яниш? Португалеца му разказа всичко, което беше успял да научи през последните дни.

Сандокан като че ли онемя. Наистина, той можеше да очаква всичко, само не и това. Мяташе се като тигър в тясна клетка.

Най-сетне се успокои и спокойно обмисли положението, в което се намираха. Реши да изпрати в Амбонг цялата си останала след сражението флотилия и да търси гостоприемството на старите си приятели и роднини. Остави само бързоходната и добре въоръжена бригантина, която можеше да бъде полезна.

Като обсъдиха всичко и взеха решението си, приятелите излязоха на палубата. На хоризонта вече се виждаше планинската верига на Лабуан.

„Небраска“ спря на километър от брега точно срещу мястото, където слязоха двамата калифорнийци.

След като подаде зелен сигнал, Яниш забеляза същия отговор и откъм брега.

— Те са — каза капитан Брайън.

Изминаха няколко минути в мъчително очакване и от брега се отдели лодка, която започна да се приближава, като оставяше след себе си блестяща фосфоресцираща ивица. Наситено с инфузори, морето светеше под ударите на веслата, сякаш под лодката имаше цял слой горяща сяра. Спуснаха въжената стълба и американските разузнавачи се изкачиха на палубата.

— Разбрахме каквото ни интересуваше — започна доклада си единият от тях, — научихме всичко от един моряк, американец, който бил на парния катер.

— Катерът спирал ли е в Лабуан? — попита португалеца.

— Само за няколко минути, за да се снабди с въглища и да свали този моряк. Куршум разбил рамото му и трябвало да се лекува. Според думите му на катера имало седем пленници: индусът, дъщеря му и петима малайци.

— Къде са ги откарали?

— В едно малко пристанище на Самбул, Редианг.

— Саравакското султанство! — извика Сандокан. — Това показва, че всичко е организирано от раджата на Саравак.

— Не, сър! Нашият сънародник ни каза, че човекът, който е взел в плен приятелите ви, се нарича Господаря на моретата и се ползува с

поддръжката на губернатора на Лабуан и раджата на Саравак.

— Кой ли е този интересен субект с такава гръмка титла?

— Американският моряк нито веднъж не беше успял да го види, но ни съобщи като безспорен факт, че Господаря на моретата е могъщ човек и личен приятел на раджата на Саравак.

— Синдия, синът на Суйод хан! — промълви Сандокан след кратко мълчание.

След това се обърна към капитан Брайън:

— Вие искате да слезете тук, нали?

— Да, сър. Ако не ви затруднява да ни свалите с хората ми, ние сме готови да напуснем парахода.

— Ще се съгласите ли да ми окажете една голяма услуга? Искам да ви предам едно писмо, което да пуснете в пощенската кутия, когато стигнете в Лабуан.

— Разбира се, дайте писмото, сър.

— То ще бъде адресирано до английския губернатор.

— Все ми е едно. Даже да е и до кралица Виктория.

— Ще съдържа обявяване на война.

— Досещах се, сър. Но все пак съдържанието на писмото не ме интересува.

След като написа писмото, Сандокан събра хората си и го прочете на висок глас:

— Ние, Сандокан, наричан още Тигъра на Малайзия, принц на Кини Балу, страната на Великото Синьо езеро, и Яниш ди Гомера, законни владетели на острова Момпрацем, имаме честта да съобщим на губернатора на Лабуан, че от днес се намираме във война с раджата на Саравак, с човека, който се ползува с покровителството на Англия и се нарича Господаря на моретата, и накрая със самата Англия, която го поддържа.

От борда на „Владетеля на океана“

24 май 1868 година.

Подписи: Сандокан, Яниш ди Гомера.

Смразяващ шепот се разнесе сред хората на Сандокан.

— Война! На живот и на смърт! За Сандокан! За Момпрацем, нашето волно гнездо!

Брегът беше много близо, за да викат и издадат преждевременно присъствието си тук. Ако бяха сред простора на океана, щяха да

разцепят въздуха с могъщия си вик. Но сега се разнасяше само страстният им шепот

— Война! Напред за Момпрацем!

Капитан Брайън отиде при Сандокан да се сбогува с него и силно стисна ръката му.

— Мистър Сандокан! — каза той. — Желая ви пълен успех, сър. От все сърце ви желая да дадете хубав урок на Джон Бул. И съжалявам само, че не мога да остана с вас.

— Благодаря за пожеланията! — отговори Сандокан. Той свали от ръката си великолепен пръстен и го подаде на Брайън.

— Прощавайте, сър — хвана отново ръката му капитанът, след като прибра пръстена, — гарантирам ви за превъзходните качества на парахода. Оръдията нямат съперници. Но ми позволете да ви дам един съвет,

— Слушам!

— Въглищата в складовете са много, но все пак няма да стигнат за цял месец. Когато имате възможност, използвайте и платната. Щом обявявате война на англичаните, всички холандски заливи, а също и заливите на султанство Бруни ще пазят неутралитет и ще се окажат затворени за вас.

— Вече мислих за това — каза Сандокан.

— Ще ми позволите ли да ви посъветвам още нещо, сър?

— Говорете.

— Преди вестта за войната да се е разнесла наоколо, изпратете бригантината си в някой залив на Бруни, за да се запаси с въглища. След това прехвърлете въглищата в своите бункери. Иначе рискувате в най-тежкия момент на войната да останете безпомощен. Помнете, че за вас въглищата са по-ценни и от барут.

— В краен случай винаги ще мога да разграбя въглищните складове на англичаните по близките острови.

— Добре, Това е всичко. Прощавайте, господа! — хвана отново американецът ръцете на Сандокан и Яниш.

Той постави предаденото му от Сандокан послание до английския губернатор в Лабуан в грамадния си портфейл до чековете на Яниш и слезе по спуснатата стълба в лодката. Последва го целият му екипаж с изключение на машинистите и двама артилеристи, които преминаха на служба при Сандокан,

Лодките се плъзнаха безшумно към брега и след няколко минути изчезнаха в мрака.

В същото време Тигъра на Малайзия даде заповед корабите, които съпровождаха дотук „Небраска“, която получи новото си име „Владетелят на океана“, да потеглят за определеното им място.

— Е, приятели! — обърна се Сандокан към заобиколилите го хора. — Предстои ни работа, Потегляме веднага. Отиваме да освободим ТремалНаик и да отмъстим на раджата на Саравак, както и на всички негови съюзници,

„Владетелят на океана“ потръпна и потегли, после описа полукръг и постепенно усили хода си към княжеството Саравак. По тъмната вода той се плъзгаше като призрак,

НОЩНАТА ЕКСПЕДИЦИЯ

— Внимавай, Самбилонг! В никакъв случай да не се използва огнестрелно оръжие. Всичко трябва да стане без ни най-малък шум, И така, деца на Момпрацем, напред!

Този разговор се водеше в голяма лодка, която се носеше бързо и безшумно с помощта на шест чифта весла. В нея се намираха четиринадесет човека в костюми на сипаи, верни на раджата на Саравак. Дванадесет от тях бяха малайци и имаха вид на прости редници. Двамата офицери бяха бели.

Лодката, която превозваше този отряд към брега на Редианг, се насочи право към святкащата върху вълните на пристанището огнена точка.

— Капитан Яниш! Ако ни запитат, какво ще отговорим? — обърна се към Португалеца другият мним офицер на сипаите, Той беше млад човек и приличаше на американец,

— Ще отговорим, Харвард, че носим хранителни припаси в пристанището Макрае. А щом застанем борд до борд — на абордаж. Ако се случи този стражеви кораб да е парен катер, ще го използваме за някаква работа. Надявам се акцията ни да е успешна и след дватри часа ТремалНаик и Дарма ще бъдат сред нас в пълна безопасност.

— Кой идва? — раснесе се вик от палубата на стражевия кораб.

— Приятели с припаси за пристанище Макрае! — отговори Яниш.

— Имаме заповед до разсъмване да не пропускаме никой.

— Откъде е тази заповед?

— От капитан Морланд, който е в пристанището, докато корабът му се товари с въглища.

— Е, тогава ще спрем и ще дочакаме зората тук наблизо — каза Яниш.

После се обърна към американеца и Самбилонг:

— Не съм и подозирал, че в тези води се намира параход. Капитан Морланд? Кой ли може да е той? Сигурно е англичанин на

служба при раджата на Саравак. Значи пред нас наистина се намира парен катер. Бъдете готови, момчета!

— Спрете тук и по-бързо — разнесе се груб глас от катера — или ще посипя главите ви с порция олово.

— По-полека! — викна раздражено Яниш. — Аз не съм ти някакъв даяк, а офицер на раджата. Хвърлете въже!

От катера веднага хвърлиха въжето и малайците моментално го хванаха.

— Готово — каза Яниш тихо, — щом чуете командата ми, летете след мен.

Едва лодката на Португалеца застана до борда на катера, Яниш, придружен от Харвард, премина на палубата.

— Кой командува този катер? — попита Яниш с нетърпящ възражение глас.

— Аз, господине — отговори един индус със сержантски нашивки върху мундира си, — извинете, че ви заплаших със стрелба, но капитан Морланд ми е издал най-строга заповед и не мога да ви разреша да стигнете до брега.

— Къде е капитан Морланд?

— В пристанището.

— А параходът му?

— При устието на Редианг.

— Пленниците все още в пристанището ли са?

— Индусът и дъщеря му ли? Вчера все още бяха там. Но мисля, че щом параходът се натовари, ще ги пренесат в Саравак.

— Нима има от какво да се страхуват тук?

— Да, страх ги е от пиратите на Момпрацем. Говори се, че те са обявили война на Англия и на раджата.

— Глупости! — отговори Яниш. — Те са избягали на север от Борнео. От колко моряци се състои екипажът на катера?

— От осем.

— Осем! Хм. Е, тогава ... предай се, мръсноко! Сержантът не можа да се съвземе от учудването предизвикано от неочаквания обрат на мирния разговор, когато Яниш вече го държеше с лявата си ръка и беше опрял пистолета си в гърдите му.

Хората от лодката само за миг скочиха на катера с вдигнати заплашително паранги.

— Който се съпротивлява, ще умре! — каза Яниш.

— Пушките! Вземайте пушките и стреляйте! — хриптеше сержантът, като напразно се опитваше да се изтръгне от железните ръце на Португалеца.

Но екипажът на катера беше толкова поразен от неочакваното нападение, че нито един човек не мислеше за съпротива.

— Самбилонг, вържи сержанта! А вие разоръжете останалите и ги пазете внимателно — разпореди се Яниш.

Когато заповедта му беше изпълнена, той седна до завързания сержант:

— Сега, ако ти е мил животът, говори откровенно. Колко е голям гарнизонът в пристанище Макрае?

— Петдесет човека заедно с капитан Морланд и един от офицерите на раджата. Протежира го губернаторът на Лабуан. Има прекрасно въоръжен параход. Казват, че е англичанин, но има тъмна кожа. Параходът му плава под флага на раджата на Саравак.

— Фортът далеч ли е оттук?

— На по-малко от две мили.

— Ако не си ме излъгал, ще пощадим живота ти. Същото се отнася и за хората ти.

Като остави катера под командата на Харвард, Яниш потегли с лодката към брега. Там хората взеха пушките си и големи кошници с някакъв товар и се отправиха към форта.

— Помнете — каза Яниш, когато слизаха, — в случай на нужда, само аз ще отговарям.

Той вървеше пред отряда и осветяваше пътя с фенер.

Когато малкият отряд стигна до стените на форта, от тях се разнесе глас:

— Кой идва?

— Лейтенант Форзен със сипаи от Саравак. Носим припаси за форта и писмо за капитан Морланд.

— Почакайте!

Чуха се гласове, светна огън. След това трима души, навярно даяки, излязоха срещу отряда.

— Откъде идвате, господин офицер? — попита първият.

— От Когонга — отвърна Яниш. — Капитан Морланд не си ли е още легнал?

— Току-що вечеря заедно с пленниците.

— Вие във форт Макрае много късно вечеряте — засмя се Яниш.
— Все пак трябва да ме заведеш при вашия капитан. Нося важни новини.

— Моля, последвайте ме — обърна се войникът.

Яниш тръгна след водача.

— Ама че неочаквана трудност — промърмори той през зъби как можех да предположа, че ТремалНаик и Дарма ще са в обществото на този тайнствен офицер. Ако ме видят и се издадат само с едно трепване, изгубен съм. Но вече няма връщане.

През това време отрядът премина през подвижния мост и двойния ред стени, прекоси широкия крепостен двор и се приближи до голямо здание, украсено със стражева кула.

— Заповядайте, господин поручик. Капитанът е тук — каза водачът, — ще заповядате ли да наредя хората ви за почивка?

— Не. Нека останат на двора — отговори Яниш и след като направи на Самбилонг таен знак, влезе в зданието.

Като видяха Яниш в толкова странни дрехи — униформа на сипайски офицер, — ТремалНаик и Дарма изумени станаха от масата. Предупредителният поглед на Португалеца спря вика, който беше готов да се изтръгне от устите им.

За щастие капитан Морланд беше обърнат към новодошлите и не забеляза реакцията на пленниците.

Капитанът беше на около двадесет и пет години и можеше да нарече себе си красавец. Правилното му лице беше очертано от хубава черна брада, очите му блестяха.

— Откъде идвате? — попита той, като отвърна на поздрава на Яниш.

Говореше чист английски език. Погледът му любопитно шареше от главата до краката на Яниш.

— От губернатора на Когонг. Донесох хранителни припаси. Очаквахте ли ги, капитане?

— Да — отговори той, — разпоредих се да доставят провизии, защото тук нищо не може да се намери. Но не разбирам защо е било необходимо да изпрацат и офицер. Достатъчни са няколко войници.

— Все пак на прости войници не могат да се доверят новините. Особено важните.

— Носите телеграми?

— Да.

— Вие сте комендант на гарнизона на Когонг?

— Тъй вярно.

— Англичанин ли сте?

— Не, испанец съм, но от много години съм на служба при раджата на Саравак,

— Слушам ви.

Яниш направи нерешително движение към ТремалНаик и Дарма, които все още стояха като вдървени и гледаха с нарастващо недоумение.

Морланд се усмихна, като забеляза движението на Яниш.

После се обърна към ТремалНаик и Дарма и им каза с изискана вежливост:

— Ще ми позволите ли да ви напусна за няколко минути?

„Та той се отнася към тях по-скоро като към гости, отколкото като към пленници“ — помисли си Яниш.

А зоркото му око забеляза, че погледът на Морланд беше устремен към младата девойка. Дарма наведе очи. Бузите и се покриха с руменина.

Капитанът отвори странична врата и въведе Яниш в елегантно подреден в източен стил кабинет.

— Тук никой няма да ни подслушва — каза той.

— Известно ли ви е, че тигрите на Момпрацем обявиха официално война на раджата на Саравак и на самата Англия? — попита Яниш.

— Да. Още вчера получих известие за това. Тези пирати трябва да са си изгубили ума.

— Грешите, сър Морланд. Сандокан започва войната добре въоръжен. Вчера на тридесет мили от Когонг са забелязали голям боен параход под флага на Тигъра на Малайзия.

Капитан Морланд подскочи:

— Как? Вече е тук?

— Да, както изглежда, насочва се към тези брегове.

— Но защо тук? Нима знаят, че съм спрял парахода си в устието на Редианг?

— Губернаторът на Когонг смята обратното, че са намислили да нападнат форт Макрае, за да освободят пленниците. Затова ме изпрати със задачата да ги отведа в Когонг. Съгласно нареждането му, ще използвам парния катер, който сега е в залива.

— Но на мен ми се струва, че пленниците ще бъдат по-надеждно пазени на моя параход,

— Позволете ми да не се съглася с вас. В случай на сражение, изходът на което ще е неясен, излагате пленниците на сериозна опасност. Затова губернаторът настоява да бъдат отведени в Когонг. Доколкото разбрах, това негово желание е споделено и от самия раджа. Необходимо е тези хора да се пазят, за да могат да послужат за въздействие върху Сандокан,

Капитан Морланд се замисли дълбоко. Той изглеждаше силно развълнуван.

Прекара нервно ръка по челото си и въздъхна тежко.

— Каприз на съдбата — промълви тихо, сякаш на себе си.

„Каква ли муха го е ухапала? — помисли си Яниш. — Изглежда, доста опасно го е ранил огънят от... очите на Дарма.“

— Какво решавате, капитане? — попита той.

— Налага се да ви предам пленниците — въздъхна капитан Морланд, — но ще можете ли да ги опазите?

— Отговарям с главата си, капитане.

— Щом е така, по-разумно ще е да вземете пленниците още сега, докато не се е разсъмнало. Катерът е на ваше разположение. До разсъмване ще успеете да се доберете до Когонг.

— А вие, капитане?

— Ще изляза в морето, за да си премеря силите с Тигъра на Малайзия.

— Ненавиждате ли го?

— Той е опитен пират, който трябва да бъде усмирен — уклончиво отвърна капитанът.

Двамата станаха от местата си. Капитан Морланд отвори вратата към съседната стая, където бяха ТремалНаик и Дарма.

— Пригответе се за отпътуване — каза капитан Морланд, като отпрати към прекрасната девойка пълен със съжаление поглед, — получих нареждане да ви изпратя в Когонг.

— Нима фортът е заплашен от някаква опасност? — попита с нескривано любопитство индусът.

— Не мога да ви отговоря на този въпрос. Пленниците излязоха, за да се приготвят, и след малко се върнаха, стегнати за път.

— Ще ви изпратя до брега — каза капитан Морланд, — искам да съм сигурен, че тук няма да ви се случи нищо лошо.

Челото на Яниш потъмня.

„Покорно благодаря на съдбата. Ще трябва да взема със себе си и офицерчето, а може би и половината гарнизон! — мярна се тревожна мисъл в главата му. — Ще стане цяла история ... Е, добре! Измъквали сме се винаги досега, ще се измъкнем и този път,“

Всички излязоха в крепостния двор.

Като видяха капитана, пиратите така уставно отдадоха чест, че смаяха с изкуството си и Яниш.

— Чудесно! — каза капитан Морланд, като изгледа с опитно око мнимите сипаи, — Е, да вървим, господа!

Яниш вървеше мълчаливо, но от време на време се споглеждаше с ТремалНаик и лекичко го смушкваше, за да го предпази от някоя проява на непредпазливост. А когато капитан Морланд и Дарма изостанаха с няколко крачки назад, Яниш успя да му прошепне:

— Бъди нащрек!

— Ах, как рискуваш, Яниш! — отговори ТремалНаик.

— Риск? Нима ние можем да живеем, ако не слагаме постоянно живота си на карта? Преди да ви освободим, не можем да започнем военни действия. Тихо! Ето и брега.

Яниш се приближи до Самбилонг, който вървеше напред, и му прошепна нещо.

— Добре! — отвърна той. — Ще бъде изпълнено!

— Пригответи лодката! — изкомандува Яниш. Докато четирима пирати изпълняваха тази заповед, останалите незабелязано се струпаха около ТремалНаик, Дарма и капитана.

— Е, довиждане, капитане! — каза Яниш. — Пожелавам ви всичко най-хубаво!

Едва капитан Морланд протегна ръка, за да се ръкува с Португалеца, и той го сграбчи, а Самбилонг му помогна да го свалят на земята.

— Злодеи! — извика попадналият в клопка. Но вече беше завързан здраво.

— Какво означава всичко това? Защо ме нападате? Кои сте вие? — закрещя Морланд към Яниш.

Той свали шапка и отвърна:

— Имам честта да ви поздравя от името на своя приятел Тигъра на Малайзия. Казвам се Яниш ди Гомера.

Учудването на моряка беше толкова голямо, че в продължение на доста време той не успя да каже нито дума.

— Какво смятате да правите с мен? — попита накрая през зъби.

— Исках само да ви се представя, но се страхувах, че ще вдигнете тревога и ще попречите на работата ми. След малко ще бъдете свободен и ще можете да се върнете във форта.

— Ще се разкайвате за това великодушие — каза капитан Морланд със заплашителен тон, — от утре започвам безпощадна война с вас,

— Надявам се да срещнете в наше лице достойни противници. Но до скоро виждане, господин капитан — каза Яниш с дълбок поклон.

Отрядът се настани в лодката и отплува. Дарма остана на кърмата и не сваляше очи от брега.

Там в полумрака се виждаше все още една тъмна фигура.

Морланд стоеше неподвижен като каменно изваяние и непрекъснато гледаше след лодката.

Катерът очакваше Яниш под пълна пара.

— Машината е готова за отплаване. Пленниците се държаха отлично! — доложи Харвард: — Както виждам, и при вас всичко е минало отлично. Можем ли вече да потеглим?

— Разбира се — отговори Яниш, докато се прехвърляше на катера.

След като провериха отново пленниците за оръжие, те бяха отведени в лодката и последва команда за тръгване. Катерът бързо се понесе към „Владетелят на океана“.

Наложи се известно време да побродят из морето, защото параходът стоеше притихнал със загасени светлини. Най-накрая успяха да зърнат силуета му и Яниш извика:

— Сандокан! Тигрите на Момпрацем се връщат при теб.
Приемай гостите!

Катерът намали ход и застана плътно до борда на парахода.
Оттам спуснаха стълба.

СМЪРТНИЯТ БОЙ

Сандокан очакваше гостите си на площадката до спуснатата стълба заедно с изящната хубавица Сурама, бивша баядерка, освободена някога от Сандокан и Яниш от робство и унижение. Оттогава тя придружаваше навсякъде приятелите си и разделяше опасностите на бурния им и пълен с тревоги живот. Радостта на всички беше голяма.

— Хайде в каютата! — канеше Сандокан гостите си. — Толкова отдавна не сме се виждали, толкова много събития станаха през това време, че трябва да поговорим спокойно.

— Почакай, Сандокан! — спря го Яниш. — Разпореди се преди това да се движим бавно към втория ръкав на Редианг. Там има един доста опасен звяр и ако не му изрежем ноктите, преди да е готов за бой, може доста да ни попречи.

— Кой е той? Някой англичанин ли?

— Да. Прекрасен военен параход, който товари въглища, за да ни преследва утре.

— Утре? Лесно ще се отървем от него.

Гостите се спуснаха в каютата, а Сандокан остана още известно време на палубата, за да даде някои заповеди на Самбилонг и на командира на парахода. След това слезе при приятелите си.

Около събитията от последните седмици се завърза оживен разговор. Най-много от всичко ги тревожеше неизвестността около главния им враг — сина на Суйод хан.

След като изказаха най-различни догадки, приятелите се изкачиха отново на палубата.

Екипажът на „Владетелят на океана“ се намираше по местата си в пълна бойна готовност. Плавно и съвсем безшумно параходът се придвижваше на среден ход. На разсъмване се чу викът на наблюдателя:

— Дим на изток,

Яниш, ТремалНаик и Сандокан се затичаха към бакборда и забелязаха стелеция се по хоризонта дим.

— Хващам се на бас, че това е параходът на нашия приятел сър Морланд. Залагам една цигара срещу сто фунта стерлинги! — каза Яниш.

— Не си ли имал възможност да видиш някога този параход? — попита Сандокан ТремалНаик.

— Не — отвърна индусът, — зная само, че взема въглища от втория ръкав на Редианг, които са докарани от Саравак. Но ако са ти необходими въглища, аз знам откъде могат да се намерят. На един малък остров близо до входа на Саравак има въглищен склад. Ескадрата на раджата постоянно се отбива там, за да напълни трюмовете си,

— Отлично! — каза Сандокан, — Щом там ходи ескадрата на раджата, защо да не отидем и ние? Нали така, Яниш?

— Разбира се! — засмя се Португалеца. — Забележи, Сандокан, ако се съди по дима, параходът засилва хода си и да бъда осъден никога в живота си да не пуша свестни цигари, ако не е сменил курса си към нас.

Параходът срещу тях вече се виждаше и с просто око. Сандокан го наблюдава известно време с морския си бинокъл и каза:

— Да. Параходът, изглежда, наистина е великолепен. По тип е голям крайцер. Е, наистина се движи с пълен ход. Навярно се страхува да не избягаме.

На палубата излязоха и двете девойки.

— Какво е това? Нима ще се подложим на тази атака? — Дарма попита боязливо Португалеца.

— Да, мила. Тук навярно скоро ще стане горещо.

— Това параходът на капитан Морланд ли е? — разтревожи се по-силно момичето.

— Поне така мисля.

При тези думи Яниш хвана ръката на Дарма и изпитателно я погледна в очите.

— Какво става с теб, дете? — понижи той гласа си. — Не, не отричай. Забелязах вече няколко пъти как се вълнуваш при споменаването на капитан Морланд.

Дарма не отговори, но силна руменина заля прекрасното ѝ лице и тя се извърна.

— Това е доста голям параход — каза най-сетне с неуверен глас.

— Да! — отговори Яниш и пусна треперещата ѝ ръка. — Но все пак той отстъпва доста на нашия.

— Не разбирам защо Сандокан непременно иска да го потопи — заговори Дарма разпалено, — не е ли по-добре да го накара да се предаде? Той би могъл да му е полезен.

— Така е, но ако капитанът на парахода е твоят познат, той в никакъв случай няма да се предаде без бой. Храбър човек е и ще се бори до последния си шанс — докато има барут и поне един боец от екипажа му се държи на крака. Когато параходът започне да потъва, обещавам ти, че ще се опитаме да спасим всички хора на него, които се намират над водата. А сега, Дарма, вземи Сурама и слезте в каютата. Всеки момент ще започне стрелбата.

Сякаш като потвърждение на думите му от капитанския мостик се разнесе гласът на Тигъра на Малайзия.

— Пълен напред! Артилеристи, при оръдията! Стрелците — при бордовете!

Бързацият срещу „Владетелят на океана“ параход беше на около два километра.

— Поздравявам те, враг, който и да си ти! — каза Сандокан. — Искаш да си премериш силите с Тигъра на Малайзия? Ела! Готови сме за тази среща.

Над носа на крайцера се издигна бяло облаче, а след няколко секунди се дочу топовен изстрел. Нещо тежко удари предната броня на „Владетелят на океана“ и над главите на моряците със свистене полетяха чугунени парчета.

— Граната с голям калибър — извика Яниш, — не стрелят лошо.

— Огън! — раздаде се командата на Сандокан. Загърмяха модерните оръдия на „Владетелят на океана“ и към врага полетяха облаци от чугунени ядра. Отсреща не им оставаха длъжни.

Параходите се приближаваха един към друг и се обсипваха взаимно с гранати. И двата бяха обвити с гъсти облаци дим. Приличаха на подвижни вулкани, които изхвърлят в пространството мълнии и разтърсват морето с грохот.

Още от първия момент стана ясно превъзходството на бронираната защита и първокласните оръдия на „Владетелят на океана“.

Само няколко минути след началото на битката палубата на крайцера представляваше ужасна картина — разрушения и трупове се виждаха навсякъде.

В същото време „Владетелят на океана“ беше претърпял само незначителни щети.

Като издебна благоприятен момент, „Владетелят на океана“ се втурна към противника си с намерение да му нанесе смъртоносен удар с носа си по непредпазливо изложения борд. От четиристотин метра беше даден нов залп, който превърна по-голямата част от палубата на крайцера в руини.

— Достатъчно! — извика Яниш. — Да ги попитаме дали ще се предадат.

— Ако се съгласят, че това им е достатъчно — каза Сандокан, докато наблюдаваше неприятелския кораб с блеснали очи.

Но докато на мачтата на „Владетелят на океана“ се издигаше сигналът, който предлагаше на враговете да се предадат, нов залп вместо отговор смете от палубата на парахода половината от кормчиите.

— Както виждаш, приятелю, те намират, че малко сме ги нагостили! — извика Сандокан. — Щом стрелят, ще ги потопим като плъхове.

Оръдията зареваха отново.

Неприятелският крайцер беше вече трудно подвижен и „Владетелят на океана“ се въртеше около него и го обстрелваше безпощадно. Малко по малко ответните гърмежи намаляваха и вече нямаха никакъв ефект. Крайцерът изглеждаше разбит докрай и „Владетелят на океана“ прекрати за известно време канонадата си.

— Лодките във водата! — изкомандува Яниш и напрегнато следеше движението по неприятелската палуба.

— Защо? Какво искаш да направиш? — попита учуден Сандокан.

— Той потъва — отговори Яниш. — Трябва да приберем хората.

Сандокан като че ли искаше да възрази, но замълча. Наистина, неприятелският кораб вече не стреляше. Беше се наклонил на една страна и скоро щеше да потъне. Виждаше се как малцината оцелели

моряци се хвърлят във водата. Крайцерът беше обхванат от дим и огнени езици.

— Прав си! — каза Сандокан след секунда. — Трябва да им признаем, че се сражаваха геройски и заслужават пощада. Хей, лодките! По-бързо!

КАПИТАН МОРЛАНД

Агонията на смъртно ранения крайцер беше ужасна. Прекрасният параход, най-добрият от флотата на раджата на Саравак, представляваше купчина развалини, поглъщани от огъня и водата.

Тогава на палубата на „Владетелят на океана“ се показаха две девойки. Дарма, бледа като платно, се хвърли към Яниш, хвана го за ръката и го погледна с изпълнени с молба и ужас очи.

— Те потъват, потъват! — извика тя. — Спасете ги, Яниш!

Лодките вече плаваха към сразения параход. Първата, която се приближи до него, беше командваната от Яниш.

Без да обръща внимание на гъстия дим и на облаците от искри, които обвиваха загиващия параход, Португалеца се изкачи с котешка бързина по спуснатата стълба, стъпи на палубата и заедно с половин дузина малайци затича към капитанския мостик, за да потърси командира.

Не бяха изминали още и половината път, когато палубата под краката им потрепера, оглушителен грохот се разнесе над морето и огнен стълб близна небето. Яниш и приятелите му бяха сметени от ужасния взрив във водата.

Избухнал беше барутният погреб в носовата част на крайцера. Яниш загуби съзнание и сигурно щеше да се удави, ако за негово щастие към крайцера не се беше приближила още една лодка. Хората ѝ успяха да приберат Португалеца.

След него те прибраха и всички, които все още плуваха наоколо, и побързаха да се отдалечат от потъващия параход.

Когато се отдалечиха на няколко десетки метра, моряците от лодката видяха как палубата на крайцера се покри от кипящи вълни. Пъстрият флаг на Саравак, под който се намираще през цялото време на боя смелият параход, се мярна за последен път и изчезна в клокочещата бездна.

Като пое командата на спасителните акции, Сандокан през цялото време гледаше да е до Яниш и се опитваше да го свести.

Останалите се грижеха за спасените от екипажа на крайцера. Сред тях се намираше и един млад офицер, който изглеждаше сериозно ранен. Целите дрехи на нещастника бяха покрити с кървави петна, а лицето му беше мъртвобледо. В тялото му все пак тлееше искрица живот и имаше възможност да бъде спасен.

— Най-сетне! — радостно каза Самбилонг, когато Яниш отвори очи. — Как се чувствуваш?

— Дявол да го вземе! Изглежда съм се канил да потъна. И то без да запуша за последен път — отговори със слаб глас непоправимият шегаджия. — А какво стана с крайцера?

— Вече потъна.

— А... капитанът му?

— Спасиха го. Доброто не го гори нито огън, нито във вода потъва — промърмори приятелят му, — а знаеш ли кой е той? Капитан Морланд, ето кой!

— Толкова по-добре. Как е сега!

— В безсъзнание е.

— Ранен ли е?

Яниш с мъка се изправи и едва се добра до носа на лодката, където лежеше капитан Морланд.

— Той е мъртъв!

— Съвсем не. Само е ранен и е оглушен от взривовете. Може раните му да са опасни, но че е жив, се басирам.

Сандокан, който съзерцаваше невъзмутимо агонията и потъването на неприятелския параход, чакаше на палубата пристигането на спасените от екипажа му.

Когато тялото на капитан Морланд и пленниците се появиха на палубата, той се поклони и каза:

— Слава на храбрите!

Дарма, която заедно със Сурама беше само на няколко крачки от Сандокан, затича преbledняла като платно срещу моряците, които носеха сър Морланд и извика:

— Мъртъв ли е?

— Не, дете. жив е! — отговори Яниш тихо. — Жив е, но е ранен и се страхувам, че раните са тежки.

— Боже мой! — изстена девойката и закърши прекрасните си ръце.

— Тихо! — спря я Сандокан. — Отнесете ранения в каютата ми. Паруходният лекар беше извикан веднага, за да окаже помощ.

Прегледът установи, че капитан Морланд наистина се намира в критично състояние. Той имаше само една рана, но голяма и дълбока. Лекарят определи раната повече като болезнена, отколкото заплашваща живота му. Наистина, раненият беше изгубил много кръв, но от пръв поглед се виждаше, че има силен и здрав организъм. В крайна сметка лекарят се изказа смело в полза на скорошното му оздравяване.

— Оставям го изцяло на вашите грижи, докторе — каза Сандокан.

— Не се безпокойте, сър — отговори той. — Ще го лекувам, както бих лекувал собствения си син. Санитари, елате при мен!

И докато около болния се суетяха санитарите и приготвяха всичко необходимо за превързване на раната, Сандокан, Яниш и ТрёмалНаик се изкачиха на палубата.

Дарма с нетърпение очакваше новини за положението на ранения капитан.

— Сахиб Яниш ... — стараяше се с всички сили тя да не издаде вълнението си.

Португалеца виждаше какво усилие й струва това. Той гледа няколко мига пребледнялото й разтревожено лице и стисна малката й трепереца ръка.

— Ще го спасят ли? — пошепна беззвучно девойката.

— Надявам се! — отговори той. — Поне лекарят ни уверява в добрия изход. Но почакай! Виждам, че този млад човек много те интересува.

— Той е толкова храбър и... добър! — отговори объркано Дарма.

— Хм! — усмихна се Яниш. — Само това ли те кара да му съчувствуваш толкова много?

Девойката наведе очи. След секунда тя събра сили и попита Яниш:

— Ако бъде излекуван, в плен ли ще го държите?

— Не зная, дете! Това зависи от Сандокан. Възможно е.

Той остави девойката сама с тревогите и и се приближи до Сандокан, който оживено разговаряше с ТрёмалНаик,

— Какво впечатление ти прави младият човек, Сандокан? — попита той.

— Притежава лъвска душа — отговори Сандокан, — но знаете ли, приятели, че много се съмнявам дали е чистокръвен англичанин. Тялото му има бронзов оттенък.

— Да. Докато бяхме пленени, веднъж ни каза, че само майка му била англичанка — намеси се ТремалНаик.

— Какво ще правим с него? — попита Яниш.

— Ще ни бъде чудесен заложник. Това може да ни е от полза — отговори Сандокан, — а колкото до останалите пленници, ще им предоставим една лодка и ще ги оставим да стигнат до брега.

Като помълча малко, Сандокан заговори отново:

— Да обсъдим положението. Приятели, прецених плана, който ни предложи Яниш, и намирам, че нищо по-добро не можем да измислим при днешните обстоятелства. Предлагам да приложим този план за действие.

— А в какво се състои? — попита ТремалНаик.

— Много е прост. Преди всичко не трябва да допускаме обединените сили на раджата на Саравак и на лабуанския губернатор да ни изненадат. Битката ни поотделно с всеки един от тях ще бъде сравнително полека за нас. Против общата им сила по всяка вероятност няма да устоим. Остава ни да използваме всички преимущества, които ни дава „Владетелят на океана“, и да се опитаме да попречим за съединяването на англичаните с раджата. Разбира се, трябва да се запасим с въглища на всяка цена. Ще бъдем силни само докато имаме на разположение въглища. На първо място сега е този въпрос. Затова незабавно трябва да се опитаме да завладеем въглищния склад в устието на Саравак, След това ще унищожим складовете на англичаните на остров Мангалум. Когато по този начин ги лишим от запаси, ще излезем на търговската им линия и ще се опитаме да нанесем смъртоносен удар на търговията им с Китай и Япония. Одобрявате ли тази идея?

— Да! — казаха в един глас Яниш и ТремалНаик.

— Имам още един проект — каза Яниш след кратко мълчание, — да вдигнем срещу раджата даяките от Саравак. Между тях все още има стари приятели, които някога ни помагаша да свалим Джеймс Брук. Когато се окаже между морето, където сме ние, и сушата с даякските отряди, този неизвестен син на Суйод хан едва ли ще се чувства много удобно.

— Предполагаш, че синът на главатаря на тугите сега се намира при раджата? — попита ТремалНаик.

— Сигурен съм в това.

— Има ли определено място за среща с бригантината? — попита отново индусът.

— Да — отговори Сандокан, — при нос Танонг Дату, Освен въглища ще ни достави оръжие и хранителни припаси. Може би в този момент вече е там и ни очаква.

— Тогава нищо не ни пречи да потеглим за Саравак.

— Точно така, потегляме за Саравак — завърши разговора Сандокан.

След няколко минути „Владетелят на океана“ се понесе със средна скорост към бреговете на Саравак, където Сандокан се готвеше да унищожи въглищните складове на англичаните.

— Как ти се струва параходчето ми, ТремалНаик? — попита Сандокан.

— О! „Параходчето“ ти е великолепен и могъщ крайцер, най-добрия от всички, които някога съм виждал — каза ТремалНаик с ентузиазъм.

След известно време Сандокан отново се обърна към ТремалНаик.

— Знаеш ли, англичанинът като че ли е по-добре.

— Говориш за господин Морланд, нали?

— Да. Лекарят каза, че сам е удивен от силния му организъм. Въпреки раната си и загубата на кръв той се отървава само с лека треска. Едва ли ще те познае. Хахаха! Представям си колко ще се учуди. До вчера бяхте негови пленници, сега той е в същото положение при нас.

— Как смяташ да постъпиш с него, Сандокан? — попита ТремалНаик.

— Не съм решил още. Все си мисля как най-добре мога да използвам пленничеството му. Във всеки случай много ми се иска да го превърна в свой приятел, а защо не и съюзник.

— Сигурно разчиташ да получиш някакви сведения от него за тайнствения си противник, сина на Суйод хан?

— Разбира се, много ми се иска — отговори замислено Сандокан.

Разговорът на приятелите беше прекъснат от появилия се американски лекар на палубата.

— Как е пациентът ни, докторе? — запита Сандокан.

— Отлично! Напълно съм сигурен, че ще оздравее.

Не по-късно от седмица-две ще бъде на крака напълно възстановен.

— Това е добре! Но чувам звънеца за обяд. Яниш е изгладнял и ще ни се сърди, ако го накараме да ни чака — усмихна се Сандокан, докато се спускаше към салона.

Преди залез двамата с Яниш отидоха да навестят пленника и се убедиха, че положението му наистина се е подобрило. Треската беше почти изчезнала, раната, умело защитена от лекаря, вече не кървеше. Когато посетителите влязоха в каютата, сър Морланд разговаряше с доста свеж глас с лекаря за бойните качества на парахода.

Когато видя двамата си противници, той направи усилие да стане, но Сандокан го предупреди:

— Не, мистър Морланд — каза той, — слаб сте още и не трябва да изразходвате силите си напразно. Нали, докторе?

— Да. Иначе раната може да се отвори. Аз му забранявам дори да се движи — отговори лекарят.

Пленникът стисна ръката на Сандокан и каза:

— Вие ме спасихте и трябва да ви бъде признателен. Но... съжалявам, че не потънах с парахода си, за да разделя участието на моряците.

— Морякът има време да умре винаги — отвърна с усмивка Яниш, — войната още не е завършила. За нас тя дори едва започва.

Тъмна сянка премина по лицето на капитан Морланд:

— Мислех си, че мисията ви завършва с освобождаването на младата девойка и баща ѝ.

— За тази цел нямаше да ми е потребен толкова могъщ параход като „Владетелят на океана“ — каза Сандокан, — щяха да ми бъдат достатъчни и моите кораби.

— Значи имате намерение и занапред да останете в тези води?

— Да, докато имам на разположение макар и един човек и докато стреля дори едно оръдие.

— Прекланям се пред решителността ви — отговори замислено пленникът, — но мисля, че скоро ще дойде развързката. Англия и

раджата на Саравак няма да се забавят да изпратят ескадрите си в тези води, за да ви унищожат. Съгласете се, че силите не са равни. Вие бързо изразходвате запасите си от въглища. Всичко ще завърши с това или да се предадете, или да отидете на дъното след един безполезен бой.

— Ще видим — отговори Сандокан, — как се чувствувате сега, мистър Морланд? — промени рязко темата той. —

— Благодаря, относително добре. Докторът обещава след седмица и половина да съм на крака.

— Ще бъда много доволен да ви видя на палубата — каза Сандокан.

— Смятате да ме държите в плен? — усмихна се Морланд.

— Дори и да исках да ви пусна на свобода, пак нямам възможност да го направя — отговори Сандокан, — твърде далеч сме от брега.

— Ще ми обясните ли нещо?

— Питайте. Стига да е във възможностите ми.

— Бих искал да зная какво ви подтикна към война с Англия и заедно с това с раджата на Саравак.

— Уверени сме, че точно зад гърба на раджата се крие един тайнствен наш враг. Това е човекът, който вдигна даяките срещу ТремалНаик, а англичаните в Лабуан срещу нас и само за един месец ни причини неизброими загуби.

— Кой е този ваш враг?

Вместо да отговори веднага, Сандокан впери поглед в пленника. Като помълча малко, каза с тих глас, но бавно и отчетливо:

— Възможно ли е, вие, човекът от флотата на раджата на Саравак, да не знаете кой е този човек?

Лека сянка премина върху красивото лице на капитан Морланд и той помълча няколко мига.

— Не зная — каза най-сетне, — никога не съм виждал човека, за когото говорите. Но съм чувал, че някаква личност, която притежавала колосални богатства, посетила раджата на Саравак и му предоставила корабите и привържениците си, за да може раджата да отмъсти за Джеймс Брук.

— Той е индус, нали?

— Не зная. Казах ви, че никога не съм го виждал.

— А знаете ли, че е син на един от загиналите вождове на ипдуската секта на тугите? И че има намерение да премери силите си с тигрите на Момпрацем по примера на баща си?

— Да. И е сигурен, че ще ги победи.

— Той ще загине, както загина баща му, както загинаха всички членове на тази ужасна секта! — каза Сандокан.

Отново сянка премина по лицето на пленника, а очите му светнаха с тайнствено пламъче. Като помълча, произнесе тихо:

— Бъдещето ще покаже на кого е отсъдено от съдбата да победи в тази битка.

След това той промени темата и заговори за нещо, което го вълнуваше.

— Мис Дарма и баща и са на борда на парахода, нали?

— Никога няма да ни напуснат, защото съдбата им е тясно свързана с нашата отговори Сандокан.

От гърдите на Морланд се изтръгна въздишка.

— Стига толкова — каза Сандокан, — страхувам се, че вече говорихте твърде много. Тази нощ едва ли ще се случи нещо, което да ви разтревожи. Постарайте се да си отпочинете и да съберете сили.

След това Сандокан и Яниш излязоха на палубата. Дарма отново беше наблизко и щом видя Яниш, веднага се приближи и го отведе настрани.

— Всичко върви добре, дете — каза Португалеца. Гледаше усмихнато разтревоженото лице на своята любимка.

— А ще мога ли да го посетя? — прошепна Дарма?

— Днес не. Може би утре, ако...

— Дим на хоризонта! — раздаде се викът на наблюдателя. — Гледай на изток.

Сандокан скочи за миг.

Известно време тримата приятели наблюдаваха дима и стигнаха до извода, че той се отдалечава от тях. Това беше подозрително. Възможността освен търговски, да е някой разузнавателен параход на врага, не беше изключена. Какво чудно, щом е открил присъствието на „Владетелят на океана“ в тези води, сега да бърза да съобщи това на саравакския раджа или на англичаните в Лабуан.

— Ние се движим по килватера му — отбеляза Сандокан, — но нощта настъпва бързо и едва утре ще можем да изясним всичко. Ако е

неприятелски съгледвач, толкова по-зле за него.

Наистина, съвсем скоро над океана легна истинска тропическа нощ, изпълнена с тишина, спокойствие и някакъв омайващ дъх. Слънцето отдавна се беше скрило зад хоризонта, но сякаш беше оставило част от светлината си. Тя бледнееше бавно и щом изчезна съвсем, започна другото чудо на тропическите морета. Сякаш подпалена от напоения със светлина въздух, водата започна да свети сама. От неznайните и тайнствени дълбини изплуваха грамадни медузи и цялото пространство наоколо засвети ту в розово, ту в синьо. Малко по малко цялото море се превърна в огнен безкрай.

Яниш и Сандокан не се решаваха да напуснат палубата и да се приберат в каютите си въпреки голямата умора, която ги гнетеше.

— Забелязваш ли нещо ново? — произнесе около полунощ Яниш, когато Сандокан отново насочи бинокъла си към хоризонта.

— Не мога да разбера нищо, но ще се закълна, че в тази посока току-що видях да блести ярко някаква бяла точка. Сигурно е сигнал. Трудно е да се предположи, че ескадрата на раджата ще бездействува при вестта за започващата война. А и корабите на Лабуан...

— Даже и да са параходи на враговете ни — отговори Яниш, — няма ли да успеем да се измъкнем навреме?

— Смущават ме въглищните запаси — произнесе нечуто Сандокан, — горим чудовищни количества.

— А складовете на нашия приятел, раджата?

— Ако успеем да се доберем до устието на Саравак.

— От какво все пак се страхуваш?

Сандокан не отговори. Той отново започна да разглежда хоризонта. Внезапно ръката, с която държеше бинокъла, се отпусна.

— Светлина! — каза той. — Прилича ми на електрически прожектор.

От палубата се дочу гласът на Харвард, който беше напуснал за малко машинното отделение.

— И аз забелязах тази светлина. Без съмнение, това е прожектор.

— Нима параходът, който преследваме, преговаря с други? — попита Яниш.

— Именно от това се страхувам — през зъби отговори Сандокан.

По негова команда в машинното отделение закипя усилена работа. Засилваха парата, като довеждаха скоростта до четиринадесет

възела. През същото време на хоризонта тайнствените сигнали ставаха все по-чести.

Харвард обърна вниманието на Сандокан върху едно странно явление: далеч, почти до хоризонта, където морето беше обхванато от хладния мистичен пожар на фосфоресциращата вода и светеше особено ярко, се появи някаква черна точка, която се придвижваше с непонятна бързина.

— Какво ли може да е това? Може би моторна лодка?

След минута отново се обади:

— Наистина е моторна лодка. Вече е доста близо, на не повече от две хиляди метра от нас. Но, дявол да го вземе, няма дълго да я търпим наоколо. Ще я пратим по дяволите. Хей, артилеристи!

Веднага се появи един от американците.

ТАЙНАТА НА СЪР МОРЛАНД

Артилеристът стоеше в очакване. Среден на ръст, мускулест и сух, с дълга брада и недодялани маниери на морски вълк.

— Слушай, приятелю — обърна се към него Сандокан, — бившият ти командир те препоръча, като отличен артилерист.

— Да, сър! Очите ми все още виждат! — отвърна не без самодоволство той.

— Можеш ли да нагостиш с един хубав снаряд параходчето, което се опитва да ни приближи? Ако го потопиш или го повредиш, имаш сто долара награда.

— Добре, сър. Само ще помоля да се понамали малко скоростта.

— Стоп, машини! — изкомандува Яниш и „Владетелят на океана“ забави ход.

— Виждаш ли го добре? — попита Сандокан.

— Разбира се! — отговори той. — Това е баркас с торпеда на носа. Американско изобретение. Ако се допуснат наблизко, тези баркаси стават много опасни.

„Владетелят на океана“ спря окончателно. Артилеристът вече няколко минути се въртеше около оръдието си. Раздаде се изстрел и огнен меч разряза мъглата.

Няколко секунди се чуваше само свистенето на снаряда, а после в далечината се разнесе взрив. От торпедоносеца, който крадешком се приближаваше към „Владетелят на океана“, се издигна огнен стълб.

— Уцели го! — разнесе се хор от гласове.

Старият артилерист поглади самодоволно брадата си и се приближи до Сандокан.

— Е, капитане — каза усмихнат, — изглежда, спечелих сто долара.

— Двеста, приятелю! — отвърна Сандокан и му подхвърли кесия със злато.

Минута по-късно той промърмори:

— Вижте, така си и знаех. Това е цял флот.

Наистина на хоризонта се показаха много разноцветни светлини и за опитното око не беше трудно да разбере, че това са сигналните фенери на няколко парахода.

— Какво ли може да бъде това? — попита Яниш. — Дали е лабуанската ескадра, или е флотата на саравакския раджа?

— Тези параходи, по всичко личи, идват от север — отговори Сандокан, — готов съм да се закълна, че това е английската ескадра, която отива да се съедини със саравакската. Навярно някой е успял да предупреди враговете ни, че се намираме в тези води.

— Това напълно осуетява първоначалните ни планове — отбеляза Яниш.

— Истина е. Защото ще се видим принудени да се отправим на север. „Владетелят на океана“ е могъщ параход, но не дотолкова, че да си мери силите с цяла ескадра. Ще трябва да отложим нападението на въглищните складове за по-удобен момент. Сега ще се отправим към нос Танонг Дату, за да вземем въглища от бригантината и после ще решим как да постъпим. Когато ескадрата на раджата тръгне да ни търси към Лабуан, ще се върнем тук, за да си разчистим сметките с него и със сина на Суйод хан.

— Дайте пълен напред, мистър Харвард.

— Дадено! — отговори американецът.

Тонове въглища се изсипаха в пещта и машините на парахода заработиха с трескава бързина.

„Владетелят на океана“ се понесе с пълна скорост. Сандокан, Яниш и ТремалНаик стояха на капитанския мостик и внимателно наблюдаваха подозрителните светлини на хоризонта. Ясно се виждаше как неприятелските параходи променят строя си. Навярно бяха забелязали, че „Владетелят на океана“ взема друг курс, и сега се подреждаха, за да пресекат пътя му. Но разстоянието помежду им не само че не намаляваше, но постепенно взе да се увеличава, защото параходите от ескадрата не можеха да се мерят по бързина с могъщия крайцер. След час светлите точки вече не се виждаха на хоризонта.

— Сега е време да променим курса си отново — каза Сандокан, — англичаните ще продължат да ни преследват по сегашната ни посока, а ние ще се намираме на съвсем друго място.

„Владетелят на океана“ описа крива линия и отново се понесе в мъглявия безкрай.

Неуморимият Сандокан се появи на палубата заедно с първите слънчеви лъчи. На лицето му лежеше сянка на загриженост, макар да беше сигурен в сполучливо избраната снощи маневра.

Яниш и Дарма вече бяха на палубата.

Сандокан ги поздрави и побърза да отбележи:

— Изглежда, успяхме да се измъкнем. Надявам се да се доберем до нос Танонг Дату без неприятни срещи. А как се е отразила на капитан Морланд малката снощна неразбория?

— Доктор Хелд ни каза, че болният е бил много обезпокоен. Разпитвал е дали не сме потопили някой параход.

— Да отидем да го видим — отвърна Сандокан.

— Мога ли да дойда с вас? — попита страхливо Дарма.

— Разбира се — отговори Сандокан, — на него ще му бъде приятно, ако му окажем това внимание.

Завариха сър Морланд да разговаря с лекаря. Когато видя Дарма, той целият светна.

— Това сте вие, мис Дарма? — каза радостно. — Ако знаете колко много се радвам, че ви виждам отново.

— Как се чувствувате, сър Морланд? — попита девойката, мило изчервена.

— Много добре съм, мис.

— Бих предпочела да не ви виждам ранен, сър Морланд.

— Но ако не бях ранен, едва ли щяхте да ме видите тук — усмихна се англичанинът, — бих предпочел да се удавя, отколкото да се предам.

— Сър Морланд — намеси се Сандокан, — известно ли ви е, че през тази нощ едва не ни настигнаха английски параходи?

— Ескадрата от Лабуан — каза раненият развълнувано.

— Изглежда, че беше тя. Но успяхме да я заблудим и избегнахме опасността.

— Не смятайте, че винаги ще успявате да се измъкнете. В един прекрасен ден, може би точно когато най-малко очаквате, ще се срещнете с човека, който няма да ви пощади.

— Намеквате за сина на Суйод хан? — каза намръщено Сандокан.

Пленникът не отговори.

Посещението при ранения не можеше да продължи дълго. Той все още се чувствуваше отслабнал и гостите скоро напуснаха каютата. Докато се ръкуваше с Дарма, капитан Морланд каза:

— Благодаря ви от сърце. Надявам се, че скоро ще ме посетите отново. И още: надявам се да престанете да ме смятате за свой враг.

След като всички излязоха, той още дълго остана така на леглото със скръстени ръце, устремил блестящ поглед към вратата, зад която беше изчезнала Дарма.

След шест дни „Владетелят на океана“ стигна до нос Танонг Дату.

Бригантината се намиреше на уговореното място, прикрита в закътано заливче. Командуваше я един от най-старите пирати на Момпрацем, който вече беше вземал непосредствено участие почти във всички акции на Сандокан и Яниш и по тази причина се ползуваше с пълното им доверие.

Съгласно получената заповед бригантината беше снабдена с достатъчно количество оръжие и провизии. Колкото до въглищата, които поради създадената ситуация бяха най-необходими на „Владетелят на океана“, от тях на борда на бригантината имаше около тридесет-четирйесет тона. Бяха успели да ги съберат с голяма мъка, защото веднага след обявяването на войната английската администрация беше съсредоточила всичките си запаси от въглища в пристанището Бруни, столицата на султана на Борнео.

Това нищожно количество можеше да им стигне едва за два дни, и то при условие че поддържат умерена скорост.

Като се страхуваше да не бъде проследен, Сандокан побърза да даде последните си разпореждания на капитана на бригантината. Тя трябваше да стигне до Седанг, да се изкачи нагоре по реката до градчето със същото име и като се престори на мирен търговски кораб под английски флаг, да установи контакт с даяските вождове, които преди години бяха помогнали за свалянето на Джеймс Брук, чичото на сегашния раджа на Саравак. Бригантината трябваше да им раздаде оръжие и бойни припаси и да предизвика въстание, след което да се спусне към устието на реката и да очаква там завръщането на „Владетелят на океана“.

След няколко часа крайцерът напусна нос Танонг Дату и тръгна с умерен ход на северозапад, за да стигне до Мангалум и да се

възползува от намиращите се там запаси от въглища, от които се зареждаха корабите, отиващи към Китай.

Измина още седмица и „Владетелят на океана“, който през цялото време се държеше близо до брега, отминаваше рифа Вернон. В този ден сър Морланд, който се поправяше бързо, за пръв път се появи на палубата, подкрепян от лекаря.

Младият човек се изкачи по стълбичката на капитанския мостик, където в един люлеещ се плетен стол се беше настанила Дарма. Тя се преструваше, че чете книга, а всъщност внимателно наблюдаваше всяко движение на капитана.

— Мис Дарма! — каза Морланд с тих глас и застана до креслото на девойката, — мога ли да седна близо до вас?

— Моля ви се! — отговори поруменяла дъщерята на ТремалНаик. — Ще се чувствувате тук по-добре, отколкото в каютата, където човек може да се задуши.

Доктор Хелд намери кресло за болния си пациент й след като го настани, запали цигара и потърси Яниш, който се развличаше с летящите край борда риби, които, търсейки спасение от преследващите ги делфини, попадаха в ноктите на друг свой враг — птиците рибари.

Морланд гледа известно време девойката и заговори със странно треперещ глас:

— Какво щастие е за мен да се намирам близо до вас след толкова дни затворничество. И това, че ви видях на борда на този параход, беше толкова неочаквано за мен. След бягството ви от форт Редианг бях изгубил надежда, че ще се срещна отново с вас...

— Не ми ли се сърдите, че тогава ви... измавих? — каза Дарма. — Там, във форта?

— Разбира се, че не! — запротестира младежът. — Вие бяхте в плен, което означава, че имате право да направите всичко възможно, за да се освободите. Обаче, искрено казано, съжалявам, че не сте моя пленница.

— Защо?

— Не зная. Но аз ... аз бях толкова щастлив, когато бяхте около мен.

Капитанът въздъхна тежко и продължи с печален глас:

— И все пак... съдбата иска да ви забравя.

Като чу тези неочаквани думи, Дарма пребледня.

— Да, сър Морланд! — прошепна тя. — Щом така иска съдбата, трябва да се примирим с това.

Като помълча малко, тя продължи с притихнал глас:

— Така е съдено и нека бъде по волята на съдбата. Тежко ми е да говоря, но ще бъда искрена. Действително вие трябва да бъдете далеч от мен. Какво ви обещава по-нататъшното сближаване? Не, не ме прекъсвайте! Аз не греша. Говоря онова, което ми подсказва сърцето.

Морланд я слушаше, отпуснал глава.

— Ако сте влюбен в мен, трябва да си давате сметка, че ни разделя пропаст. При кого сте на служба? При раджата на Саравак, най-злия и непримирим враг на баща ми и на моите приятели. Ако ми предложите ръката си, какво трябва да направя? Да се откажа от баща си и от хората, които ме спасиха? И какво би станало нататък? Ако тръгна с вас, къде ще ме заведете? При тези, които са се заклели да бъдат вечно наши врагове? Когато останете свободен от този плен, забравете ме и изпълнете дълга си. Нека ръката ви не трепва, когато стреляте по „Владетелят на океана“... Участиа ни е предопределена. Съдбата ни е начертана в книгата на вечността с кървави букви и всички сме готови за гибелта, която ни очаква.

— Искате от мен да ви убия? — извика капитанът страстно. — Всички останали да, но вас, Дарма, никога!

Той произнесе това „всички останали“ с гореща ненавист. Девойката трепна и го погледна учудено. В очите ѝ постепенно се появи ужас.

— Може да се помисли — каза тя нечуто, — че имате причини да мразите от дъното на сърцето си Сандокан, Яниш и моя баща.

Сър Морланд прехапа устни. Изглеждаше така, сякаш се разкайваше, че е изпуснал тайна, и побърза да се поправи.

— Един капитан на потопен параход никога не може да прости на онези, които са го победили. Аз се чувствавам унижен и рано или късно трябва да отмъстя за това.

— Нима... наистина сте способен да погубите всичките ми приятели, дори и баща ми? — попита Дарма ужасена.

— За вас щеше да е най-добре, ако приятелите ви не се бяха погрижили за мен, когато параходът потъваше — отговори морякът, като избягна прекия отговор.

После стана от креслото и дълбоко развълнуван, започна да се разхожда по мостика.

„Владетелят на океана“ продължаваше да се движи в същата посока. Яниш и Сандокан направиха по обед наблюденията си и изчислиха, че параходът се намира на осемстотин мили от Мангалум.

Налагаше се колкото се може по-скоро да се приберат в това надеждно убежище, защото времето вещаеше рязка промяна.

Предположението за близостта на бурята не забави да се оправдае.

Когато вечерта слънцето се скриваше зад хоризонта, то беше обвито сякаш в черен саван, а лекият бриз, който се беше появил по обед, скоро се превърна в силен вятър.

ОСТРОВ МАНГАЛУМ

Параходът беше застигнат от бурята далеч преди остров Мангалум.

Благодарумието изискваше да се държат в открито море, защото през нощта параходът рискуваше да се натъкне на подводна скала.

— Ще трябва да останем в открито море — каза Сандокан на Португалеца, — въглища имаме за още няколко дена, а да се приближим в такава буря към Мангалум ще е истинско безумие.

„Владетелят на океана“ промени курса си и се насочи към места, където не рискуваше да срещне пясъчни наноси или някой от многобройните подводни рифове.

Всички излязоха на палубата, даже Дарма и Морланд.

Вълните напомняха на движещи се планини. Те се удряха с грохот в корпуса на парахода и го тласкаха далеч от първоначално поетия курс.

— Ужасна буря! — каза сър Морланд на Дарма. — Параходът ви ще трябва да се потруди доста, за да излезе от този ад.

— Нима има опасност да потъне? — попита девойката без особено вълнение.

— Засега не. „Владетелят на океана“ не е такъв параход, който би могъл да бъде разрушен от вълните. Но все пак приберете се в каютата си, мис Дарма. Тук е твърде опасно.

— Щом другите не обръщат внимание на тази опасност, защо аз трябва да и обръщам? — запротестира девойката.

— Всички те са стари морски вълци. А вие сте почти дете. Приберете се. Още повече че сега крайцерът се готви да сменя курса си и вълните ще бият по кърмата. Някоя от тях може да наводни палубата.

— Добре. Много съжалявам, че не мога да погледам бурята. Вижте! Какви вълни! Понякога ми се струва, че искат да се съединят над главите ни. Почакайте още малко. Ще се прибера, но нека остана още една минута...

— Мис, вълните вече заливат кърмата.

През цялата нощ „Владетелят на океана“ мъжествено се бори с разярената стихия, без да се отдалечава много от остров Мангалум. Около обяд на следващия ден, когато бурята поутихна, той възстанови маршрута си.

— Да се възползуваме от тези часове на относително спокойствие — каза Сандокан на Яниш и ТремалНаик, които почти не бяха напускали капитанския мостик. — Бункерите ни са празни и няма да проявим голямо благоразумие, ако посрещнем втория напън на бурята с полуугаснали пещи.

На следващия ден около десет часа сутринта, когато облаците малко се поразпръснаха, на хоризонта се показаха очертанията на планини.

— Мангалум? — попита ТремалНаик, който наблюдаваше с бинокъл хоризонта.

— Да — отговори Яниш.

Около обяд параходът влезе в залива. От борда спуснаха парен катер и две големи лодки. Тридесет малайци, въоръжени с пушки и кампиланги, влязоха в тях под командата на Яниш и се отправиха към брега.

Пръв на пясъка скочи Португалеца и попита за губернатора.

— Аз съм, господине — отговори старец в окъсани дрехи, били някога блестяща униформа на барабанчик от английската гвардия, — много се радвам да видя капитан на нейно величество, нашата милостива покровителка.

— Кралицата на Англия? — засмя се Яниш. — Тази прекрасна кралица едва ли би споделила чувствата ви... пък и аз не само на нея, но и на цялата Англия плюя.

— Какво говорите, господине! — извика старецът поразен.

— Ние сме свободни хора. Деца на волния Момпрацем.

— Боже! Пиратите на Момпрацем! Чувал съм за вас толкова много, че...

— Толкова по-добре — отговори Яниш.

— Но какво искате от нас? — запитва губернаторът разтреперан.

— Англичаните имат тук складове за въглища, нали?

— Да, но въглищата не са наши, а принадлежат на правителството на Великобритания. Без заповед на адмиралтейството

аз не мога да се докосна до тях.

— Тази заповед ще получиш със закъснение. А сега с правото на воюващ обявявам всичките английски въглища за моя собственост.

— Но това е грабеж, разбойничество! — извика старецът.

— Ами! — отговори Португалеца. — Войната не познава грабежите. Тя е едно постоянно разбойничество.

И без да обръща повече внимание на протестите му, Яниш се отправи към въглищното депо.

Там въпреки всички очаквания се оказа достатъчно количество въглища, около шестстотин тона. Но пренасянето им на борда на „Владетелят на океана“ беше наистина трудно и изискваше много време.

Докато екипажът на парахода се занимаваше с товаренето на въглищата, Яниш поиска с аргумента на пушките петдесет кози и още толкова свини, за да попълни запасите на парахода.

Човек трябваше да види изражението на стареца губернатор, когато, след като преброи доставените животни, Яниш извади портфейла си и издаде чек за петстотин фунта стерлинги.

— Какво е това? За какво? — учуди се губернаторът.

— Скъпи! — прекъсна го Яниш. — Вие като че ли ни взехте за разбойници. Ние сме обявили война на Англия и затова вземаме въглищата, без да платим за тях нито пара. Но козите и свинете са ваша лична собственост и ви ги заплащаме. Освен това се надявам, че ви плащаме така, както едва ли би ви заплатил някой английски капитан.

Товаренето на въглищата продължаваше с трескава бързина. Работата не беше прекратена и през нощта. На сутринта се разбра, че в бункерите са натоварени повече от половината въглища, но и на брега оставаше порядъчно количество, така че пътниците разполагаха с достатъчно време да посетят скалите на Мангалум и да организират малък лов на птици.

Към обяд, след като приключиха със закуската, Морланд, Яниш и Дарма се отправиха с малка лодка към скалите.

Оставиха лодката в подножието на отвесния бряг и започнаха да се състезават в точна стрелба, като избираха онези птици, чието месо можеше да обогати кухнята на кораба.

Морланд се оказа чудесен стрелец. Яниш, който се почувствува малко засегнат от успехите му, правеше всичко възможно да го

надмине и от време на време наистина показваше класа.

Дарма също не оставаше назад от това своеобразно състезание със своята дългобойна индуска пушка.

Ловците се бяха увлекли дотолкова, че забравиха първоначалното си намерение да останат край скалите около час и половина. Те се опомниха, когато дочуха рева на параходната сирена.

— Викат ни! — трепна Яниш. — Дявол да го вземе! Изглежда, доста закъсняхме. Товаренето на въглищата трябва да е свършило. „Владетелят на океана“ скоро ще потегли. Гледайте, вече притъмнява.

Ловците бързо се запускаха към морето, където беше привързана лодката им. Лицето на Яниш потъмня и веждите му се свъсиха.

— Ех! — изпъшка той. — Направихме голяма глупост. Гледайте как се е разиграло морето.

— Да побързаме! — потвърди опасенията му Морланд. — Наистина вълнението се е усилило доста.

От борда на „Владетелят на океана“ отново се разнесе звукът на сирената, после отново и отново. Ловците седнаха бързо в лодката и заплаваха към парахода, като едва надделяваха над идващите срещу им вълни. Изминаха около десет минути, а лодката им се намираще все още около скалите.

От мястото, където се намираха, виждаха парахода, който продължаваше да ги вика. Грамадни вълни го повдигаха и лашкаха като треска.

— Скъсала се е веригата на котвата! — извика Яниш, като видя как параходът почти легна на една страна, увлечен от течението.

В същото време, подхваната от вълните, лодката се въртеше като пумпал.

— Да се върнем, мистър Яниш! — предложи Морланд. — Вижте, и нощта настъпи. Стъмва се бързо. Не можем да настигнем крайцера, защото...

Той не успя да довърши. Огромна вълна налетя върху лодката и така я тласна, че и тримата отхвъркнаха от нея и се оказаха във властта на бушуващата стихия. За щастие Яниш, който никога не губеше присъствие на духа, хвана с една ръка девойката, а с другата спасителния пояс, който висеше на носа на лодката. Така че когато

вълната отмина, тримата се оказаха на девойката от ръцете на Португалеца и тя започна да потъва.

— Помогнете ми, Морланд! — извика Яниш, като напъргаше всичките си сили, за да доплува до Дарма, преди да връхлети върху и новата вълна.

В този съдбоносен момент силите на Морланд сякаш напълно се възвърнаха и той, бърз като стрела, само с два замаха на ръцете си се оказа около Дарма.

— Дръжте се, дръжте се, Дарма! — викаше той. — Хванете се за мен! Аз и мистър Яниш сме тук!

Дарма отвори очи. Лицето ѝ беше бледо, в очите ѝ се четеше ужас от смъртта. А смъртта наистина беше много близо.

— Пазете се! Идва нова вълна! — едва успя да извика Морланд на Яниш и те бяха връхлетени от оглушителен водопад. Но този път стихията не успя. Морланд и Яниш държаха здраво девойката.

Португалеца не се лъжеше: рано или късно тази борба трябваше да свърши с победа на вълните. Моментът на гибелта им приближаваше. Разбеснялата се вода ги тласкаше все по-близо до почти отвесната скала. Вълните се удряха с грохот в хладния камък. Когато течението ги откараше дотам и блъснеше телата им в камъка, нищо нямаше да може да ги предпази и щяха да бъдат премазани.

— Може би ще ни се притекат на помощ от „Владетелят на океана“? — каза Яниш и се огледа.

— Не го виждам вече! — отговори Морланд. Но само секунда по-късно от гърдите му се изтръгна ликуващ вик: — Масло! Спасени сме!

Яниш помисли, че Морланд е изгубил ума си и просто бълнува.

Но не. Острите му очи също забелязаха нещо необичайно. Докато пълнеше бункерите с въглища по време на силното вълнение, Сандокан прибягна до една мярка, която понякога се прилагаше от опитните моряци в момент на най-голяма опасност. От време на време изливаха в морето растително масло, което се разстиляше върху водата и омекотяваше високите вълни. И ето, течението носеше към мястото, където тримата нещастници отчаяно се бореха с яростните вълни дебел слой масло, който видимо укротяваше стихията.

— Ура! — извика Яниш на свой ред. — Ако успеем да издържим на още една вълна, може би ще се окажем на сравнително спокойно

място.

Морланд не отговори. Той гледаше Португалеца с помътнял поглед и от устата му излизаше пресекливо дишане. Навярно едва затворилата се рана на моряка се беше отворила отново поради нечовешкото напрежение. Силите на ранения намаляваха.

— Сър Морланд! — извика Дарма. — Лошо ли ви е? Тя беше забелязала промяната в състоянието на капитана.

— Нищо... това е от проклетата ми... рана — отговори морякът с прекъсващ от напрежение глас, — ще издържа около вас ... по някакъв начин. Сушата е наблизно.

Ако на мястото, където вълните изглеждаха като завързани под разлятото масло, беше относително по-спокойно, то наоколо водата продължаваше да кипи.

— Дявол да го вземе! Никога не съм и помислял, че ще трябва да се търкаляме като сирене в масло! — пошегува се непоправимият Яниш. — Но удоволствието не е много голямо. Костюмите ни ще бъдат в ужасен вид. Трябва да побързаме да се доберем до брега.

— Да, да! — отговори девойката, без да изпуска от очи бледото лице на Морланд, който почти беше изгубил съзнание.

— На мен... ми е... трудно! — с мъка произнесе обезсиленият моряк.

Той вече почти не успяваше да се справя с вълните.

— Не се отпускате! — окуражаваше го Яниш. — Браво! Дръжте се отгоре като тапа. Вие сте дяволски силен! Ако друг беше на ваше място, отдавна да е отишъл при рибите. Стой! Усещам под краката си пясък. Изглежда, пристигнахме на местоназначението си. Нека вълните сега да довършат работата ни.

Наистина, след една минута вълните ги изхвърлиха на брега, и то на същото място, където бяха слезли През деня, за да ловуват.

Избавиха се от водната стихия точно навреме. Морланд беше изгубил и последните си сили.

Яниш, който винаги бързо се ориентираше, скочи на крака, щом вълната се отдръпна, и помогна на девойката, а после и на моряка да излязат на брега.

— Спасителните пояси! — простена Морланд.

Яниш се огледа. Двата спасителни пояса, с чиято помощ издържаха в момента на падането си във водата, сега плаваха около

брега.

— Прав сте! — каза Португалеца. — Твърде ценни са, за да ги оставим на произвола на съдбата.

Той отиде във водата и изтегли двата пояса на брега.

— Как се чувствувате, мистър Морланд? — наведе се Дарма над капитана.

— Отпаднах съвсем ... — отговори той, — но това скоро ще отmine. За щастие раната ми, изглежда, не се е отворила.

— Bravo! — намеси се Яниш. — Всичко ще се нареди, деца. Но сега трябва да намерим някакво убежище за през нощта. Хващам се на бас, че „Владетелят на океана“ е избягал в открито море, за да се спаси от урагана, и едва ли скоро ще се върне. Елате насам. Тук има нещо като стряха, напомня малка пещера. Няма да е удобно като в хотел, но войната си е война. Как да е, ще изкараме до разсъмване.

Португалеца изглеждаше съвсем възстановен след преживяното премеждие. Накъса малко трева и тръгна към близката скала, чийто връх се наддаваше напред и образуваше плитка пещера.

Тук имаше достатъчно място да се укроят трима души. Дарма и мистър Морланд го последваха.

Ураганът вилня над острова през цялата нощ.

— Какъв ужас! — притисна се треперещата Дарма до Яниш. — Какво ли става сега с „Владетелят на океана“? Вие сте моряк, мистър Морланд, какво е мнението ви?

— Можете да сте напълно спокойна, мис Дарма. Паракордът не е заплашен от никаква опасност.

— И аз не се съмнявам в това — през смях отговори Яниш, — но няма ли да е по-добре да заспим?

Дарма и морякът отдавна се нуждаеха от почивка и незабавно последваха съвета му. Като по-издръжлив,

Португалеца остана на стража. Той дълго се взира към тъмния хоризонт, за да зърне фенерите на „Владетелят на океана“, но надеждите му бяха напразни.

Преди разсъмването буреносните облаци се изгубиха на север. Вятърът малко поутихна и вълните се разбиваха в подножието на скалата с намаляла ярост.

Като видя, че Дарма и Морланд все още не са се събудили, Яниш напусна убежището и тръгна да търси нещо за ядене.

Едва беше успял да се изкачи на около петнадесет метра по една от близките скали, когато до ушите му долетя някакъв шум.

Като че ли някой викаше.

Обезпокоен, Яниш се затича надолу към пещерата. Докато се спускаше, забеляза в малкото заливче под тях да влиза голяма лодка. В нея имаше десет-петнадесет души. Бяха колонисти от Мангалум.

— Дявол да го вземе! — каза си Яниш. — Работата не върви добре. Изглежда, че ще трябва да отговарям за взетите въглища. Но вместо монети тези навярно ще поискат главата ми.

Когато дойде до входа на пещерата, той извика:

— Ставайте, капитан Морланд!

— Какво има? — попитаха Дарма и морякът неразсънени напълно. — Да не би „Владетелят на океана“ да се е завърнал?

— Не. Изглежда, островитяните ни търсят! — развълнувано каза Яниш.

— Видяха ли ви? — попита Морланд.

— Страхувам се, че да. Бях на скалите и лесно са могли да ме видят откъм морето. Заобиколиха скалите с лодката си и скоро ще бъдат тук.

— Нима ще ни нападнат и ще ни пленят? — изплаши се не на шега девойката.

— Няма нищо невъзможно — отговори Морланд и в очите му се мярна странен огън.

— Почакайте ме тук, ще отида да видя къде са — разпореди се Яниш.

Той бързо тръгна към брега.

— Мистър Морланд — обърна се към моряка девойката, когато Яниш се скри от погледа им, — не мислите ли, че островитяните ще отмъстят на Яниш?

— Разбира се! — отговори той. — Не забравяйте, че те смятат вашия приятел за виновника, който е отмъкнал въглищата им, и жестоко ще му платят за това.

— Но вие още носите униформа на офицер от британската флота. Лесно ще можете да го спасите.

— Аз? — изуми се морякът от молбата на девойката.

— Да, вие! Нима няма да се противопоставите на арестуването на Яниш?

Скръстил ръце на гърдите си, Морланд гледаше мълчаливо девойката. Веждите му бяха свити, лицето му имаше див израз, а в очите му проблясваха злобни огънчета.

— О, нима няма да го направите? — възкликна Дарма. — Не забравяйте, че точно той ви изтръгна от ръцете на смъртта.

Капитанът продължи да гледа девойката ... По лицето му личеше, че в душата му се води силна борба.

— Той е мой враг! — глухо каза накрая.

— Мистър Морланд! — извика Дарма. — Не ме карайте да се разкайвам за уважението, което досега съм изпитвала към вас.

Морланд направи гневен жест, но веднага се опомни.

— Добре! — каза той. — Нека бъде както искате. Това поне ще ме освободи от свързващото чувство на признателност.

Капитанът излезе от пещерата, като мърмореше заплашително:

— Ако не сега, после. Рано или късно ще успея да го намеря и да отмъстя за смъртта на баща ми.

Лодката, която беше забелязал Яниш, стигна до брега и въоръженият и с пушки екипаж се разпръсна из крайбрежните дюни.

Един от островитяните, изглежда, забеляза Яниш, защото сложи ръцете си като рупор пред устата и извика:

— Хей, морски разбойнико! Излизай, няма защо да се криеш. Все едно, няма да ни избягаш,

Португалеца не го накара да повтори поканата си и с най-безгрижен вид излезе срещу преследвачите си.

— Добър ден, господа! — поклони се вежливо той. — Вашето ранно посещение е много ненавременно. . . исках да кажа, много навременно.

— Хей, ти! — продължи да вика островитянинът, — Не си ли от онези, които разграбиха въглищата?

— Въглища? Какви въглища? — извика Португалеца учудено. — За какво говорите?

— Как? — промени изведнъж тона си островитянинът. — Не си ли от екипажа на онзи пиратски кораб, който беше вчера тук?

— Дяволска работа! За какъв параход говориш? Аз съм честен джентълмен, който случайно е претърпял корабкрушение наблизо и никога нищо не съм имал с пирати.

— Тук има нещо! — започна да се усъмнява островитянинът. — Сигурно си от онези проклети разбойници.

В този момент иззад дюните прогърмя властният глас на капитана, който бързо приближаваше към мястото на инцидента.

— Ти ли се осмеляваш да ни наричаш разбойници? — викаше младият човек. — Искам да видя кой ще се осмели да каже такова нещо в лицето на капитан от англо-индийската флота, която е на служба при раджата на Саравак.

Когато видя появата на човек в униформа на английски морски капитан, островитянинът спря в пълно недоразумение и не знаеше какво да предприеме.

— Английски капитан? — каза най-сетне, като се съвзе от удивлението си. — Каква история!

После се наведе към брега и извика:

— Приятели, насам!

Петима въоръжени със стари мушкети островитяни се приближиха заплашително, но като видяха Морланд, веднага свалиха пушките си.

— Капитане! — обърна се към моряка единият от новопристигналите, който явно водеше отряда. — Кога дойдохте тук?

— Снощи, заедно със сестра ми и този мой приятел — отвърна Морланд, — Спасихме се от ужасно коработушение.

— В такъв случай няма да имате нищо против да ни последвате в Мангалум?

— Разбира се!

— Няма да бъдете принудени да чакате на острова дълго.

— Очаквате ли кораб наскоро?

— Да. По посока на северния остров забелязахме малък военен параход, който, изглежда, беше под английски флаг. Тогава още бушуваше бурята и той отмина в открито море.

— Кога видяхте този параход?

— Снощи преди залезслънце. Да не би това да е бил вашият параход, капитане?

— Не. Моят потъна на седемдесет километра оттук и катастрофата стана по-рано.

— Вие сте преследвали пиратите?

— Да, търсех ги.

— Какво нещастие! Ако бяхте дошли тук малко по-рано, тези разбойници не биха се осмелили да ни безпокоят. Но, извинете ме, капитане, казахте, че този човек е ваш приятел?

— Да! — отговори Морланд. — Той се спаси заедно с мен и сестра ми.

— Извинете ме още веднъж, но... струва ми се, че той прилича на един от пиратите, които вчера ни ограбиха.

— Не. Той е честен и мирен търговец от Лабуан. В това време към групата приближи и Дарма. Островитяните вежливо поздравиха девойката и и помогнаха да влезе в лодката. Яниш вече се беше настанил на кърмата.

През целия път до Мангалум никой от островитяните не продума. Най-сетне лодката влезе в залива.

— Заповядайте на брега, господа! — каза началникът на отряда и вежливо подаде ръка на Дарма. — Тук ще се чувствувате много по-добре, отколкото сред скалите, където ви намерихме.

В думите му прозвуча ирония и тя не се изплъзна от вниманието на Яниш.

— Ей Богу, старият вълк ме е познал! — измърмори Португалеца през зъби. — Ако „Владетелят на океана“ не побърза да се върне, страхувам се, че на шията ми ще надянат кълчищена връзка. А отгоре на всичко нямам дори една цигара.

Островитяните изтеглиха лодката на пясъка и заобиколиха корабокрушенците.

— Къде ще ни заведете? — попита Морланд с нарастващо безпокойство.

— У дома — отговори началникът на отряда. Съпроводени от конвой, те пресякоха площада и влязоха в кокетна къщичка от дърво и камък.

Като покани тримата си пленници да влязат, началникът на отряда се обърна към стареца, който седеше до прозореца.

— Господин губернатор, познавате ли този човек? — попита той. — Вгледайте се в него и кажете, не е ли той от хората, които вчера ограбиха въглищните ни запаси?

— Негодник! — извика Португалеца.

Старецът живо се обърна към издалия се със своята избухливост португалец и потвърди:

— Да, разбира се! Това е същият пират, който ни принуди да дадем въглищата. Падна в ръцете ни. Сега ролите ни са разменени. Няма как да ни се изплъзнеш, тук, на острова, ще се намерят достатъчно високи дървета, за да те обесим,

— Никакво насилие в мое присъствие — намеси се капитан Морланд решително, — аз съм капитан от флотата на нейно величество кралицата на Англия и...

Старецът, който до този момент не беше забелязал присъствието му, го погледна учудено.

— А кой сте вие, милостиви господине?

— Сляп ли сте? Не виждате ли мундира ми?

— Откъде сте?

— Параходът ми потъна близо до Мангалум след едно ужасно сражение с корсари.

— А как е попаднал в компанията ви този човек?

— Той беше с мен и с тази млада лейди.

— Как може капитанът от английската флота да е в една компания с пират? Достатъчно! Вие просто сте един комедиант. Не мислете, че сме толкова глупави, че да повярваме на проклетите ви измислици.

— Стойте! — извика морякът. — Заклевам се в честта си, че аз съм Джеймс Морланд, капитан от английската флота, на служба при раджата на Саравак!

— Имате ли доказателства? Покажете ги и тогава ще ви повярвам.

— Нима сте глухи? Какви доказателства мога да имам, дявол да ви вземе? Нали вече ви казах, че параходът ми потъна.

— Добре, ще се опитаме да ви повярваме. Но как ще ни обясните присъствието си в обществото на този човек, който преди три дни се яви тук с пиратския параход и ограби въглищния склад?

— Той? Той се спаси заедно с мен в лодката, когато пиратският параход беше завлечен от урагана, а моят потъваше.

— А не е ли по-просто и по-естествено друго обяснение, млади човече? — хитро намигна губернаторът.

— Какво е то?

— Ами че вие сте... главатарят на пиратите. А колкото до мундира... Господи! Нима мундирът прави човека? Снабдили сте се с

чужд мундир и това е всичко.

След това старецът се обърна към подчинените си:

— Оставям пленниците на вас. Отваряйте си очите да не избягат. Освен благодарност за залавянето им сигурен съм, че английското правителство ще ни определи и добра награда.

Отведоха ги в голямо каменно здание, което служеше за обществен склад.

Още не бяха успели да разгледат затвора си и да разменят мисли за новото си положение, когато топовен гърмеж ги застави неволно да потръпнат.

— Военен параход! — каза Морланд.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА „ВЛАДЕТЕЛЯТ НА ОКЕАНА“

Оглушителни викове и пушечни изстрели отговориха на топовния гърмеж. развръзката приближава! — прошепна с вълнение Морланд. — Още няколко минути и всичко ще се изясни.

Шум от многобройни гласове и стъпки около самата врата на импровизирания затвор показва, че той не беше далеч от истината. Само след няколко минути вратата се отвори и на прага се появи губернаторът, съпроводен от млад човек в униформа на лейтенант от английската флота. Зад гърбовете на влезлите се виждаше цял отряд от въоръжени английски моряци. А още по-нататък се тълпеше едва ли не цялото местно население, което шумно изразяваше радостта си.

— Ето пиратите, господин лейтенант! — заяви тържествено губернаторът. — Арестувайте ги и се разпоредете да ги обесят колкото се може по-рано.

За най-голямо учудване на губернатора лейтенантът, вместо да повика конвоя, се хвърли напред и радостно прегърна Морланд.

— Капитане! Възможно ли е? Вие още сте жив? Дали не сънувам наистина?

— Не, скъпи Лайлънд! — отговори капитанът. — Това съм самият аз и никой друг.

Губернаторът беше объркан окончателно. Той отчаяно се чешеше по тила и повтаряше:

— Но той е приятел на пират. Вгледайте се в него, лейтенанте! Той иска да измами и вас!

Без да обръща внимание на обезкуражения старец, лейтенантът отново се обърна към капитан Морланд.

— По какъв начин се оказахте така далеч от Саравак, капитане? Всички мислехме, че сте загинали заедно с парахода си.

— Нима хората ми, които пиратите пуснаха на свобода, не разказаха, че съм пленен?

— Разказвах, но в думите им имаше такива истории, че никой не ги взе съвсем на сериозно.

— А вие защо дойдохте на този остров, Лайлънд?

— Крайцерувам и търся пиратския параход.

— Закъсняхте. При това ви съветвам да не приемате открит бой с него. Но да отидем на борда на вашия кораб. Трябва да ви разкажа много неща. А сега, позволете да ви представя приятелите си. Това е мис Дарма Праат и нейният чичо...

Моряците заобиколиха освободените и тръгнаха към брега. От пристанището взеха лодки и бързо стигнаха до крайцера.

— Капитане! — каза Лайлънд, когато Морланд се изкачи по стълбичката на палубата. — Параходът ми е на ваше разположение.

— Моля ви само за една каюта за мен и по една за приятелите ми. А след това ще ви помоля да се отнасяте към спътниците ми като с...

—... като с гости?

— Не, като с военнопленници. Но преди това трябва да ме изслушате. Мис Дарма, мистър ди Гомера, моля за извинение. Нали ще ме почакате, докато поговоря с лейтенанта?

Двамата офицери се спуснаха в капитанската каюта, а Дарма и Яниш останаха на палубата.

Докато крайцерът се измъкваше в открито море, Морланд и лейтенантът разговаряха в каютата.

Когато отново излязоха на палубата, лицето на Морланд беше светло, той се усмихваше. Изглежда, беше доволен от проведените преговори.

— Мис Дарма, мистър ди Гомера — каза той, — няма да бъдете отведени в Лабуан. Параходът отива направо за Саравак.

— Където ще ни предадете на стария си приятел раджата? — засмя се Яниш.

— Да. Но това е всичко, което мога да направя, макар желанието ми да е друго — отговори Морланд с лека въздишка.

— А какво бихте желали, мистър Морланд? — попита Дарма.

Морякът поклати глава без отговор. След това хвана девойката под ръка, отведе я към кърмата и каза развълнувано:

— Бих искал да измъкна от вас едно обещание, мис Дарма.

— Говорете.

— Да не се връщате никога вече на борда на „Владетелят на океана“.

— Но нали съм ваша пленница. Каква цена искате за, обещанието ми!

— Раджата, за това ви давам честната си дума, ще ви пусне на свобода.

— Не, това е невъзможно, сър Морланд. На борда на „Владетелят на океана“ е баща ми. Неговата съдба е свързана със Сандокан. Той никога няма да напусне борда на „Владетелят на океана“. Мога ли да се откажа от родния си баща?

— Но помислете, мис Дарма! Ако се върнете там, какво ще се случи? Щом се наложи отново да се сражавам с парахода на Сандокан и успея да го потопя, всички на него ще загинат. В онзи съдбоносен час и вие ще бъдете там... Разбирате ли на каква мъка обричате човека, който е готов да жертвува заради вас живота си? Защо мълчите?

— Нека съдбата да реши участиа ни! — отвърна девойката със скръб в гласа.

— Кажете ми, Дарма, обичате ли ме?

Без да отговори, Дарма го погледна с насълзени очи.

— Говорете, Дарма!

— Да промълви тя с толкова тих глас, че той се стори на моряка като въздишка.

Разговорът им беше прекъснат от Яниш.

— Капитан Морланд — каза той, — преследва ни някакъв параход.

— Да не би да е „Владетелят на океана“? — попита Дарма.

— Във всеки случай параходът е военен — прошепна Яниш, — домакините ни, изглежда, усетиха нещо и се готвят за бой.

Челото на капитан Морланд се свъси, лицето му пребледня едва забележимо.

— „Владетелят на океана“! — каза той тихо. — Той отново е тук. Пак иска да изтръгне щастието от ръцете ми.

До него приближи с бинокъл в ръце командирът на крайцера Лайлънд.

— Капитан Джеймс! — тревожно произнесе той. — Ако не греша, нас ни преследва голям военен параход.

— Може би е от нашата ескадра?

Морланд взе бинокъла и започна да се взира към преследвача.

— Проклятие! Той е! Това е „Владетелят на океана“ — изтръгна се от устата му.

— Сандокан! Браво! — продума тихо Яниш. — Изглежда, този път ще се отърва от удоволствието да вися на някое дърво.

— Това пиратът ли е? — попита лейтенант Лайлънд.

— Да, той е! — отговори капитанът.

— Ще се бием.

— Безполезно е! — отговори Морланд. — Съпротивата ни е невъзможна. Нашите изстрели няма да му причинят никаква вреда. Това е дяволски параход, който е брониран отлично. При това разполага с дългобойна артилерия и може спокойно да ни обстрелва от такова разстояние, на каквото нашите снаряди не могат да достигнат.

— И така да е! Във всеки случай без бой няма да спуснем знамето! — стисна устните си офицерът.

— Аз също не искам подобен позор. Но мисля, че има начин да избегнем това. Спуснете лодки и ме оставете да преговарям с Тигъра на Малайзия. Ще изгубите двама от пленниците, които трябва да предадете на Сандокан. Аз ще изгубя много повече. О, неизмеримо повече! Затова пък и крайцерът ни, и хората ни ще бъдат спасени от безсмислена гибел,

— Да бъде както казвате, капитан Морланд!

Крайцерът забави хода си. Моряците ловко спуснаха лодка. През това време „Владетелят на океана“ приближи. Могъщите му батареи бяха готови за бой, а на фокмачтата се развяваше кървавочервено знаме.

Като видя, че английският крайцер спира, вдига бял флаг и спуска лодка, Сандокан на свой ред заповяда „Владетелят на океана“ да спре и да изчака развързката.

— Англичаните са станали предпазливи — каза той на неразделния си приятел ТремалНаик.

— Изглежда, крайцерът ще се предаде без бой — забеляза индусът.

— Само дето не знам какво бихме могли да направим с него.

— Ще му отнемем въглищата. Запасите ще ни трябват за нашите приятели даяките от Саравак.

— За всичко ще се намери място. Но дявол да го вземе, защо ли губим време, за да се обясняваме с англичаните. Нали сме тръгнали да търсим Яниш и дъщеря ти?

— Надяваш ли се да ги намерим на онази проклета скала? — попита скръбно и без надежда ТремалНаик.

— Да.. Но гледай, какво е това? В лодката като че ли влезе капитанът. Да не иска да ми връчи лично шпагата си?

— Това е той, той е! — приближи се развълнуван Самбилонг. — Това е капитанът на крайцера...

— Кой по точно? Говори разбрано! — каза Сандокан с раздражение.

— Нашият пленник! Морланд!

— Морланд? — извика поразен Сандокан.

Лицето му се проясни. В очите му запламтя надежда.

— Морланд на борда на този крайцер? В такъв случай и Яниш и Дарма са там. Но как е могло да стане това? Невъзможно е. Грешиш, Самбилонг.

— Не! — каза Самбилонг. — Вижте! Той вече ви поздравява.

Под дружните тласъци на дванадесетте си гребла лодката на крайцера се носеше като стрела към „Владетелят на океана“. Морланд държеше руля и с размаханата си фуражка поздравяваше Сандокан и ТремалНаик.

Когато лодката се прилепи за борда, той пъргаво изтича по стълбичката и отдаде чест на Сандокан.

— Мистър Сандокан! Нося ви сведения за вашите близки — каза той с официален тон.

— Яниш? Дарма? — в един глас извикаха Сандокан и ТремалНаик.

— Да, те са на борда на английския крайцер — посочи към парахода Морланд.

— Защо не ги доведохте тук?

— Защото са пленници на командира на този кораб. Но той ви предлага да ги освободи при известни условия.

— Какви са условията му?

— Крайцерът не може да се бие с „Владетелят на океана“. Ако сте съгласни, след като получите пленниците, да го оставите свободно да продължи пътя си.

— Така да бъде! — отговори Сандокан. — Все някога ще успея да намеря този крайцер.

— Тогава заповядайте да спуснат бойния флаг. Командирът на крайцера ще ви предаде незабавно пленниците.

Червеното знаме беше незабавно свалено. В същия миг от крайцера се отдели втора лодка. В нея седяха Яниш и Дарма. Португалеца беше запалил спокойно цигара.

След няколко минути и двамата бяха на палубата в обятията на Сандокан и ТремалНаик.

Блед като платно, Морланд гледаше трогателната сцена.

— Чакам разпорежданията ви относно моята съдба — обърна се той към Сандокан. — Както и по-рано, аз съм ваш пленник.

Тигърът не успя да се намеси, когато прозвуча гласът на Яниш:

— Разбира се, скъпи капитан Морланд, вие сте свободен. Можете да останете с нас или да се върнете на крайцера.

— Щом е така, довиждане, господа! — тръгна към стълбичката англичанинът. — Но сбогувайки се с вас, ще ви кажа: вие пускате на свобода не приятел, а непримирим враг.

— Ами! Един повече или по-малко, това е все едно! — лекомислено отговори Португалеца.

— Прощавайте, мис Дарма! — каза капитанът глухо. — Нека Брама, Вишна и Сива ви пазят. Прощавайте!

От вълнение Дарма не можа да произнесе и дума. Протегнатата и за прощален поздрав ръка трепереше.

Без да се сбогува със Сандокан и Яниш, Морланд се спусна по стълбичката.

Като проследи отдалечаването на неприятелския параход, Сандокан промълви:

— Вече е време и ние да се заловим за работа. Въглища имаме, приятелите ни са тук. Пълен напред! Тръгваме към нашата цел! Към големия морски път, по който се движат стотици английски търговски параходи. Ще им нанасяме неумолимо удар след удар. Нека потрепери Англия, нашият безпощаден враг. Напред! И гордият могъщ параход смени посоката си. И се понесе по океана.

СТРАНСТВУВАНЕТО НА „ВЛАДЕТЕЛЯТ НА ОКЕАНА“

Четиридесет и осем часа по-късно в курса си на изток „Владетелят на океана“ забеляза на хоризонта ивица дим; Вече беше застанал на пътя, по който се движеха английските параходи от Индия и Ява към Китай и Япония.

— Параход! — извести Каммамури.

Сандокан забърза към обичайното си място на капитанския мостик и отдаде заповед да се засили огънят в машинното отделение и оръдията да се приготвят за бой.

Разстоянието бързо намаляваше, защото „Владетелят на океана“ усилваше скоростта си, за да не даде възможност на кораба да се спаси с бягство.

Моряците на марса вече можеха да разпознаят знамето, което се развяваше на кърмата, и съобщението им беше посрещнато с радостни викове от целия екипаж.

— Да — каза Сандокан, — това е английски параход. По всички признаци той идваше от някое индуско пристанище. Ако се съдеше по размерите му, имаше най-малко две хиляди тона. Около бордните му мрежи се тълпяха хора, привлечени от военния параход, който се носеше към тях.

Когато разстоянието достигна по-малко от миля, Сандокан заповяда да издигнат червеното знаме с глава на тигър и да дадат халостен изстрел — заповед за спиране.

На палубата на парахода настана бъркотия. Виждаше се как моряците и пътниците тичат към носа. Вдигна се оглушителна врява, която достигна до „Владетелят на океана“.

В течение на няколко минути параходът лъкатушеше, сякаш не знаеше каква посока да поеме, но изстреляната над палубата му граната го вразуми.

Гой спря и се залюля върху вълните на около осемстотин метра от крайцера. Разбира се, не можеше и да мисли за оказване на каквато

и да е съпротива, защото само с два изстрела „Владетелят на океана“ щеше да го изпрати на дъното.

Четири лодки, пълни с въоръжени моряци тигърчета, потеглиха незабавно, а страшните оръдия бяха насочени към безпомощния параход.

Като приближи, Яниш извика повелително:

— Спуснете стълбата!

Той, ТремалНаик, Каммамури и дванадесет малайци се изкачиха на палубата с голи саби.

Капитанът на парахода, заобиколен от офицерите си ги очакваше.

Като видя появяването на Португалеца с извадена сабя, той пребледня като платно.

— На какво дължа честта да ви видя? — попита с разтреперан глас.

— Видяхте ли под какво знаме плаваме? — попита Португалеца.

— Зная, че червено знаме с глава на тигър някога имаха пиратите от Момпрацем, Но всички казват, че те отдавна са изчезнали от тези води.

— Да, но не са изчезнали! — усмихна се Яниш. — Вашето правителство предизвика сражение с тигрите на Момпрацем във време, когато не го безпокояха с нищо, и това ги накара отново да хванат оръжието.

— Какво искате?

— Давам ви двадесет минути за спускане на лодките, а след изтичането на този срок ще отправя парахода към дъното.

Капитанът се посъветва с офицерите си и даде знак да се спуснат лодките.

— Отстъпвам пред силата, но протестирам! — каза той на Яниш.

Моряците от парахода работеха с трескава бързина и скоро лодките бяха във водата, снабдени с хранителни припаси и вода. Първи бяха свалени жените, после слязоха офицерите, които свалиха параходните документи и касата.

Когато параходът беше опразнен напълно, малайците на Яниш се качиха на палубата му, а парният катер на „Владетелят на океана“ се приближи до борда. Въглищният склад беше незабавно отворен и всички въглища пренесени на крайцера.

Два часа по-късно отрядът на Яниш напусна осъдения на гибел параход.

— Два изстрела по ватерлинията! — изкомандува Сандокан.

Оръдията прогърмяха и след пет минути великолепият параход беше погълнат от вълните. „Владетелят на океана“ продължи пътя си.

На следващия ден същата участ сполетя друг английски кораб, натоварен със суха риба, а после и още няколко по-малки парахода и платноходи. Небезпокояван от никого, крайцерът спокойно се разхождаше по големия морски път от бреговете на Борнео до островите Анаба, като пресичаше пътя на параходите, които пътуваха от Малакския пролив към заливите на Китай и Япония.

Вече бяха потопени около тридесет парахода и беше трудно да се пресметнат огромните загуби на английските морски компании. Невероятното по размери рушене на английската търговия би продължило още, ако веднъж до борда на „Владетелят на океана“ не се беше приближил един кораб от Борнео и не беше му съобщил, че във водите на Натун е забелязана военна ескадра. Нямаше никакво съмнение, че това е сингапурската флота, която беше потеглила за война със Сандокан.

Когато получиха това известие, Сандокан, Яниш, ТремалНаик и инженер Харвард се събраха на военен съвет и решиха временно да прекратят преследването на търговските параходи, а да се отправят за Саравак, за да подпомогнат по море даяките, ако са възстанали.

Сандокан поиска да минат близо до бреговете на Момпрацем, за да се убеди лично дали англичаните са се настанили здраво на острова, който някога беше щастливо леговище на тигрите.

Борнео.

Към вечерта на втория ден в далечината се показва гордият Момпрацем и обхванати от дълбоко вълнение, Сандокан и Яниш дълго го гледаха от капитанския мостик.

Сградата, която в продължение на много години беше служила за жилище на Сандокан и Яниш, вече я нямаше. На нейното място се виждаше малък, но по всички признаци силно въоръжен форт, който гарантираше владението на Момпрацем от англичаните. По целия бряг бяха разсеяни отделни фортове, защитни стени и укрепления.

Мълчаливо и гневно Сандокан попиваше с поглед всичко това. По израза на лицето му можеше да се види каква дълбока скръб беше нахлула в душата му.

В този момент от носа се раздаде вик. Наблюдателите съобщаваха, че виждат отпред светлините на два парахода.

— Готов съм да се хвана на бас — каза Яниш, — че идват от Лабуан.

— Толкова по-зле за тях — каза Сандокан със стиснати юмруци, — те ще ми заплатят за моя Момпрацем. Разпореди се да засият парата, Яниш!

— Какво мислиш да предприемеш, Сандокан? — изумен от зловещия огън, който светеше в очите на пирата, попита приятелят му.

— Ще изпратя на дъното тези два парахода с всичко, което се намира на тях.

— Сандокан! Не забравяй, че ние сме борци за свободата на Малайзия, а не разбойници. Освен това все още не знаем дали са търговски или военни параходи. Най-сетне не знаем и под какво знаме пътуват.

Без да отговори, Сандокан извика:

— Изгаси светлините! Всички горе! Пригответе се за бой! Артилеристи, по местата си!

Около единадесет часа „Владетелят на океана“ беше само на половин километър от параходите, които, без да подозират смъртната опасност, която ги заплашва, лениво се движеха близо един до друг.

— Това са транспортни кораби, които връщат в родината английски войници — каза Яниш.

Сандокан искаше веднага да ги потопи, но увещанията на Яниш и молбите на Дарма успяха да угасят зловещия огън в очите му и той се отказа от намерението си.

Цялата нощ прекара на крак, а щом се разсъмна, даде заповед да се засили скоростта.

Когато дойде близо до транспорта, той издигна зловещото си знаме и даде предупредителен изстрел — заповед за спиране. На сигналната мачта се появи флагчета, които означаваха: „Предайте се, или ще ви унищожа!“

Двата транспорта, цялото въоръжение на които се състоеше от няколко малокалибрени оръдия, прецениха, че съпротивлението е

невъзможно, и незабавно се подчиниха, като свалиха гордия английски флаг в знак, че се предават. На палубата им се възцари невъобразима паника. Неколкостотин войници бяха убедени, че е настанал последният им час. Те тичаха като обезумели по палубите, около лодките се завърза ръкопашен бой.

— Давам ви два часа да опразните параходите — сигнализираше Сандокан.

— Покоряваме се на силата, за да предотвратим безсмисленото кръвопролитие.

Параходите спуснаха незабавно всичките си лодки. Те бяха малко и така се претовариха с войници и офицери, че във всеки момент можеха да потънат. Като видя, че някои войници вземат със себе си и пушките си, Сандокан даде сигнал: „Оръжието във водата!“

Заповедта беше изпълнена моментално. Докато хората се наместваха по лодките, „Владетелят на океана“ описваше бавни кръгове около осъдените параходи и ги държеше непрестанно под прицела на оръдията си.

Още преди англичаните да напуснат параходите, Яниш изпрати там петдесет добре въоръжени малайци. Единственото нещо, което искаше да запазят, бяха безценните за „Владетелят на океана“ каменни въглища. Освен тях от параходите бяха прибрани големи количества боеприпаси. Всичко това продължи до вечерта.

Когато привършиха работата си и напускаха палубата, малайците запалиха фитилите, които водеха към буретата с барут. Едва лодките бяха успели да се отдалечат на достатъчно разстояние и два последователни взрива прекратиха съществуването на транспортните параходи.

Два дена по-късно „Владетелят на океана“ премина покрай Танонг Дату, където беше определено мястото за среща с бригантината. След като не я откри, параходът се отправи веднага към устието на Седанг. Сандокан искаше да разбере дали хората от бригантината са успели да изпълнят поставените им задачи. Това щеше да стане ясно от вестта за въоръженото въстание на даяките. След около четиридесет и осем часа се показа планината Матанг, която се издигаше на западния бряг на огромния саравакски залив. На сутринта параходът беше вече при устието на реката, където се намираще и столицата. Над океана се стелеше гъста мъгла.

Сандокан, Яниш, ТремалНаик и Харвард бяха на палубата близо до кърмата. Гъстата мъгла им пречеше да виждат добре. Поради изключителната опасност всички артилеристи бяха по местата си.

„Владетелят на океана“ се намираше на около осемдесет километра от втората бухта на Саравак, когато внезапно в далечината се разнесе глухият вой на сирена.

— Сигурно е някой от параходите на раджата — каза Португалеца с цигара между зъбите, — пълен напред! Сандокан, ти виждаш ли нещо?

— Виждам мъгла — отговори той, — но все пак, да не би да са ни приготвили посрещане?

Изминаха още два часа. Наоколо все така цареше мъгла. Внезапно сноп от ярки лъчи проряза тъмнината.

— Електрически прожектор! — извика Яниш. — Търсят ни.

— Пълен назад! — заповяда внезапно Тигъра на Малайзия.

Някакъв параход, а може би и цяла флотилия се намираше точно пред крайцера. Там през цялото време светеха прожектори.

От устата на Португалеца се изтръгна проклятие:

— В капан сме! — каза той през зъби. — Изглежда, скоро ще стане доста горещо.

Сандокан внимателно следеше пресичащите се лъчи на прожекторите. По всичко личеше, че „Владетелят на океана“ се намираше в центъра на един затворен кръг и все още не беше открит. Но беше рисковано да потегли в една или друга Посока, защото веднага щеше да се издаде.

— Да караме право напред! — каза накрая Сандокан. — Пред нас, изглежда, има само един параход. Можем да се опитаме да го потопим. Мистър Харвард, поставете при машините втора смяна.

— Не е лошо измислено — одобри американецът разпореждането, — и нашите американци биха постъпили така в подобна ситуация.

— Пълен напред! — прозвуча заповедта на Сандокан. И крайцерът се понесе.

В същото време неприятелските параходи, изглежда, го забелязаха и започнаха да свиват кръга си около него.

— Артилеристи, по местата си! Готови за бой! — разпреди се Сандокан.

Един от неприятелските параходи най-сетне откри точното местоположение на „Владетелят на океана“, а може би и случайно го напипа с прожекторите си. Сега само за няколко мига успяваха да се скрият в мъглата и светлините отново ги осветяваха като ден.

Преследваха ги.

Раздадоха се изстрели. Над палубата профучаха тежки гранати.

Изминаха още няколко минути. Крайцерът се носеше с безумна скорост. Внезапно пред самия му нос изплава грамадна тъмна маса. Беше вече невъзможно да се спре крайцерът или да се отклони. Пък и Сандокан не желаше това.

— Напред! — извика той повелително.

Почти в същия миг носът на „Владетелят на океана“ се вряза със страшна сила в борда на насрещния параход. Чу се трясък, разтърсването едва не събори всички по палубата. По разсечения параход се разнесоха викове на смъртно изплашени моряци, дочуха се яростни вопли.

— Пълен назад! — заповяда Харвард. Носът се освободи веднага и крайцерът се отдръпна от смъртоносно ранения си противник.

Катастрофата стана с приказна бързина. На пробития параход се пръснаха с оглушителен шум всички парни котли. След това настана тишина и той потъна в морските дълбини.

Без да се грижи за екипажа му, крайцерът заобиколи мястото на катастрофата и отново се втурна напред.

Вляво и вдясно от „Владетелят на океана“ се появиха силуети на параходи, които се опитваха да пресекат пътя му и го държаха под светлините на прожекторите си.

Врагът искаше да използва забавянето, предизвикано от катастрофата, и вече настигаше крайцера.

— Огън от двата борда! — изкомандува Яниш. Само за миг крайцерът заприлича на малък вулкан.

Могъщата му артилерия изпращаше по неприятеля облаци от чугун и стомана.

Врагът на свой ред започна да го обстрелва от две страни. Но това не можеше да спре Сандокан и той продължи напред, като стреляше упорито.

— Какво е това? Лодка? — извикаха наблюдателите. Наистина от мъглата изплува малка парна лодка и с поразителна скорост се понесе

към „Владетелят на океана“.

— Миноноска! Искат да ни вдигнат във въздуха! — извика Харвард.

Сандокан и Яниш, които бяха в бронираната кула, изскочиха на палубата. Парната лодка, осветена от лъчите на прожекторите, настигаше крайцера. На руля и стоеше командирът. Изправен в цял ръст, той направляваше гибелната посока на параходчето си.

— Капитан Морланд — извикаха няколко гласа наведнъж.

Да, наистина морякът в корабчето беше той. Избрал сигурната гибел, той искаше да потопи крайцера.

— Стреляйте! Огън по лодката! — извика Сандокан.

— Не, спрете! — закрещя Яниш.

— Какво правиш, Яниш?

— Ако го убият, Дарма ще умре. Оставете аз да се справя с него.

Сандокан мълчаливо сви рамене.

Яниш затича към кърмата, където имаше няколко оръдия с малък калибър. Той насочи едното от тях с мълниеносна бързина. Лодката беше на не повече от триста метра от крайцера. Раздаде се гръм. Гранатата, изпратена от Португалеца, може би най-добрият артилерист в света, като с нож разряза руля на лодката. По инерция полуразрушената лодкамина продължи да се движи още около сто метра напред и спря съвсем близо до крайцера.

— Щастлив път, мистър Морланд! — извика Яниш. Морякът, останал невредим, но обезоръжен, размаха заплашително ръка.

— Плавайте! Плавайте! — извика той. — В залива ви чака отмъстител! Чака ви синът на убития от вас Суйод хан!

В този миг връхлетя нова вълна от гъста мъгла. Тя погълна крайцера и го скри от прожекторите на неприятеля, които упорито го издирваха. „Владетелят на океана“ изпрати последен залп към неприятеля си и продължи устрема си на изток. На палубата се разнесоха виковете на екипажа:

— Да живеят свободните деца на гордия и непобедим Момпрацем!

ГИБЕЛТА НА БРИГАНТИНАТА

„Владетелят на океана“ нито за минута не забави хода си. Сандокан и Яниш смятаха да се доберат до устието на Седанг, като изпреварят преследвачите си поне с двадесет и четири часа. Това им беше необходимо, за да вземат мерки за защита на бригантината, и ако им се предостави възможност, да влязат в пряк контакт с вождовете на даяките.

— Ако не ни попречи дяволът, ще си свършим работата, преди съюзниците да пристигнат за бала! — каза Сандокан на Португалеца.

Яниш се беше запътил към изхода на каютите, където в същия момент се показаха Дарма и Сурама.

— Е, деца! — обърна се той към девойките. — Изплашихте ли се при сблъскването? Вече няма от какво да се страхувате.

После се наведе към преbledнялата Дарма, погледна я изпитателно в очите и ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, Яниш! — прошепна Дарма и стисна горещо ръката му.

— За какво?

— Зная всичко! Вие ... пощадихте ... капитан Морланд.

— Това е нищо, дете. Нали щеше да ти бъде тежко, ако този отчаян храбрец беше загинал?

— О, да! — трепна с цялото си тяло тя. — Аз го обичам! Това е нещо съдбовно!

— Нищо, нищо, казвам ти! Почакай. Тази война ще свърши и тогава всичко ще се подреди. Зная, че и той те обича. Вие ще бъдете щастливи.

През целия ден крайцерът се носеше, без да се забави никъде дори за минутка. Благодарение на бясната си скорост малко преди залезслънце параходът достигна водите, които миеха брега на Седанг.

Изминаха още два часа и „Владетелят на океана“ се добра до самото устие на реката. Оттам го делиаха някакви си петнадесетина мили. Бригантината никъде не се виждаше. Тогава крайцерът пое на

запад, за да претърси местността, където беше възможно да се е скрила Възможно беше да е рискувала с един поход нагоре по реката. По общо мнение капитанът и, опитен съратник на Сандокан, не би постъпил толкова неблагоприятно.

Измина още известно време. Изведнъж някъде отдалече, но доста ясно се дочуха топовни гърмежи.

Часовите огледаха целия хоризонт, но не забелязаха никакъв параход. Но тези гърмежи говореха, че някъде в този момент се решава участта на бригантината и нейния екипаж.

На „Владетелят на океана“ всички бяха обхванати от безпокойство. Времето летеше, а издирването на бригантината не даваше резултат. Към полунощ наблюдателите известиха, че по курса на крайцера се вижда дим от параход, който сякаш беше изплувал от водата на около две мили от тях, и сега правеше всичко възможно да се отдалечи от крайцера.

— Огън! — разпореди се Сандокан. — Сто рупии на този, който пръв улучи парахода.

— Аз мога да го улуча — каза старият американец с усмивка. — Сто рупии са добра цена! С тези пари ще си купя цяла планина с тютюн.

Раздаде се изстрел, но беше трудно да се отсъди дали гранатата, изпратена от стария артилерист, беше стигнала целта, защото в този момент преследваният параход с ловка маневра се скри зад малък остров.

„Владетелят на океана“ се впусна след него, но той сякаш се беше скрил на морското дъно. Крайцерът трябваше да намали скоростта си, за да не се натъкне на някоя скала, още повече че лунната светлина не даваше възможност добре да се ориентират в тези коварни води.

— Кораб до брега! — извика след петнадесет минути наблюдаващият моряк.

— Трябва да е нашата бригантина — каза Яниш, — но, изглежда, е заседнала сред скалите.

Лъчите на електрическите прожектори бяха насочени към тайнствения неподвижен кораб, но нито на палубата, нито където и да е другаде се показваше човек.

— Пуснете три сигнални ракети! — разпореди се Сандокан. — Ако на кораба има поне един жив човек, той ще отговори.

Но и на този сигнал не отвърна никой.

Крайцерът приближи на такова разстояние, че можеше да спусне парния си катер. Самият Сандокан пое командата му в компанията на Яниш, ТремалНаик и още двадесет малайци. Успяха бързо да се доберат до безпомощния кораб.

— Нашата бригантина! — със задавен глас произнесе Яниш. — В какъв вид я виждаме! Да, ТремалНаик, опасенията ти се оправдават. Корабът е... изгубен.

— Но къде са хората ми? — изскърца със зъби Сандокан.

Сякаш в отговор, от върха на скалата се разнесе радостен вик:

— Капитане!

Сандокан и Яниш погледнаха в посоката, откъдето долетя този вик. Малайците хванаха пушките си. но само една минута ПО-късно до Тигъра на Малайзия стоеше човек и едва успяваше да отговаря на множеството въпроси.

Разказът му беше кратък. Параход под английски флаг започнал да преследва бригантината и тя била принудена да връхлети върху скалите. Екипажът успял да се измъкне с лодките към Седанг, Останал само един човек, и то доброволно — не стигнали местата.

— А мунициите? А оръжието? — питаше Сандокан.

— Част от тях успяхме да хвърлим в морето, но по-голямата част отнеха англичаните — каза малаецът.

— Водихте ли преговори с даяките?

— Да, но не успяхме да стигнем до някакво решение. Те са смазани и не се решават да започнат открита борба със Саравак.

— Проклятие! — каза Сандокан. — Никак не очаквах това. Надеждите ми се рушат една след друга. Но какво от това? Докато кръвта тече в жилите ми, докато сърцето ми бие в гърдите — аз ще се съпротивлявам!

Отрядът започна да се спуска в лодката, когато внезапно се разнесе изстрел, който накара всички да трепнат и да спрат за момент.

— Сигнал от крайцера! — каза ТремалНаик.

— Вижте, вижте! Това са враговете ни! — посочи Яниш към хоризонта. Всички се обърнаха към морето и видяха десетки разноцветни светлини. Нямаше никакво съмнение, беше ескадрата на

англичаните или на раджата. Половин дузина военни параходи се носеха към тях, като се канеха да отрежат пътя на крайцера към морето и да го унищожат.

Когато катерът стигна до „Владетелят на океана“ стълбичката вече беше спусната и до нея нетърпеливо ги очакваше Харвард.

— Най-сетне! — извика той. — Вече се страхувах, че няма да успеете да се върнете навреме.

— Артилеристите по местата си! — вместо отговор заповяда Сандокан и изтича към капитанския мостик.

Яниш го последва.

Докато гледаше по посоката, от която приближаваха неприятелските параходи, той бавно, сякаш свещенодействуваше, извади табакерата си, взе цигара, запали я и с удоволствие пое ароматния дим.

— Надявам се, че и това не е последната ми цигара. Ще попушим още...

ДЕМОНА НА ВОЙНАТА

„Владетелят на океана“ зави на север, за да се измъкне между многобройните рифове.

Неприятелската ескадра се разгъна в полукръг и се понесе с пълна пара към възможния път на крайцера за бягство. Скоро обаче стана ясно, че „Владетелят на океана“ няма равен на себе си по бързина.

Започна се артилерийски двубой отдалеч. Снарядите на англичаните стигаха до крайцера, удряха се в бронираните му бордове, падаха на палубата, избухваха с оглушителен трясък и засипваха всичко наоколо с парчета.

След един час „Владетелят на океана“ разкъса стоманения кръг от враждебни параходи и почти се измъкна към открито море. Можеше спокойно да отдъхнат: той отново удържа победа, остана невредим, без да понесе никакви загуби, а в същото време враговете му бяха до голяма степен унищожени.

В този момент от мачтата се чуха предупредителни викове:

— Параходи на хоризонта!

Като погледна в указаната посока, Яниш пребледня. Пътят към морето беше отрязан от четири парахода. И отгоре на всичко този път противниците им не бяха стари крайцери със слаба артилерия. Не! Откъм морето идваше в строг ред цяла ескадра от четири великолепни кораба, подобни на „Владетелят на океана“. Те бяха въоръжени със същата, а може би и с по-страшна артилерия.

Но този път съдбата предпази Сандокан от гибел. Тези неприятелски кораби пристигнаха на полесражението твърде късно, когато „Владетелят на океана“ вече се измъкваше от коварната клопка. Трябваше само да промени посоката си и след малко се видя как той се отдалечава от четирите гиганта.

Настана нощ. „Владетелят на океана“, който беше изпреварил преследвачите си най-малко с тридесет и пет мили, се възползува от

мъглата, угаси светлините си, смени отново курса и успя да скрие следите си.

И отново в течение на много часове той пори водите на тези морета, като ту се отдалечаваше от Борнео, ту приближаваше неговата столица Бруни и търсеше среща с английски търговски параходи, за да вземе от тях въглища.

Този ход на Сандокан скоро трябваше да даде резултат. Дойде моментът, когато на хоризонта се появи силуетът на грамаден параход, отиващ към Бруни. Червеното английско знаме, което се развяваше на кърмата му, съживи надеждата на Сандокан да се снабди с въглища.

Незабавно бяха спуснати лодки от крайцера и командата им беше поета от Яниш. Когато отрядът приближи до парахода, там вече цареше добре познатата картина на паника.

Започна спускането на пътниците в лодките, които вече се люлееха върху вълните. През тълпата от суетящи се и изплашени до смърт хора неочаквано се промъкна нисък на ръст, набит човек, с гладко избръснато лице и със скрити зад тъмни очила очи.

— Капитане! — обърна се той към Яниш, който наблюдаваше опразването на парахода. — Капитане! Ако не греша, вие сте един от водачите на знаменитите пирати от Малайзия?

— Благодаря ви за ласкавите думи. Твърде сте щедър, господине. С какво мога да ви помогна? — попита Яниш.

— Вземете ме със себе си!

— Вас? Имате богата фантазия — удиви се Португалеца Всички бягат от нас, доколкото им стигат силите, а вие ...

— Аз пристигнах тук специално, за да намеря кораб, който да ме отведе в Момпрацем.

— Но вие навярно знаете, че Момпрацем, уви, вече не е наш град. И после, защо искате да бъдете между Нас?

— Задавате ми подобен въпрос, защото не знаете с кого си имате работа — отговори странният субект.

— Да, наистина. И така, с кого имам честта...

— С Демона на войната, сър.

— Ооо! Много ми е приятно! — разсмя се Яниш, като помисли, че пред него се намира някой полупобъркан добряк.

— Да. Мен ме наричат Демона на войната, сър! — потвърди той отново. — Но имам и още едно име и то е Патрик О'Брайън. От

Филадельфия съм.

— Мистър О'Брайън? Много ми е приятно — каза Яниш и подаде ръка на странния нисък и бръснат човек.

Изглеждаше, че американецът никак не се смути, задето гръмкото му име не направи ни най-малко впечатление на Яниш ди Гомера. Не го сконфузи и обстоятелството, че докато пушеше неразделната си цигара, Яниш го измерваше с ироничния си поглед.

— Чуйте ме! — хвана американецът ръката му. — Навярно си мислите, че не всичко в главата ми е наред, нали? Или допускате, че искам да се пошегувам. Жестоко се мамите. Работата се състои в това, че сравнително неотдавна направих едно удивително откритие. То дава отлични резултати.

— Наистина? Това е интересно. Продължавайте. Имам достатъчно свободно време.

— Чували ли сте, че е изнамерен начин да се палят електрическите лампи, без да се налага човек да докосва кабелите с ръка? Това е мое откритие. В Чикаго, където проведох опитите си, направих това на разстояние седем километра.

— Не ме интересува, сър, развитието на осветителната техника. Нямам акции в електрическите компании.

— Хм! Нека да е така — не спираше атаката си оригиналният субект, — а какво ще кажете, сър, ако чуете, че имам изобретение, което по същия начин предизвиква и избухване от разстояние, без да е необходимо да се докосвам до материала, например барут, нитроглицерин и така нататък?

— Ах! Това е велико откритие! — смигна Яниш на американеца и запали нова цигара.

После, като се стараеше да не се разсмее, каза:

— Наистина, идеята е великолепа.

— Да, наистина е великолепа — кимна утвърдително Демона на войната, — но работата е там, че по различни причини досега не успях да изпитам откритието си на практика и в необходимия голям мащаб. Ето какво ви предлагам: вземете ме със себе си и аз ще правя опитите си, като вдигам във въздуха английските параходи. Впрочем на мен ми е съвсем все едно какво ще вдигам във въздуха. Нали? За учения е важно само да има материал за опитите си, . . . Така че ако не ми дадете възможност да поработя и да вдигам във въздуха англичаните, ще се

наложи да отида в Бруни и да предложи услугите си на същите тези англичани,

— За да вдигнете във въздуха „Владетелят на океана“?

— Разбира се!

Яниш погледна с трепет стоящия до него американец и като поразмисли малко, каза делово:

— Ето какво, сър О'Брайън. Предложението ви ме заинтересова. Добре! Нямам нищо против да правите опитите си на борда на нашия параход.

— Значи приемате предложението ми?

— Да. Вземете багажа си.

Американецът кимна, взе чантите си и се спусна в една от лодките, които отплаваха към „Владетелят на океана“, натоварени с въглища.

Както и предвиждаше Сандокан, въглищните запаси се оказаха малко. Самият капитан на заловения параход разчиташе на възможността да се запаси в Бруни. Въпреки това за пренасянето на останалото количество отидоха четири часа.

През това време капитанът на пленения параход стоеше хладнокръвно на капитанския мостик и пушеше лулата си.

Яниш на два пъти го подкани да напусне парахода.

— Благодаря. Предпочитам да остана на поста си — отговаряше всеки път капитанът.

— Но параходът ви ще бъде потопен.

— Това не ме интересува — напълни отново лулата си капитанът, — седем години командувам този параход, който са ми поверили неговите стопани, и няма да позволя някой да каже, че капитан Джеймс Коп е напуснал парахода си при опасност и не е оправдал доверието.

Яниш започна да изпитва неволно уважение към този достоен човек. Той не можеше да реши как да постъпи в този случай, а не желаше да го отстранява насила от мостика. Взе лодка и се върна на „Владетелят на океана“, за да предаде затруднението си на Сандокан.

Тигъра на Малайзия се засмя.

— Виждам, че претоварването на въглищата вече привършва.

— Идва последната лодка. Вече можем да приберем от парахода хората си.

— Дай им сигнал да напуснат.

— А онзи твърдоглавец? Как мислиш да потопим парахода, с оръдията ли, или ще пробием борда му?

— Ще видим — усмихна се тайнствено Сандокан.

Петнадесет минути по-късно последната лодка с въглища и всички хора, които охраняваха парахода, се прибраха на крайцера. Напуснат от екипажа и пътниците си, неуправляван от никого, параходът стоеше неподвижен и чакаше решението за участието си.

— Бавен ход! — изкомандува Сандокан.

Като отиде на руля, той застана на мястото на кормчията и сам поведе „Владетелят на океана“. Крайцерът увеличаваше постепенно скоростта си и приближаваше неподвижния параход.

На няколко десетки метра от него, крайцерът някак незабележимо, като се подчиняваше на ръцете му, измени курса си и мина в непосредствена близост край борда на обречения параход, без да го засегне.

Блед като платно, но със святкащи очи, капитан Коп гледаше приближаващия се крайцер. И когато параходите се изравниха, той неволно скочи, невярващ на ушите и очите си.

— Капитан Коп, ако успеете да закарате парахода си до пристанището с помощта на благоприятното течение, съобщете на работодателите си, че ... — викаше Сандокан.

— Какво? — не го разбра капитанът.

— Че Тигъра на Малайзия пощади парахода им от уважение към храбростта на неговия капитан. Довиждане!

— Прощавайте, сър! — извика капитанът и изтърва лулата си.

Параходите се разминаха и „Владетелят на океана“ се отправи на север.

Дързък, но и предпазлив, Сандокан не желаше да остане дълго в тези опасни води. Затова се отправи към пътя, който водеше за Австралия.

Странствуванията му този път траяха около седмица, но през това време плячка на „Владетелят на Океана“ станаха параходи с различен тонаж и на Англия бяха нанесени загуби за милиони лири стерлинги. Като напълни бункерите си с въглища, крайцерът се отправи на юг, защото научи, че англо-китайската ескадра вече го търси.

„Владетелят на океана“ не срещна през тази седмица нито един английски параход и достигна почти до бреговете на Малака. Това поставяше пирата в тежко положение: въглищните запаси намаляваха, а нямаше откъде да се попълнят.

Срещаха се само параходи от други нации. Тях пиратът не закачаше, но и те бяха опасни, защото можеха да съобщят на английското адмиралтейство местонахождението му.

С всеки изминал ден лицата на всички на крайцера ставаха все по-угрижени. Мисълта, че начинанието на Сандокан може да се провали само поради липса на въглища, не им даваше покой.

СИНЪТ НА СУЙОД ХАН

Загрижен от бързото намаляване на въглищата, Сандокан взе смело решение и отиде към нос Гайа, за да се възползува от помощта на корабите, които бяха изпратени там в началото на войната с бегълци от Момпрацем.

Когато „Владетелят на океана“ беше само на триста и петдесет мили от нос Гайа, един срещнат кораб им съобщи, че предишната вечер бил забелязал на югоизток два английски крайцера.

Сандокан промени посоката със съжаление. Нямаше вече достатъчно въглища, за да може параходът да развива максималната си скорост, и сега той се движеше с не повече от осемнадесет километра в час.

Надвечер крайцерът започна да намалява хода си и откъм машинното отделение се разнесе съдбоносната фраза:

— Няма въглища.

— Горете всичко, което може да гори...

— Всичко е изгорено!

— Потърсете още нещо!

Започнаха да секат и горят мебелите. В парахода остана само стоманата.

Когато се стъмни, „Владетелят на океана“ спря. Пещите му угаснаха.

Това беше краят.

— Е, стари приятелю, какво ще правим сега? — каза ТремалНаик на Сандокан, който мълчаливо крачеше по капитанския мостик.

— Ще се приготвим да мрем.

— Аз съм готов! Но помисли ли за Дарма и Сурама? Сандокан се обърна мълчаливо, рязко посочи с ръка на изток.

— Ето ги. Виждаш ли?

— Кои, Сандокан?

— Враговете ни.

— Как? Вече са тук! — извика индусът, като видя на изток от безпомощния „Владетел на океана“ светлините на няколко парахода, които бързо се приближаваха.

И Яниш вече беше забелязал приближаването на неприятелите, но изглеждаше напълно спокоен.

— Развръзката е близка — каза му ТремалНаик, — но ми се иска много Дарма и Сурама да останат живи. Може би все още може да се спусне лодка? Те ще могат да се изплъзнат, като се възползват от мъглата.

Яниш сви рамене и хвърли през борда фаса на последната си цигара!

— Вече говорих с тях. Те категорично отказват да ни напуснат и искат до края да разделят участта ни. И в края на краищата не е ли по-добре да стане така?

През това време целият екипаж мълчаливо застана по местата си. Нямаше нито жалби, нито викове... Тези хора отдавна знаеха, че не ще избягнат смъртта и сега мислеха само как по-скъпо да продадат живота си.

На общата арена се бяха събрали пет стоманени гиганта. Единият „Владетелят на океана“, стоеше на едно място, застинал в очакване на съдбоносната минута. Другите четири, обградили го от всички страни, насочваха към него ярките си електрически прожектори, но очакваха разсъмването, за да стоварят мощта си върху него.

Вече просветляваше, а Сандокан, Яниш и ТремалНаик продължаваха да разговарят за фаталната ситуация, в която са попаднали. Само пълната гибел можеше да бъде краят на всичките им усилия. Тогава Яниш внезапно се плесна по челото.

— О, Юпитер, Мохамед, Буда, Сива! — извика той. — Какъв идиот съм. Утешава ме само мисълта, че и ти, Сандокан, си като мен.

— Какво има? — намръщи се приятелят му.

— Да! Ами ние с теб забравихме ...

— Какво?

— Демона на войната! Мистър О'Брайън! Чудесният му апарат! Той затича като луд към каютата на изобретателя.

— Какъв буен вятър ви носи насам, мистър ди Гомера? — попита О'Брайън.

— Слушайте, имате възможност...

— Да проведем практическо изпитание на изобретението си ли? Готов съм! Наредете да отнесат този апарат на палубата, но внимателно.

И изобретателят със спокойни крачки се отправи навън. Двама моряци изнесоха внимателно сандъците му и ги поставиха на посоченото от него място.

О'Брайън бавно и методично нареди върху палубата някакви стъкленици, съединени с метални тръбички, някакви сфери, омотани в жици, пръчки с металически топки на края. Това представляваше тайнственият му апарат.

— Готово! — каза накрая той. — Сега мога да вдигна във въздуха който и да е крайцер. Кажете ми с кого да започна?

Беше му предоставен самостоятелен избор и той спря вниманието си върху най-близкия до „Владетелят на океана“.

Изчака няколко мига и произнесе тържествено:

— Внимание! Сега... той вече не съществува.

С тези думи ученият натисна някакво копче и завъртя малко лостче. В същия момент грамаден стълб от огън и вода се надигна на мястото, където беше допреди английският крайцер.

Взривът почти го разполови и той потъна с поразителна бързина пред очите на поразените зрители.

Но в момента, когато парчетата от експлодирания крайцер още падаха обратно в морето, от друг крайцер на неприятелската ескадра избухна огнен сноп и гранатата му удари палубата на „Владетелят на океана“. Тя се пръсна на мястото, където О'Брайън отново се беше заел с апарата си, без да обръща внимание на страшните последици от неговото действие. Тялото на изобретателя отхвъркна в краката на Яниш.

— Лекар! — извика Португалеца и повдигна О'Брайън.

— Апарата... ми — едва прошепна ученият и протегна ръка към мястото, където само допреди миг се намираше страшното му изобретение.

Но там сега се търкаляха само неговите останки. Гранатата беше разбила всичко.

— Мистър О'Брайън — каза Яниш, — дръжте се! Той придържаше изправена главата му, от която обилно течеше кръв.

— Опитът... приключи — изхриптя ученият, — но той е сполучлив!

След тези думи очите му угаснаха. О'Брайън беше мъртъв. Войната беше унищожила Демона на войната и неговото ужасно изобретение.

— Първата жертва! — продума Яниш, докато се отдалечаваше от трупа.

Той потърси машинално в джобовете си цигари, но уви. те бяха празни.

— Дарма! Сурама! ТремалНаик! — извика Сандокан. — Влезте в бронираната кула. Артилериисти! Огън! Ще покажем на враговете си как умират тези, които ценят свободата повече от живота си.

Най-големият английски крайцер издигна на мачтата си сигнал, с който предлагаше на „Владетелят на океана“ да се предаде. Сандокан заповяда в отговор веднага да вдигнат бойното знаме и кървавочервеният му цвят още веднъж запламтя под лъчите на изгряващото слънце като символ на волния и смел момпрацем. Осъдените на смърт не пожелаха милостта на по-силния.

Можеше да се очаква, че неприятелят веднага ще открие огън. Но на флагманския крайцер отново издигнаха разноцветни сигнални флагчета: „Изпратете тук двете жени. Капитан Морланд отговаря с честта си за живота им.“

— Никога няма да ви напуснем! Искаме да умрем с вас! — отговориха двете девойки.

Едната произнесе тези думи тихо, но решително, а другата — Сурама — със звънтящ от някаква нечовешка радост глас.

— Предайте решението ни! — нареди Сандокан.

— Отново сигнализират нещо — забеляза Яниш. И наистина, почти едновременно на гротмачтите на трите крайцера се появиха черни знамена. Когато утринният бриз ги развя нашироко, вик на изненада се изтръгна от гърдите на Сандокан и приятелите му.

— Знамето на тугите!

Над неприятелските кораби наистина се развяваха злоещите знамена на тугите: кръгло жълто петно на черен фон, а в него фантастична човешка фигура с четири ръце.

— Огън от всички оръдия! — загърмя металическият глас на Сандокан.

„Владетелят на океана“ се обви в облак от барутен дим и към неприятелските параходи се понесе град от снаряди.

Неприятелят отговори веднага с тройно по-могъщ залп.

Трудно е да се разкаже какво ставаше на параходите, които яростно се сражаваха. Във всеки случай, още в самото начало значителното превъзходство на противника стана повече от очевидно. „Владетелят на океана“ в истинския смисъл на думата беше засипан с град от снаряди и скоро разрушените му бронирани кули замлъкнаха.

Изведнъж страшен тласък разтърси парахода. Чуха се отчаяни викове. Като се промъкна през купищата развалини, които изпълваха палубата, блед като платно, в кулата влезе Харвард.

— Спасявайте се! — извика той. — Всичко вече е свършено. Всеки миг параходът ще потъне. Има още няколко здрави лодки. Може би ще успеем да се измъкнем с тях.

— ТремалНаик! Вземи девойките и заминавай — нареди Сандокан.

Дарма лежеше в безсъзнание. Яниш с мъка успя да откъсне от себе си Сурама. Свалиха двете момичета в една лодка, където вече ги очакваха Каммамури и четирима гребци. Те веднага се отдалечиха от борда на „Владетелят на океана“.

Лодките от неприятелските крайцери бързаха към потъващия параход. На първата от тях се виждаше капитан Морланд, който размахваше бяла кърпа.

— Скачайте! Скачайте във водата! — викаше от отдалечаващата се лодка ТремалНаик с насълзени очи.

Сандокан и Яниш му махнаха прощално с ръце. И двамата се усмихваха.

„Владетелят на океана“ потъваше, но не се накланяше настрана. Той потъваше изправен и горд.

Червеното знаме на Момпрацем с изображението на тигрова глава всеки миг щеше да потъне в бездната. Сандокан го откъсна от дръжката и го прибра до гърдите си.

— Знамето ми няма да попадне в ръцете на враговете, то ще умре заедно с мен! — каза той.

Около стотина моряци, покрити от рани и неспособни повече да се сражават, се тълпяха около любимия си вожд.

Плахо и нерешително вълните започнаха да се прокрадват по палубата. Изглеждаше, че в този миг корабът ще потъне. Но внезапно той трепна и спря. Отнесен от течението, беше заседнал в пясъците на рифа Вернон и остана така полупотопен да стърчи над водата.

До борда на крайцера вече достигнаха първите неприятелски лодки, препълнени с въоръжени хора. Почти едновременно с тях на палубата стъпиха и двете девойки, които се бяха върнали, за да загинат с приятелите си.

Сандокан се огледа. Стройната и гъвкава фигура на капитан Морланд се изкачваше на палубата.

— Смъртта просто не иска да ни вземе, приятелю! — каза Сандокан, обърнат към Яниш. — Пратеникът на Суйод хан, милият Морланд, изглежда, ще ни предостави възможността да умрем в сражение.

Сандокан сложи ръката си върху дръжката на сабята си и тръгна решително към заобиколения с войници Морланд.

— Поздравявам ви! — извика капитан Морланд. — Искам да ви кажа няколко думи. Изслушайте ме.

— Кажете, но в името на какво искате да нарушите нашия предсмъртен ритуал? — отговори Сандокан.

— Може би в името на живота! — каза Морланд. После той рязко се обърна и хвана за ръката Дарма, която беше застанала до баща си.

— Аз обичам тази девойка. Зная, че и тя ме обича. Кажете една дума и нека между вас и сина на Суйод хан да настане мир.

— Как така? — в един глас извикаха ТремалНаик и Сандокан.

— Благословете брака ѝ със сина на Суйод хан.

— Със сина на Суйод хан? — възкликна Сандокан.

— Да, защото Суйод хан е моят баща и той ми завеща да ви отмъстя. Но аз вече не чувствавам ненавист. Аз обичам и заради тази прекрасна девойка ви моля за мир.

— Да бъде мир! — отговори Сандокан и пусна дръжката на сабята си.

— Да бъде мир! — отвърнаха в хор тълпящите се около него тигри на Момпрацем.

— Параходите ми ви чакат — обърна се капитан Морланд към тях. — Те само фиктивно плават под английското знаме. Мои са! Представяват кътче от родината ми Индия, а индусите са братя на малайците. Ще стъпите на палубите на моите кораби не като пленници, а като гости.

Страшните крайцери на капитан Морланд напуснаха мястото на битката. „Владетелят на океана“ бавно потъваше в пясъците на рифа. Цялата му палуба вече беше покрита с вода.

Когато преминаваха покрай него, крайцерите го поздравиха със знамената си и го салютираха с топовни гърмежи. По този начин те отдадоха почести на парахода, който отчаяно се бе борил и загинал със славна смърт.

Приятелите се намираха на борда на най-големия крайцер. Тук Дарма не се разделяше от сър Морланд, а Сурама беше хванала здраво ръката на Яниш, който пушеше прекрасна цигара от личните запаси на капитана. След преживените събития около тях си отдъхваха Сандокан, Харвард, Доктор Хелд, Каммамури, Самбилонг и, разбира се, ТремалНаик.

Морланд им разказваше историята на живота си.

— До двадесет и петата си годишнина не подозирах истинския си произход. Смятах се за англо-индус, син на английски барон и знатна индийска дама. Но после при мен се яви пратеник от горещата и далечна Индия — това беше същият хаджия, с когото вие се сражавате и го победихте. Той ми разкри тайната, предаде ми богатствата на баща ми и от негово име поиска да ви отмъстя. Останалото ви е известно. Победи любовта! Ненавистта умря!

— Теб, мила моя — продължи след кратко мълчание той, обгърнал раменете на щастливата Дарма, — ще отведе в Индия, родината на баща ти. Там те очаква живот, на който всяка кралица може да завиди. После се обърна към Сандокан:

— Предлагам ви да ни последвате.

— Не веднага — отвърна Тигъра на Малайзия, — това ще е трудна стъпка за мен.

— Тогава кажете желанията си.

— Моля ви да ни свалите с Яниш и приятелите ми на остров Гайа.

— Добре! — съгласи се веднага Морланд. — Какво намерение имате? Ако са ви потребни средства...

Сандокан го спря с движение на ръката си.

— Не, благодаря ви! Засега имаме необходимото. А после... Нали ни върнахте сабите! Двамата с Яниш няма да ги оставим да ръждясват. Но, разбира се, не във война с вас. Край остров Гайа трябва да ме очакват корабите ми с останалите тигри на Момпрацем. Островът е обширен и див. Нито англичаните, нито холандците засега имат намерение да го завладяват. Няма кой да ни попречи да основем там нов Момпрацем.

Сандокан помълча малко и се обърна към Сурама:

— Ти никога ли не си мечтаеш за родния Асам?

— За Асам? — трепна Сурама.

— Да. Ти си дъщеря на раджата на Асам и короната на тази държава ти принадлежи по право.

— На мен ли?

— Да. Какво ще кажеш, Яниш? Може би, след като си отпочинем, ние с теб ще заминем за Индия или за

Асам?

— Какво ще правим там? — учуди се Португалеца.

— Ти, разбира се, ще се ожениш за Сурама.

— Речено-сторено! — засмя се Яниш. — А после?

— После ще върнем на Сурама наследството на баща и — Асам.

— И аз ще стана раджа? Хм! Няма да е лошо ... но се надявам, Сандокан, че ще ни позволиш на нас със Сурама да вдигнем една сватба, която да се запомни.

Параходите пореха екзотичното море. Пред тях се разстилаше мъглива далечина, а отзад оставаше пенеста следа. Наоколо се носеха чайки, с широко разперени криле прелитаха албатроси...

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Публикация: Издателство „Тренев & Тренев“, София, 1991

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.